

Thanh Minh

Contents

Thanh Minh	1
1. Chương 1: “lẽ Vật”, Hấp Dẫn	1
2. Chương 2: Triền Miên	5
3. Chương 3: Giác Mơ Kinh Hoàng	10
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	23
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	42
13. Chương 13	47
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17	59
18. Chương 18	62
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	72
22. Chương 22	74
23. Chương 23: Chương Kết	77

Thanh Minh

Giới thiệu

Edit: Tiểu Vân & Youngie07 Beta: Winnie Huynh & Tiểu Vân
Thể loại: Ngắn, hiện đại, 1×1, (nguy) phụ tử niên thượng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-minh>

1. Chương 1: “lẽ Vật”, Hấp Dẫn

Edit: Tiểu Vân + **Beta:** Winnie Huynh

“Diệp tổng, lễ vật đặt ngay trong phòng, mời ngài vào xem thử.”

Nam tử cao gầy vẻ mặt nịnh nọt đối diện đàn ông anh tuấn cao ngất mở miệng nói, thời điểm nhắc đến lễ vật, cặp mắt nhỏ đục ngầu lộ ra ý cười mang chút ái muội.

Nam nhân anh tuấn cao lớn ba mươi tuổi, một thân tây trang thủ công cao cấp màu đen, quần áo ôm sát, làm lộ ra dáng người hoàn mỹ của nam nhân cao lớn. Ngũ quan nam nhân không phải là rất sắc xảo, nhưng gương mặt góc cạnh rõ ràng, pha thêm khí chất anh tuấn. Trên thân nam nhân có một loại khí chất cao quý trời sinh, hơn nữa khỏe mạnh và giữa đuôi lông mày ẩn chứa sự ôn hòa thuần thiện, từng cử chỉ nhỏ như gơ tay nhắc chân đều tràn ngập một loại cao nhã thành thực ý nhị, làm cho người ta không tự giác muốn thân cận.

Nam nhân thản nhiên liếc nhìn nam tử cao gầy một cái, nhìn về phía cửa phòng đóng chặt kia, mỉm cười. Âm thanh ôn nhu trong sáng, như là dư âm của giấc mộng đêm khuya vẫn còn vang vọng bên tai, “Ngô tổng thật có lòng. Món lễ vật kia Diệp tổng trước hết cảm ơn. “

Hiện tại bọn họ đang ở khách sạn xa hoa nhất thành phố T ——“Dạ Tâm”. Trước mắt nam tử cao gầy vì muốn cùng Diệp thị hợp tác, cho nên mới lấy cơ sinh nhật để đến tặng lễ vật cho Diệp Trọng Tiêu người đứng đầu Diệp thị

Diệp Trọng Tiêu vừa đi đến nơi này liền đoán được lễ vật mà Ngô tổng nói là gì, nếu là bình thường hẳn nhất định sẽ không quay đầu lại tiêu sái rời đi, tối nay, tựa hồ có một loại cảm giác, khiến cho hắn muốn vào xem một chút người bị mang làm lễ vật cho mình, rốt cuộc là một người như thế nào. Là dạng gái bao cao cấp chốn ăn chơi hay là một nàng tiểu thư khuê các, hoặc là một cô gái ngây ngô? Thật không rõ, chính là cảm thấy không xem một chút là không thể, hắn biết chính mình nhất định không có hứng thú đi bính lễ vật bên trong, nhưng là chỉ xem một cái, bước đến nhìn một chút thôi.

Vợ của Diệp Trọng Tiêu hai năm trước đã mất, nhưng Diệp Trọng Tiêu một chút cũng không có dấu hiệu muốn lấy người khác, hắn tựa như đang khổ hạnh cấm dục, là một người lấy đại gia tộc làm trọng, nam nhân chính trực ba mươi tuổi tinh lực tràn đầy, vợ mất, lại chưa có làm chuyện xấu, chưa từng gặp hắn cùng người nữ nhân nào có hành vi thân mật, trừ phi là chuyện xã giao tất yếu, chưa bao giờ ra vào nơi ăn chơi, cho dù xã giao cũng là ngay khi chấm dứt liền sớm rời đi. Người muốn nịnh bợ hắn rất nhiều nhưng lại không thể nào xuống tay, bởi vì không biết được hắn thật sự yêu thích cái gì.

Ánh sáng nơi ngọn đèn trần chiếu lên người Diệp Trọng Tiêu, tăng thêm vài phần cao quý, Ngô tổng bỗng nhiên có chút không dám nhìn thẳng vào hắn, một người nam nhân như vậy, lại chiếm được sự chiếu cố của ông trời, sinh ra trong danh môn vọng tộc; bộ dạng anh tuấn; từ nhỏ thông minh, hai mươi tuổi đã ở vị trí chủ quản của Diệp gia; người ngoài nhìn vào khen ngợi không dứt miệng. Nếu lần này có thể được hắn để ý, có thể cùng Diệp thị hợp tác, như vậy công ty của mình tương lai sẽ phát triển sẽ không ngừng.

“Hắn là, chúc Diệp tổng đêm nay đạt được khoái hoạt.”

Xem bộ dáng Diệp tổng, tựa hồ cũng không bài xích loại “Lễ vật” mình đưa đến, hắc hắc, nam tử cao gầy mang nụ cười quỷ dị hưng phấn mà rời đi.

Diệp Trọng Tiêu nhìn thân ảnh y biến mất ở cuối hành lang, xoay người, trên mặt biểu tình thản nhiên, tiến đến căn phòng, mở cửa.

Vừa vào cửa Diệp Trọng Tiêu liền nhìn đến trên chiếc giường lớn xa hoa kia, bị trói tay chân, cuộn mình ở một góc giường — áo sơ mi trắng, quần bò màu xám, giày chơi bóng màu trắng, thoát nhìn như là một thiếu niên.

Diệp Trọng Tiêu sửng sốt một chút, cảm thấy không phù hợp. Chính mình luôn luôn giữ thân trong sạch, tính hướng cũng bình thường, bất quá, cái vị Ngô tổng kia, sao lại tặng mình lễ vậy như thế? Diệp Trọng Tiêu thật ngoài ý muốn, nghi hoặc.

“Ừm a...”

Thiếu niên trên giường phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, Diệp Trọng Tiêu hoàn hồn, vô luận có bao nhiêu nghi hoặc, vẫn là trước tiên đem người đưa đi. Diệp Trọng Tiêu cất bước hướng thiếu niên không thấy rõ gương mặt đang cuộn mình đi đến.

Thiếu niên tựa hồ có chút thống khổ, tiếng rên rỉ bị ngăn cách ở miệng, Diệp Trọng Tiêu vừa đến gần, liền cảm giác được cậu thiếu niên hơi hơi run rẩy. Ngô tổng kia, sẽ không hướng cậu thiếu niên này hạ được đâu chứ?

Diệp Trọng Tiêu đến bên thiếu niên, cảm giác được có người đến, thiếu niên “Ồ ô” kêu vài tiếng, tựa hồ là cầu cứu, nâng mặt lên muốn nhìn thấy rõ người đến là ai.

Nhìn đến mặt thiếu niên, Diệp Trọng Tiêu lại ngây ngẩn cả người.

Là người phục vụ cơm Tây ở trong sảnh.

Cho rằng trên người thiếu niên tỏa ra khí chất điềm tĩnh mang chút ưu thương nhân nhật hấp dẫn, vừa nhìn đến đã không thể nào dời mắt được. Gương mặt trái xoan xinh xắn, cái mũi tinh xảo, môi hồng mỏng manh, nhưng điều khiến Diệp Trọng Tiêu ấn tượng sâu nhất chính là đôi mắt phượng kia, vốn dĩ là đôi mắt xinh đẹp có chút yêu mị, thế nhưng hiện hữu trên gương mặt thiếu niên này lại mang nét thuần khiết thanh đạm.

Diệp Trọng Tiêu vừa nhìn đã biết.

Thiếu niên ước chừng vào khoảng mười lăm mười sáu tuổi, so với những người bạn cùng lứa thì nhỏ gầy hơn, mặc đồng phục nhà hàng, thân ảnh phẳng phất tựa như bức tranh thủy mặc với nét bút tỉ mỉ, thuần khiết, tự nhiên

Khi đó mình đi theo Ngô tổng cũng thật đúng, người nọ đều là “Rất có tâm”.

“Ô ô... Ừm ừm....”

Thiếu niên nằm rên rỉ trên chiếc giường lớn được phủ một tấmgrap màu trắng, xoay người ngồi dậy, Diệp Trọng Tiêu rửa thầm một tiếng, Ngô tổng kia thật sự đã hạ thuốc, là xuân được.

Diệp Trọng Tiêu đem băng dính ngoài miệng thiếu niên tháo ra, cũng đem sợi dây trói tay và chân gỡ bỏ. Thiếu niên lấy lại được tự do thì thở gấp sau đó ôm chầm lấy Diệp Trọng Tiêu.

“Nóng.” Thiếu niên đem mặt áp vào tây trang của hắn cọt xát, hơi thở nóng bỏng rõ ràng truyền tới trên người Diệp Trọng Tiêu, “Ừm ừm... Nóng, a, khó chịu....”

Diệp Trọng Tiêu đem thiếu niên từ trên người mình đẩy ra, hắn biết thiếu niên là bị bắt tới, mặc dù chỉ vừa mới gặp lại, chính mình thì có chút thích y, nhưng cũng chỉ là thích mà thôi, hắn cũng không nghĩ muốn xâm phạm thiếu niên này.

“Tĩnh tĩnh...”

Mới vừa nói hai chữ, Diệp Trọng Tiêu liền nuốt nước miếng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thực lợi hại, môi hồng mỏng manh hé mở thở dốc, phun ra những tiếng rên rỉ đáng yêu, chớp mũi tinh xảo ướt mồ hôi, cặp mắt phượng kia trong ấn tượng rõ ràng là lãnh đạm tinh khiết, giờ phút này lại phủ kín một tầng nước ướt át nhìn mình, khóe mi lại ánh lên vẻ kiều mỹ, làm cho ánh mắt Diệp Trọng Tiêu trở nên mờ mịt, nói không nên lời.

Tim Diệp Trọng Tiêu bị hung hăng đánh một chút, “bùm bùm” nhảy thật nhanh, hô hấp dồn dập nặng nề dâng lên, càng làm hắn kinh ngạc chính là, hạ phúc trong nháy mắt dâng lên cảm giác căng phồng đau đớn, địa phương đáng xấu hổ kia đã kêu gào ngắc đầu dậy rồi.

Kích thích, dục vọng, hắn chưa từng có qua loại cảm giác này, cảm giác muốn nhanh chóng giữ lấy một người.

Cho dù là vợ hắn, cho tới bây giờ cũng không thể làm hắn có dục vọng mãnh liệt cùng kích thích như vậy.

Nói ra có lẽ không ai tin, người đứng đầu gia tộc họ Diệp, đến ba mươi tuổi, người đàn bà duy nhất bên hắn chỉ có vợ hắn mà thôi. Diệp Trọng Tiêu cảm giác được chính mình vốn là người lãnh cảm, bởi vì hắn đối với cái loại dục vọng nguyên thủy này cho tới bây giờ cũng không có hứng thú, lúc đầu lấy vợ, đều chỉ là vì người thừa kế Diệp gia mà thôi. Đối với loại khuyết điểm này, Diệp Trọng Tiêu chưa bao giờ quan tâm. Cho dù nói hắn vô năng, hắn cũng phớt lờ, sự thật hắn không phải thế, hắn chỉ là đối với loại sự tình này không ham muốn mà thôi.

Mà thiếu niên trước mắt này, lại như mang theo ma thuật, một khi chạm đến rồi, câu ma chú che giấu trong thân thể sẽ nhảy mắt mở ra, phát huy dục vọng mạnh mẽ mãnh liệt.

“Đừng đừng..... Ừm ha.... Nóng.... Cứu tôi.....”

Thiếu niên không chiếm được an ủi, ánh mắt ướt át có chút ủy khuất, thương cảm như vậy, có lẽ bản thân vốn là một người cực kỳ kiềm chế, thấy Diệp Trọng Tiêu đẩy mình ra, cậu cũng không hướng hấn xáp lại, chỉ là nhìn hấn, khó nhịn lời kéo quần áo mình.

Không muốn cho bất luận kẻ nào chứng kiến cậu bé này ở cái dạng này, không nghĩ cho bất luận kẻ nào chạm vào cậu, cậu là của chính mình, chỉ có Diệp Trọng Tiêu hấn mới có thể chạm.

Loại ý niệm độc chiếm trong đầu điên cuồng phát sinh, nguyên lai, Diệp Trọng Tiêu hấn cũng không phải thánh nhân gì, cũng sẽ có dục vọng, có loại ham muốn bá đạo độc chiếm này.

“Nói cho anh biết, em tên gì.”

Diệp Trọng Tiêu một tay xoa khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi, nhẹ nhàng cọ xát, ôn nhu nhìn cặp mắt phượng xinh đẹp, khàn khàn lừa gạt.

“Uh uh...” Thiếu niên bắt được tay hấn, khiến hấn càng dán chặt mặt mình cọ xát, gương ánh mắt ướt át mơ màng nhìn hấn, thiếu niên hiển nhiên là bị dục vọng thiêu hủy thần trí rồi, ánh mắt có chút lay động nhìn xa xăm, thở dốc, theo tiềm thức trả lời vấn đề, “Diệp Trầm Tĩnh.”

“Tĩnh.” Thật sự là một người thích hợp với cái tên. Diệp Trọng Tiêu khàn khàn mê luyến gọi một tiếng, cúi đầu hôn làn môi đỏ bồng.

Hiển nhiên, thiếu niên vốn là ngây ngô, cho dù khát vọng, cũng chỉ vội vàng mà khó khăn lung tung cọ xát hướng tới nơi mềm mại, không thể hiểu như thế nào mới có thể thỏa mãn khát vọng của thân thể.

Diệp Trọng Tiêu ôn nhu khai mở môi cậu bé, đem đầu lưỡi lách vào quấy động dịch thể ngọt ngào bên trong, thiếu niên tựa hồ cảm giác được như vậy càng có thể giảm bớt khát vọng trên người, cũng lộ ra đầu lưỡi, theo người xâm lấn kia dây dưa cùng một chỗ.

Thoải mái hôn nhẹ trong ánh chiều tà...

2. Chương 2: Triều Miên

Edit: Youngie07 + **Beta:** Tiểu Vân

“Uh uh... Uh uh...”

Thiếu niên dưới ảnh hưởng của thuốc như bị đốt cháy thân thể, hai tay quẩn lên cổ của nam nhân, đầu ngửa lên tiếp nhận cái hôn ôn nhu của người kia.

Trọng Tiêu đem thiếu niên đè trên giường lớn màu trắng, nhả ra cánh môi bị mút đến sưng đỏ, hôn dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng xuống đến cái cổ gầy cùng xương quai xanh tinh xảo, một tay thì đem áo sơ mi trắng cởi bỏ.

“A ha... Uh uh..... Nóng....”

Vừa mới cảm thấy bớt nóng một tí, nam nhân liền hôn tới tấp xuống, lại cảm thấy nóng lên, còn có xu hướng muốn bùng cháy. Thân thể trắng nõn của thiếu niên nhiễm một màu hồng nhạt mê người nằm giãy dựa trên chiếc giường lớn màu trắng tựa như một đóa hoa bách hợp đang nở rộ, lại mang theo sự cảm dỗ giống như thuốc phiện.

Thiếu niên toàn thân trần trụi mở rộng thân thể nằm dưới nam nhân.

Trọng Tiêu một tay ma xát dọc bên hông mềm dẻo của thiếu niên, tay còn lại xoa nắn một viên tiểu hồng quả, một viên khác thì liên tục vừa bị ngậm cắn trong miệng vừa bị đầu lưỡi chơi đùa.

“Ah...” Điểm nhỏ nhạy cảm trước ngực bị kéo lên rồi nhanh chóng được nhả ra, cảm giác đau đớn tê dại âm ỉ lan truyền khắp toàn thân, thiếu niên ôm lấy đầu nam nhân hét lên một tiếng, trong nháy mắt cố gắng ngồi thẳng dậy liền yếu ớt ngã lại trên giường, ngực phập phồng kịch liệt, đôi môi đỏ mọng khê hé mở mà thở dốc liên tục.

Trên người thiếu niên thoang thoang mùi hương thảo mộc tươi mát, Diệp Trọng Tiêu cực kỳ yêu thích mùi hương này, cứ muốn được hôn cậu như thế mà hít thở hương thơm đó. Thế nào cũng chưa đủ, còn chưa đủ....

Hạ phúc sưng lên đau đớn đến khó chịu dưới sự bó buộc của lớp quần thô ráp đang kêu gọi mong muốn tìm kiếm huyết động trơn ướt ẩm áp, ở trong đó mà tùy ý đâm thọc. Diệp Trọng Tiêu cảm thấy dục hỏa trong người như muốn đem hân thiêu cháy rồi, xoay người xuống giường, nhanh chóng bắt đầu cởi bỏ quần áo.

“Uh ừm..... Không, không nên..... bỏ đi... Nóng quá..... Ừm uh ha..... Khó chịu...”

Mất đi sự an ủi của nam nhân, thiếu niên không nhịn được mà rên rỉ cọ sát thân người xuống đệm giường, hai tay run rẩy xoa lấy thân thể đã phủ kín dấu hôn màu hồng, một tay vô tình chạm tới quả nhỏ sưng đỏ liền thoải mái rên “Ah” một tiếng, run rẩy dung tay nắm kéo lấy quả hồng nhỏ mà vân vê xoa nắn.

Hai mắt của Diệp Trọng Tiêu vẫn không rời khỏi thiếu niên trên giường, đang chăm chú quan sát ngón tay thon dài của thiếu xoa nắn hồng quả mê người kia, dục vọng thiêu đốt y lại càng lúc càng tăng lên nhanh chóng, hận không thể đem thiếu niên đang mời gọi mình kia ăn ngay lập tức.

Diệp Trọng Tiêu vút tây trang cao cấp của mình vút lung tung trên mặt đất, một bên thì đem áo sơ mi thượng hạng xé đến nát vụn, chỉ mất ba mươi giây để cởi quần, như tia chớp liền nhào tới trên người thiếu niên, hung hăng chiếm lấy đôi môi yêu kiều phát ra tiếng kêu mê người đó. Thiếu niên vừa cảm thấy được hơi thở của hắn, hai tay liền vòng lên lưng hắn ôm lấy, thân thể cố gắng vươn lên áp sát thân thể cũng nóng bức như mình mà cọ xát, để giảm bớt dục hỏa đang thiêu đốt trên người.

“Ah...”

Tính khí non nớt của thiếu niên đã sớm đứng thẳng lên, run rẩy mà khẩn cầu được nam nhân an ủi. Trọng Tiêu cầm lấy vật nhỏ đáng thương trong lòng bàn tay to lớn, lên xuống lay động, chỉ trong chốc lát, lần đầu tiên thiếu niên đã phóng thích ở trong tay của hắn.

Thiếu niên toàn thân ửng đỏ, mặt nhợt nhạt như tờ (*Mắt mọng nước quầng rử*) mà thở dốc, thân thể vẫn còn đang run rẩy không ngừng.

Trọng Tiêu tách hai chân thon dài trắng nõn của thiếu niên ra, bông hoa bí mật liền hoàn toàn phơi bày trước mặt. Đóa hoa hồng nhạt bởi vì chịu ảnh hưởng của thuốc trông như đang hé ra cái miệng nhỏ nhắn, không ngừng mở ra rồi co rút lại, dụ dỗ người ta hái xuống.

Trọng Tiêu lấy dầu bôi trơn ở đầu giường đổ ra đầy các ngón tay, dùng thân thể tách chân của thiếu niên ra, đem gối đầu kê dưới lưng thiếu niên, khiến mông của thiếu niên nâng lên cao. Nhẹ nhàng đưa ngón tay dính dầu bôi trơn nhẹ nhàng trong cơ thể thiếu niên.

“Uh uh...”

Thiếu niên vặn xoắn thân thể, tuy vừa mới phóng thích qua một lần nhưng hiển nhiên tác dụng của thuốc còn chưa hết, hiện tại lại có chút khó chịu bắt đầu giãy dụa. Phía dưới bị vật lạ xâm nhập, hình như không có cảm thấy kì lạ, ngược lại còn muốn mời gọi hắn tiến vào.

Ngón tay mới vừa vào, mỵ thịt đối khát bên trong đã đem nó gắt gao bao trọn, vui vẻ mà mút lấy. Thấy thiếu niên không có cảm giác bài xích gì, Trọng Tiêu rất nhanh chóng liền đút thêm một ngón tay vào, lại tiếp tục đưa vào thêm một ngón, ba ngón tay ở bên trong ra vào, rất nhanh đã hoàn toàn đem tiểu huyết khai mở xong.

Trọng Tiêu hôn lên đôi môi hồng diễm của thiếu niên một chút, âm thanh mờ ám mà gợi cảm.

“Tĩnh, anh muốn đi vào rồi.”

Nói xong liền nhanh chóng rút toàn bộ ngón tay ra, thứ đang cương đến đau đớn kia liền một phát mạnh mẽ hăng hái mà đâm vào bên trong, ngập đến tận gốc.

“Ah... Đau quá...”

“Uh...”

Mặc dù đã có tác dụng của thuốc, cũng đã khai mở rất kĩ chỗ kia, nhưng dù sao cũng là lần đầu, muốn chịu đựng được phân thân thô to của nam nhân cũng sẽ có chút không thể. Thân thể thiếu niên căng cứng, hít thở từng ngụm một, ngọc trụ (*cái đó đó*) vừa mới đứng thẳng lên liền vì đau đớn mà mềm xuống.

Phân thân sưng to cuối cùng cũng theo khát vọng đi vào hậu huyết ấm nóng, Trọng Tiêu rất muốn ngay lập tức rong ruổi đâm vào bên trong, nhưng, hấn sao có thể gây tổn thương cho thân thể thiếu niên ở dưới được. Nhịn xuống dọc vọng mãnh liệt, ở giữa tiểu huyết ấm áp ướt át bất động, hôn lên mặt thiếu niên, bàn tay khẽ xoa nắn ngọc trụ mềm mại.

Thiếu niên dưới sự an ủi của nam nhân, sự đau đớn do bị nhét đầy dần dần bị một cảm giác tê dại trống rỗng thay thế, phân thân cũng giơ cao một nửa, tiếng thở dốc mang theo hơi thở tình dục. Thiếu niên giãy dựa vòng eo, lặng lẽ thúc giục động tác của nam nhân.

Trọng Tiêu rên lên một tiếng, một tay nắm lấy tay của thiếu niên, năm ngón đan xen, một tay vẫn tiếp tục phục vụ thiếu niên, hạ thân mạnh mẽ cử động.

“A.... Ừm..... Aha....”

Địa phương bị xâm phạm truyền đến khoái cảm tê dại, tràng đạo tự động chảy ra dịch thể, giúp vật to lớn trong cơ thể dễ dàng ra vào hơn. Cả căn phòng cao cấp chìm trong không khí dâm dăng. Côn thịt to cứng rắn hung hăng đâm vào mị huyết mềm mại ướt át, hòa lẫn giữa máu và dịch thể, tạo nên âm thanh “sách sách” dâm mỹ, giữa những âm thanh đó là tiếng rên rỉ ngọt ngào và thở dốc trầm thấp, cả căn phòng đều ngập trong không khí khô nóng và dâm dăng.

“A Ừm... Nóng..... Aha..... Nóng quá...”

Toàn thân thiếu niên không ngừng run rẩy, hai chân quắn thật chặt lên hông mạnh mẽ của nam nhân, nam nhân tăng nhanh hơn tốc độ đâm vào, một tiếng một tiếng, một lần một lần, đem tiếng rên rỉ ngọt ngào đâm thành từng mảnh nhỏ, đem vòng eo thiếu niên đâm tới vô lực.

“Tĩnh, Tĩnh... Học học..... Ngoan, gọi Tiêu.....”

“Tiêu..... Ừm..... Tiêu.....”

Ngọc trụ trong tay trưởng lớn vài phần, khẽ run run chảy thêm nhiều chất lỏng trắng đục, Trọng Tiêu biết thiếu niên sắp đến cao trào, động tác trong tay nhanh hơn, hạ thân cũng ra sức đâm mạnh.

“Ừm... A ư..... Tiêu.....”

“Tình, Tình, Tình của anh.....” Diệp Trọng Tiêu yêu thương hôn lên đôi mắt phượng yêu mị, “Em giỏi quá.”

“Tiêu, Tiêu, Tiêu..... Ừm..... A...”

Một đạo bạch quang hiện lên, thiếu niên run rẩy kịch liệt, từng đợt chất lỏng trắng đục phun ra. Bởi vì phía trước vui sướng, hậu huyết cũng run rẩy kịch liệt co rút nhanh lại, Trọng Tiêu rên lên một tiếng, nhìn xuống dục vọng cao trào, dừng ở sâu trong mị huyết, hưởng thụ cái miệng nhỏ nhắn nóng bỏng ướt át cắn chặt phun ra nuốt vào mà vui vẻ.

Không đợi thiếu niên thở dốc, Trọng Tiêu đã liên cầm sâu trong thân thể thiếu niên, đem thiếu niên xoay người lại, lại hung hăng mãnh liệt đâm vào rút ra.

“A.....” Thân thể còn dư âm của khoái cảm sung sướng, nội bích mềm mại nhạy cảm bị xoay tròn nghiền nát, thiếu niên thoải mái kêu lên thành tiếng, lại chìm đắm trong vòng xoáy dục vọng của nam nhân, chỉ có thể theo tiết tấu của nam nhân rên rỉ, “Ừm..... A ừm...”

Nam nhân từ phía sau nắm lấy cái hông gầy tinh tế của thiếu niên, đâm thật sâu vào trong mấy trăm cái, chôn ở chỗ sâu nhất trong mị huyết bắn ra từng đợt chất lỏng trắng đục nồng nặc, dịch thể nóng bỏng phun vào một điểm nhạy cảm bên trong, thiếu niên thét lên rồi xuất ra, cả người yếu ớt ngã xuống giường.

Trọng Tiêu ngã lên trên người thiếu niên, dán sát vào nhau, cảm nhận nhau sự run rẩy, nóng bỏng, con tim loạn nhịp.

Tiếng thở dốc trở lại bình thường, Trọng Tiêu ôm lấy thiếu niên, xoay người đem thiếu niên nằm lên trên người mình. Phân thân còn chôn trong hậu huyết ướt át của thiếu niên, chẳng muốn rời đi, bàn tay trên tấm lưng gầy của thiếu niên khẽ vuốt ve.

“Ừm.....”

Thiếu niên bị vỗ về chơi đùa rất thoải mái, được tính lui đi không ít, nhưng, còn có chút tàn dư, bởi vì mới vừa ‘tình cảm mãnh liệt’, thiếu niên vẫn chưa tỉnh táo, cảm giác được vật kia còn trong thân thể, mơ mơ màng màng xoay người vặn vẹo thân thể.

“Ừm.”

Bị cậu khẽ động như vậy, Trọng Tiêu rên lên một tiếng, phân thân chôn trong mị huyết từ từ cương lên, bàn tay trên thiếu niên vuốt ve càng thêm yêu thương mờ ám.

“Ừm.....” Được tính còn sót lại trên người thiếu niên bị khơi dậy, cảm nhận rõ ràng phân thân trong thân thể cương cứng, trăng đạo nhận rõ nhịp đập từ cách mạch máu trên phân thân, thiếu niên tựa lên người hân hoan ẻo.

Trọng Tiêu nắm chặt hông cậu ngồi dậy tựa vào đầu giường, lôi kéo tay cậu đặt trên cổ hắn, một tay đỡ lấy hông của cậu, một tay nâng mông cậu, đâm sâu lên trên.

“A.... Ừm...”

Lại một màn tình dục triền miên trên giường.

Thiếu niên đã phát tiết qua ba lần, hơn nữa ở tư thế này cơ thể đâm vào so với trước nay càng sâu hơn, thiếu niên có chút không chịu nổi, yếu ớt ngã lên người nam nhân mặc hắn muốn làm gì thì làm, cuối cùng ở giữa những đợt đâm vào rút ra không ngừng nghỉ của hắn mà ngắt đi.

Lần thứ hai phát tiết xong, Trọng Tiêu vẫn không nhúc nhích ôm thiếu niên ngồi thật lâu, chờ cảm giác được chút mát mẻ trong căn phòng giữa đêm hè, mới lưu luyến từ trong thân thể thiếu niên rút ra, đem thiếu niên nhẹ nhàng đặt nằm lên giường xong, dịu dàng yêu thương hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi của thiếu niên, xuống giường, đến phòng tắm lạnh lẽo nhúng ướt khăn lông lau thân thể cho thiếu niên, phủ kín lên chiếc chăn mỏng, lại cúi đầu hôn lên đôi mắt phượng khép chặt, mới nhớ tới phải vào phòng tắm tắm rửa qua loa một chút.

Trở lại trên giường, nằm xuống, thâm tình nhìn thiếu niên một lúc, ngón tay xoa nhẹ lên gương mặt mệt mỏi có chút tái nhợt của thiếu niên, đợi đến khi thật sự mệt mỏi, mới đem thiếu niên ôm sát trong lòng, nhắm hai mắt lại. Thiếu niên ngâm khẽ một tiếng, trên bờ ngực ấm áp khẽ mè neho một chút, thông thả cuộn tròn lặng lẽ hít thở.

Vốn nghĩ là sẽ không bao giờ động tâm, sẽ không vì ai mà dừng lại ánh mắt, nhưng ngay một giây nhìn thấy người kia thì tất cả đã sụp đổ. Không phải là không yêu, không phải là vô tình, chỉ là chưa gặp phải người thích hợp mà thôi.

3. Chương 3: Giác Mơ Kinh Hoàng

Edit: Tiểu Vân

“Uh.....”

Diệp Trầm Tĩnh mơ màng chậm chậm mở mắt ra, huyết thái dương giật giật đau nhức, mắt khô khốc, miền cưỡng mở ra, rất khó chịu. Nhưng, cậu luôn không lười biếng nằm trên giường, tỉnh rồi thì lập tức rời giường, cho dù hôm đó không có việc gì, những điều này đã lập thành thói quen.

Giơ tay lên dụi dụi mắt, đợi cơn hoa mắt trôi qua, ánh nhìn mới dần dần rõ ràng.

Đây là đâu? Tại sao không phải là nhà mình?

Dòng suy nghĩ dần dần rõ ràng, chiều ngày hôm qua, được rồi, chính là lúc tan học đang trên đường về nhà, sau đó thì bị người nào đó đánh ngất xỉu, sau nữa lúc tỉnh dậy thì đã bị giam trong này, rồi bị nhét thuốc, rồi không thể khống chế bản thân... Nghĩ vậy, Diệp Trầm Tĩnh vốn đã trắng xanh yếu ớt, lại càng thêm tái nhợt.

Vừa nghiêng đầu, muốn cử động thân thể một chút, lại phát hiện toàn thân đau nhức dữ dội. Bên tai truyền đến âm thanh hít thở không phải của cậu, cơ thể nhiệt độ xa lạ.... Diệp Trầm Tĩnh phát hiện mình cứ nhiên lại nằm trong lòng của một nam nhân, đầu gối lên trên cánh tay của nam nhân, nam nhân một tay để ngang bên hông của cậu, còn cậu lại hoàn toàn vùi trong lòng nam nhân. Diệp Trầm Tĩnh lại bắt đầu choáng váng.

Hơi ngẩng đầu lên, trong nháy mắt nhìn rõ mặt người đối diện, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh luôn bình tĩnh đã hoàn toàn bị nhuộm đỏ, giữa cặp mắt phượng xinh đẹp là ánh nhìn đau khổ. Con tim đau đớn, tia hy vọng mỏng manh trong nó cũng tan biến.

Là hần, sao lại là hần. Cậu không phải là đồ ngọc, vừa nhìn thấy tư thế của hai người, nhớ tới tối hôm qua sau khi bị bỏ thuốc mất đi khống chế thì biết mình và người này đã xảy ra chuyện gì. Nhưng, ông trời à, bất kỳ ai cũng có thể, tại sao lại phải là hần?

Vốn nghĩ rằng trời cao chung quy còn cho cậu một chút quan tâm, ai dè, đến nay cậu vẫn luôn bị trời xanh vứt bỏ, lần này, cuối cùng cũng đem một tia hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng của cậu hủy diệt sạch sẽ.

Thiếu niên ngẩn người nhìn người nam nhân vẫn đang ngủ một lúc, chịu đựng toàn thân đau nhức và phía dưới đau nhói, nhẹ nhàng lấy bàn tay đặt bên hông xuống, rời khỏi sự ôm ấp ấm áp của nam nhân, hai tay chống lên giường từ từ ngồi dậy, chiếc chăn mỏng manh được nam nhân đắp cho khẽ trượt xuống, cậu nhẹ nhàng xuống giường.

Nhặt quần áo dưới đất lên mặc xong, quay đầu lại nhìn người nam nhân đó thêm một lúc, ánh mắt bi thương.

Mở cửa, về nhà.

Cửa phòng vừa đóng lại, nam nhân trên giường đã mở mắt ra. Vốn nghĩ sẽ giữ lại em ấy, thế nhưng, chẳng biết tại sao, có lẽ là muốn cho em ấy an tĩnh ngây ngô một khoảng thời gian, dù sao, em ấy cũng mới mười mấy tuổi, hãy còn là một đứa trẻ, gặp phải loại chuyện này, có khả năng giữ bình tĩnh như vậy đã là rất hiếm, phải cho em ấy thời gian thích ứng. Diệp Trọng Tiêu không phải là người vội vàng, hần hiểu được phải làm sao để giữ chặt, làm sao mới là tốt nhất. Hần tin tưởng hần và em ấy sẽ còn gặp nhau, không cần phải đi điều tra về em ấy, không cần phải đi tìm em ấy, giữa bọn họ như có một loại từ trường, có thể nói là một loại duyên phận không thể cắt đứt, gặp lại nhau chính là điều tất yếu.

Diệp Trọng Tiêu chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc phần thắng, cũng sẽ không bao giờ để cho vật hần muốn từ chỗ hần trốn mất.

Đêm hè ngán ngủ, sương mù phía đông dần tan, đánh thức những ai đang say giấc, một cái chớp mắt tiếp

theo như nhìn thấy những tia nắng ấm áp. Ánh nắng mặt trời phủ đầy không gian xanh tươi, đem đến cho thế giới vừa thức tỉnh giữa màn đêm là màu sắc ấm áp.

Diệp Trầm Tĩnh đứng trên xe bus, từ bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn chân trời biến đổi.

Khi về đến nhà, cả căn phòng lạnh tanh.

Vị trí sâu kín dưới thân sưng tấy đau nhói, trải qua một màn xóc nảy vừa rồi càng thêm khó chịu, càng khiến sắc mặt Diệp Trầm Tĩnh trắng bệch, nơi nào đó bởi vì những động tác vừa rồi mà chảy ra một ít thứ, cảm giác dính dính nhớp nháp không chỉ làm cậu thấy nhục nhã, càng khiến cậu cảm thấy bị thương.

Uống một ly nước, cầm quần áo đi vào phòng tắm, trên người đều là vết tích do người nam nhân kia lưu lại, trên lồng ngực gầy yếu trắng xanh trải đầy dấu hôn, đập vào mắt có phần kinh hãi.

Nhẹ nhàng vuốt ve, có chút đau đớn, tâm tình Diệp Trầm Tĩnh có phần phức tạp, có chút đau xót, có chút bị thương, còn có một chút an tâm và may mắn. Muốn tới gần hắn, muốn có được sự ấm áp của hắn, nhưng hiện tại khi đã có được, lại không nghĩ tới phải nhờ phương pháp này.

Sao mà chịu được.

Chịu đựng nhục nhã đem vật này nọ trong cơ thể rửa sạch. Thời điểm ra khỏi phòng tắm, toàn thân đã vô cùng mệt mỏi bủn rủn, đôi chân vô lực, nếu không may mắn giữ được cánh cửa phòng tắm thì cậu đã té ngã mất rồi. Dừng lại thở dốc một lúc, lại từ từ đi về phía trước.

Vừa chạm đến giường, đã không thể chịu được nữa ngã lên giường.

Rất mệt mỏi, rất đói, nhưng khẩu vị lại không có, cho dù có, hiện tại cậu cũng không có cách nào đứng dậy đi làm đồ ăn.

Ý thức vừa hôn mê nặng nề tỉnh dậy, đã lại mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Đêm gió mưa ào ạt, giấc mơ kinh hoàng lại càng thêm ưu sầu.

Tựa hồ vẫn luôn ở trong giấc mơ, tất cả đều là khuôn mặt của người nam nhân kia, khôi ngô tuấn tú dịu dàng, nét cười mang theo sự ấm áp; thế nhưng ngay sau đó đã biến đổi thành một cơ thể trần truồng, ánh mắt dịu dàng kia giờ chỉ còn đầy lửa dục vọng, cơ thể cường tráng đem cậu đặt dưới thân, không ngừng rút ra đâm vào. Mà chính cậu, dường như, cũng không chống cự, chỉ ở dưới thân nam nhân phát ra những âm thanh rên rỉ nhục nhã, kêu gào tên của nam nhân, cầu xin nam nhân xâm phạm.

“Không...”

Thiếu niên trên trán phủ đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô hồn, môi mỏng hé mở, thở dốc.

Mơ, thì ra chỉ là mơ, chỉ là mơ mà thôi.

Kỳ thực, trong lòng cậu hiểu rõ, đây không chỉ là mơ, tối hôm qua, rất cả đều đã xảy ra rất chân thật, chẳng có cách nào xóa sạch mọi chuyện.

Cơ thể đau nhức đã giảm bớt, nhưng vẫn không có sức lực. Thiếu niên vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, đầu vẫn nặng nề mơ màng như cũ, nhiệt độ cơ thể khác thường, nóng rực, sốt nhẹ, cũng không sao, ngủ một chút là ổn thôi. Thiếu niên lại nặng nề nhắm mắt lại, không lâu lắm đã mơ mơ màng màng ngủ mất.

Lần thứ hai tỉnh lại, đã là tám giờ tối.

Nếu vẫn không ăn gì, sẽ phải chết đói trên giường. Trong đầu bật lên ý nghĩ này, cắn răng giãy dụa ngồi dậy, xuống giường, cơn sốt vẫn chưa lui, đến phòng tắm rửa mặt, cảm giác chóng mặt giảm bớt. Đi tới nhà bếp, trong tủ lạnh còn chút cháo thịt thừa lại của hôm qua, dùng chút sức lực còn sót lại, đem cháo thịt cho vào lò vi ba hâm nóng rồi từ từ ăn.

Một chén cháo nhỏ ấm bụng, sức lực khôi phục một ít, đem chén rửa sơ.

Tìm một quyển sách, nằm lên ghế ở ban công, khẽ đặt một cái khăn nhúng ướt lên trán, mở sách ra, lặng lẽ đọc.

Gió đêm hè ở thành phố T rất mát, đèn trên ban công sau một lần bị hỏng thì được thay bằng loại nhỏ hơn, ánh đèn có chút mờ nhạt, nhìn một hồi, không biết mình đang nhìn cái gì, hốt hoảng, suy nghĩ lại trôi đi thật xa.

Đến thế giới này đã được chín năm, những kí ức của Diệp Trần Viễn tưởng như đã trở nên mơ hồ, thế nhưng hôm nay lại tái hiện rõ ràng trong tâm trí.

Diệp Trầm Tĩnh vốn không phải là Diệp Trầm Tĩnh,... ít nhất ... Thì linh hồn là không phải, cậu phải nói là người ở cổ đại linh hồn xuyên không nhập vào thân thể đứa trẻ Diệp Trầm Tĩnh chỉ mới sáu tuổi, từ đó về sau cũng chính là Diệp Trầm Tĩnh, không bao giờ ... lại là Diệp Trần Viễn.

Diệp Trần Viễn sinh ra trong một thế gia võ lâm, phụ thân ở thời đại kia là minh chủ võ lâm, trên cậu có hai người anh cùng cha khác mẹ, dưới cậu cũng có một người em gái cùng cha khác mẹ, ba người anh em đó đều là cùng phụ thân và chính thất sinh ra, mà Diệp Trần Viễn, là phụ thân cậu tốt bụng cứu giúp một người phụ nữ sinh ra cậu.

Đại nương của Diệp Trần Viễn là chính thất của phụ thân, Triệu Tử, cũng xuất thân trong thế gia võ lâm, mỹ lệ ôn nhu mang theo khí chất của nữ nhân giang hồ đặc trưng. Mà mẫu thân thân sinh của cậu Liễu

Diệp, chỉ là một thôn nữ bình dân, nhu nhược nhất gan, sống ở Diệp gia là bởi vì cùng đường, không chỗ dung thân.

Diệp Huỳnh Thiên rất yêu chính thất Triệu Tử của mình, bởi vì nhất thời hồ đồ cùng Liễu Diệp trên đường về nhà xảy ra quan hệ, rơi vào đường cùng không thể làm gì khác hơn là đem nàng dần xếp ở Diệp gia. Bởi vì muốn nhận lỗi với thê tử, Diệp Huỳnh Thiên chưa bao giờ chủ động đi gặp Liễu Diệp, Liễu Diệp cũng không oán hận, dù sao người đó đã cứu nàng một mạng, cho nàng chỗ ăn chỗ ở, nàng đã rất thỏa mãn.

Về sau Liễu Diệp phát hiện mình mang thai, nàng cũng không nói cho Diệp Huỳnh Thiên biết, mãi đến khi nàng sinh Diệp Huỳnh Thiên mới hay, nhưng về mặt cũng chẳng vui mừng, biết hai mẹ con nàng bình an thì phân phó một lão nhân chiếu cố bọn họ rồi bỏ đi, từ đó về sau cũng chưa từng tới chỗ Liễu Diệp.

Diệp Trần Viễn từ nhỏ đã biết mình ở trong nhà này có cũng được không có cũng được, Liễu Diệp bình thường nói với cậu, người tốt cần phải biết đủ, cứ bình yên mà sống sẽ được ông trời thương, khuyên cậu không nên nghĩ tới quan hệ máu mủ với phụ thân, không nên vọng tưởng giống như anh trai em gái được phụ thân quan tâm.

Diệp Trần Viễn từ nhỏ đã hiểu chuyện, chưa bao giờ hỏi những vấn đề liên quan đến Diệp gia, chỉ là yên lặng ở bên cạnh Liễu Diệp.

Khi được năm tuổi, Diệp Trần Viễn trong lúc vô ý đã đi thẳng ra sân, đi tới một vườn hoa nhỏ, nghe từ xa có âm thanh nói chuyện. Núp ở phía sau bụi hoa vườn đầu nhìn, một người đàn ông cao lớn đẹp trai đang dạy cho hai bé trai tập võ.

Hai bé trai múa cây kiếm gỗ trong tay, hữu mô hữu dạng, người đàn ông bên cạnh trên mặt lộ ra sự hài lòng và kiêu ngạo.

Đây là phụ thân và các anh trai mình chưa bao giờ được gặp, Diệp Trần Viễn khi đó năm tuổi nghĩ. Khi cậu thấy các anh trai thu kiếm, tiếp nhận sự tán dương khen thưởng của phụ thân, ngẩng đầu hưởng thụ bàn tay to lớn xoa xoa tóc, Diệp Trần Viễn đã bùng lên một khát vọng bé nhỏ mình là các anh trai. Cậu phát hiện cậu sống không phải là hờ hững lạnh nhạt, cậu cũng giống như bao đứa trẻ khác, hy vọng được phụ thân tán thưởng, ao ước được nhận tình thương của phụ thân, cho dù chỉ một chút, một chút thôi, thế nhưng, cậu không thể.

Từ đó về sau, Diệp Trần Viễn có một thói quen, mỗi ngày đúng một giờ cố định sẽ tới vườn hoa đó, đứng xa xa nhìn, ở trong lòng khát khao.

Có một lần trong lúc vô tình thấy các anh trai cười cưng chiều yêu thương cô em gái nũng nịu, Tâm Diệp Trần Viễn lại có thêm một khát vọng, cậu bắt đầu khát khao tình thương của anh trai.

Tất cả những chuyện này, không một ai biết, Liễu Diệp cũng không biết, bởi vì Diệp Trần Viễn ở trước mặt Liễu Diệp vẫn luôn luôn an tĩnh như vậy, thản nhiên như thế, giống như mẫu thân, vô dục vô cầu. *(vô dục vô cầu: không ham muốn cũng không có nhu cầu cần)*

Năm cậu mười tuổi, hai người anh cũng đã lớn thành những thiếu niên mười mấy tuổi, võ công cao cường, đi ra ngoài rèn luyện. Tâm Diệp Trần Viễn cũng trở nên mất mát, những khát vọng trong tim chỉ có thể vĩnh viễn chôn sâu dưới đáy lòng. May mà bản thân cậu là người không màn danh lợi, từ nhỏ lại bị Liễu Diệp dạy những đạo đức nhân xử thế như vậy, trong lòng tuy có khát vọng, nhưng cũng sẽ không nghĩ tới dùng đủ mọi thủ đoạn để cướp đoạt.

Sinh hoạt trong tiểu viện rất yên bình, người lui tới chỉ có ông lão do Diệp Huỳnh Thiên phái tới chiếu cố hai mẹ con Liễu Diệp, ông lão mỗi ngày mang cơm đến cho hai mẹ con rồi đi, không tính là lãnh đạm nhưng cũng không tính là nhiệt tình.

Thời điểm Diệp Trần Viễn mười một tuổi, Liễu Diệp bị trọng bệnh qua đời, tiểu viện từ đó càng thêm im lặng. Diệp Trần Viễn sinh ra đã là một đứa trẻ yếu ớt, lại càng không phải là đứa trẻ được chiều chuộng, cơ thể lại hay mang bệnh. Liễu Diệp lúc còn sống dù không có nhiều thuốc quý bồi bổ cho cậu, nhưng Liễu Diệp cẩn thận tỉ mỉ, Liễu Diệp cũng tự mình tìm hiểu về các loại thảo dược, thân thể cậu tuy là yếu ớt, so với bạn cùng lứa tuổi thì nhỏ bé hơn, nhưng cũng không mang trọng bệnh nguy hiểm. Sau khi Liễu Diệp qua đời, thân thể cậu liền dần dần xuất hiện các vấn đề nhỏ.

Lúc mười hai tuổi, ông lão vẫn chiếu cố cậu cũng bệnh chết. Diệp Trần Viễn vẫn ở lại trong tiểu viện, cả ngày đọc những cuốn sách của Liễu Diệp không biết thu nhặt ở đâu, thể loại gì cũng có, tạp ký, quân sự, thơ ca dân gian, tiểu thuyết tình cảm, truyện ký danh nhân, sách về các loại thuốc...

Tiểu viện có trồng một ít rau, không có ông lão mang thức ăn tới, Diệp Trần Viễn cả một năm vẫn chưa từng ra khỏi tiểu viện, đói bụng thì ăn những thức ăn đơn giản, khi đó thân thể cậu đã xuất hiện những vấn đề lớn, lượng thức ăn dự trữ trong một năm nay cũng cạn, cậu cũng bệnh đến không thể rời giường, trong một đêm ngủ nặng nề cậu đã ngừng hô hấp.

Lần thứ hai Diệp Trần Viễn tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở một thế giới hoàn toàn xa lạ, mà thân thể của cậu lại trở về thời điểm sáu tuổi. Diệp Trầm Tĩnh cùng cậu lớn lên giống nhau như đúc, tình trạng sức khỏe của cơ thể này so với cơ thể trước của cậu không có gì khác. Thế nhưng, hiện tại ở thế giới này y học phát triển, hơn nữa mẹ của Diệp Trầm Tĩnh luôn tỉ mỉ chăm sóc, nhìn chung thì cơ thể này vẫn khá tốt.

Mặc dù là một thế giới hoàn toàn xa lạ, nhưng, đối với Diệp Trần Viễn mà nói, ở nơi nào cũng đều giống nhau. Diệp Trầm Tĩnh tính cách cùng cậu cũng rất giống, im lặng, ít nói. Cho nên mẹ của Diệp Trầm Tĩnh cũng không phát hiện con trai bà có gì khác lạ.

Diệp Trần Viễn phát hiện Diệp Trầm Tĩnh quả nhiên là một phiên bản khác của cậu, chỉ là khác thế giới mà thôi. Cậu từ từ tìm hiểu thế giới này, tìm hiểu những điều xung quanh và thân phận của Diệp Trầm Tĩnh khi còn sống.

Diệp Trầm Tĩnh sống trong một gia đình đơn thân, tên ba cậu trên hộ khẩu là Diệp Trọng Tiêu.

Mẹ của Diệp Trầm Tĩnh cho tới bây giờ cũng chưa từng nói với cậu chuyện của ba cậu, nhưng trên bàn trang điểm trong phòng ngủ của bà có đặt một tấm hình của một người đàn ông, Diệp Trầm Tĩnh đoán người đàn ông kia chính là ba của cậu, Diệp Trọng Tiêu. Người đàn ông đó lớn lên rất đẹp trai, đường nét khuôn mặt rõ ràng, chân mày và khóe mắt lộ vẻ ôn nhu lương thiện, chỉ cần hần mỉm cười, bạn sẽ chìm

đắm trong một nụ cười ôn nhu đó, không có cách nào kiềm chế được.

Diệp Trầm Tĩnh phát hiện mình lại làm những việc khi còn là Diệp Trần Viễn đã làm, quan tâm chú ý tới tất cả tin tức của người đàn ông đó, thậm chí, góp nhặt rất nhiều những bức ảnh chân dung trên tạp chí của người đó.

Diệp Trọng Tiêu là một người đàn ông có thân thể rất cao quý, gia tộc Diệp thị ở thành phố T có thể nói là danh môn vọng tộc lớn nhất, mà Diệp Trọng Tiêu hiện tại cũng chính là người đứng đầu gia tộc Diệp thị.

Danh tiếng của Diệp Trọng Tiêu rất tốt, chưa từng làm chuyện xấu, vợ vào hai năm trước đã qua đời, cho tới bây giờ vẫn không tái giá, nghe đồn vợ chồng bọn họ rất ân ái, trong nhà có một đứa con trai bảy tuổi, nói tóm lại đây là một người đàn ông đắt giá, có tiền, có quyền, có nhan sắc, tính cách vô cùng tốt, là một người nổi tiếng, người chồng, người cha tốt.

Diệp Trầm Tĩnh phát hiện khát vọng và quan tâm của mình đối với Diệp Trọng Tiêu đã vượt xa khát vọng với Diệp Huỳnh Thiên, Diệp Huỳnh Thiên cũng là một người phụ thân tốt, thể nhưng, y dù sao cũng là mình chủ vô lâm, luôn luôn nghiêm khắc khó tiếp cận; mà Diệp Trọng Tiêu lại khác, hẳn có thể coi là người có chức vị rất cao, lại thoát nhìn một chút kiêu ngạo cũng không có, đây là loại trời sinh ôn nhu và lương thiện, ai cũng không thể chống cự được.

Càng hiểu nhiều về hắn, Diệp Trầm Tĩnh, phát hiện bản thân càng không thể kiềm chế được nữa, loại khát vọng tình thương của người cha luôn được chôn sâu dưới đáy lòng Diệp Trần Viễn, càng ngày càng dâng cao, giống như lửa cháy trên đám cỏ khô.

Thời điểm Diệp Trầm Tĩnh mười bốn tuổi, người mẹ vẫn luôn yêu thương cậu Bạch Trần Liễu bị tai nạn xe mà chết, để lại một khoản phí bảo hiểm không nhỏ cho cậu.

Trước đây, khi Bạch Trần Liễu còn sống, cậu luôn luôn lén lút thu nhập từng chút từng chút thứ liên quan tới Diệp Trọng Tiêu, mà bây giờ, không còn gì phải kiêng kỵ nữa.

Bắt đầu từ năm tám tuổi đến bây giờ là mười lăm tuổi, gương mặt ôn nhu của Diệp Trọng Tiêu, cho dù nhắm hai mắt, Diệp Trầm Tĩnh cũng có thể miêu tả không sai một chút nào.

Diệp Trọng Tiêu, Diệp Trọng Tiêu.

Diệp Trầm Tĩnh than nhẹ một tiếng, cầm lấy khăn mặt trên trán, nhặt quyển sách dưới đất lên, đứng lên có chút choáng váng, chờ cơn chóng mặt qua đi, mới chậm rãi đi vào phòng ngủ.

Trên bàn sách trong phòng ngủ, người đàn ông kia vẫn cười ôn nhu như cũ, khi đó người đàn ông kia còn rất trẻ, bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, ngoại trừ vẻ ngoài ngây ngô hơn bây giờ, thì không có gì khác biệt.

Diệp Trầm Tĩnh ngẩn người nhìn tấm ảnh kia một lúc, mới chậm rãi nằm xuống giường. Đầu óc rất loạn, rất loạn, không biết qua bao lâu thì mệt mỏi thiếp đi.

Ngày thứ hai Diệp Trầm Tĩnh gọi cho trường học, xin nghỉ một tuần lễ. Diệp Trầm Tĩnh nhảy lớp ba lần, mỗi một cuộc thi trong trường đều đứng thứ nhất, năm nay mới mười lăm tuổi, đã là học sinh lớp mười hai của trường cao trung Triều Dương trọng điểm ở thành phố T. Cậu xin nghỉ, thầy giáo chưa bao giờ hỏi nhiều.

Diệp Trầm Tĩnh ở nhà ngầy người một tuần, cơn sốt nhẹ giằng co trong ba ngày thì lui. Một tuần này, mỗi ngày ngoài đọc sách, thì chính là ngẩn người nhìn ảnh chụp của người đàn ông kia.

Tiểu Vân

– Chú thích về các từ hán việt –

*Tiểu viện: ngôi nhà nhỏ có cái vườn bé tẹo.

*Tập ký: Sách ghi chép tá lả thứ, kiểu sách nhằm nhằm tạp nham.

*Truyện ký danh nhân: Sách các danh nhân viết.

*Ôn nhu: ôn hòa; ấm áp; mềm mỏng; dịu dàng; nhã nhặn; điềm đạm; êm dịu; con gái thì để dịu dàng được chứ đàn ông để thấy hơi kì nên tớ dùng hán việt cho nhanh =]]

4. Chương 4

Edit: Tiểu Vân

“Diệp tổng.” Người nam nhân cao gầy tên Ngô Giang thận trọng nhìn Diệp Trọng Tiêu, lấy lòng hỏi, “Lẽ vật ngày hôm đó, chẳng biết Diệp tổng...”

Diệp Trọng Tiêu vẻ mặt thần nhiên, nhìn không ra hỉ nộ, lẳng lặng nhìn Ngô Giang một lúc, mới mở miệng, “Ngô tổng.” Chỉ chỉ ly trà trước mặt Ngô Giang ý bảo hắn không nên câu nệ, uống trà, thấy hắn nâng ly trà lên uống một ngụm, mới lại mở miệng, “Lẽ vật tôi rất thích.”

Ngô Giang ngay lập tức lộ ra nét mặt hưng phấn.

“Thế nhưng...” thần kinh Ngô Giang trong nháy mắt lại căng thẳng, mà sắc mặt Diệp Trọng Tiêu lại trở nên sắc bén, các loại ôn nhu và thiện lương toàn bộ đều không thấy, “Tôi đối với chuyện Ngô tổng làm rất không đồng ý, người thiếu niên kia là một người vô tội không biết gì cả?”

Ngô Giang run run gật đầu. Diệp Trọng Tiêu từ khi tiếp quản Diệp thị tới nay, vẫn luôn là một bộ mặt hiền hòa, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua hắn ở trước mặt cấp dưới tức giận, thế nhưng, hiện tại lại đối với mình lộ ra biểu tình sắc bén như vậy, da đầu Ngô Giang tê dại.

Diệp Trọng Tiêu híp mắt lại, ngay cả chân mày một chút ôn nhu cũng không còn, âm thanh bình thản, lại có một loại hàn khí khiến người khác sởn gai ốc, “Chuyện lần này tôi sẽ không truy cứu, thế nhưng, sau này không được phép tìm thiếu niên kia gây phiền phức, nếu như bị tôi biết anh quấy rầy cuộc sống của em ấy, như vậy...”

Sau từ ‘như vậy’ thì không nói gì thêm, thế nhưng, Ngô Giang biết nếu như mình có tí xú vi phạm ý tứ của hắn, thì chính là mình không còn được ở thành phố T này nữa, à không, cũng không cần ở trên đời này nữa. Tuy rằng thoát nhìn thì như một người hiền lành, thế nhưng, Ngô Giang biết, Diệp Trọng Tiêu mới hai mươi tuổi đã có thể ngồi lên chiếc ghế đứng đầu gia tộc Diệp thị, bản chất thật sự sẽ không tốt như những gì đã biểu hiện bên ngoài.

“Vâng, vâng. Xin nghe theo Diệp tổng.” Ngô Giang đổ mồ hôi lạnh, run lấy bầy nâng ly trà lên uống ực một hớp, mồ hôi rơi vào trong chén trà.

“Ngô tổng.” Diệp Trọng Tiêu cười rất hòa thuận, khóe mắt và chân mày ẩn chứa sự ôn nhu, âm thanh rất nhạt, nhưng không có một tia hàn khí, “Không cần khẩn trương như thế.” Bảo thư ký thay ly trà cho Ngô Giang.

Ngô Giang lau mồ hôi lạnh trên trán, nuốt một ngụm nước bọt, liên tục gật đầu, “Diệp tổng khách khí, Diệp tổng khách khí.”

“Lần này tôi đồng ý hợp tác cùng anh, nhưng sẽ chỉ một lần này mà thôi.” Diệp Trọng Tiêu biết cho dù không định gặp lại y, cũng phải cho y một chút ngon ngọt, nếu không, con chó tức giận sẽ cắn bầy.

“Cảm ơn Diệp tổng, cảm ơn Diệp tổng.” Ngô Giang âm thầm vui vẻ, mặc dù chỉ được một lần, thế nhưng lợi nhuận cùng danh tiếng đều tăng lên không ít, một lần, cũng quá đủ rồi.

Để thư ký đưa Ngô Giang đi, Diệp Trọng Tiêu trở lại trong phòng làm việc, cũng không có tâm tư xử lý văn kiện. Ngồi tựa lưng vào ghế, vừa thưởng thức trà ngon, vừa nghĩ tới người thiếu niên kia, yếu ớt, điềm tĩnh, trắng nõn, lắng lơ câu dẫn quyến rũ. Đêm đó..... Thật khiến người ta nhớ nhung, Diệp Trọng Tiêu hắn mới vừa ba mươi tuổi, chưa từng mất khống chế như đêm đó, điên cuồng như vậy.

Không biết em ấy bây giờ đang ở đâu, em ấy hẳn là đang trên lớp học đi, em ấy mới mười lăm, còn là một học sinh trung học nhỉ. Chẳng biết, em ấy có nghĩ tới mình không, chắc là có á, nhưng mà chắc không phải là nghĩ về những điều tốt đâu, em ấy nhất định là hận mình dữ lắm, dù sao mình cũng làm vậy với em ấy mà.

Lại nghĩ đến đêm hôm đó thiếu niên nằm dưới thân mình giãy dụa rên rỉ, từng tiếng thở dốc gọi tên mình, đôi mắt phượng xinh đẹp kia hơi ngập nước, đầm đìa đáng yêu, lộ ra vẻ quyến rũ vô cùng.

Diệp Trọng Tiêu rất đau khổ khi phát hiện mình lại có phản ứng, hạ thể trong nháy mắt cương lên. Vội vàng nhấp một ngụm trà, không buông thả cho những ảo tưởng trong đầu nữa, cố gắng đem dục hỏa đè xuống.

Vừa kiềm nén được một chút dục hỏa, Mạc Diệp Vân lại nghênh ngang đi tới, ngay cả cửa cũng không thèm gõ đã trực tiếp xông vào.

“Êu....” Mạc Diệp Vân đặt mông ngồi lên cái ghế trước mặt Diệp Trọng Tiêu, hần mồm ám, “Diệp đại gia, hiếm khi thấy được bản thiếu gia lại đỏ mặt đỏ nha, thẹn thùng cái gì dạ.”

Mạc Diệp Vân lớn lên rất đẹp trai, chân mày hay khóe mắt đều lộ vẻ phong tình mê người, nói đơn giản thì, chính là một bộ dạng hoa hoa công tử. Mà bản thân cậu ta cũng là một hoa hoa công tử nổi danh.

(Hoa hoa công tử = Playboy: tương tự như nghĩ ‘tay chơi’, ‘kẻ ăn chơi’ trong tiếng việt, thường chỉ những người đàn ông giàu có, ăn chơi, hay đến những chỗ như vũ trường, quán bar... của gái, quyến rũ các cô gái và không ít cô lên giường với tay ăn chơi này)

“Đi chết đi.” Diệp Trọng Tiêu lập tức khôi phục vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên như thường, gương mặt ôn nhu thiện lương, sắc mặt đỏ bừng vì dục hỏa thiêu đốt khi nãy cũng đã trở lại bình thường. Tao nhã nâng ly trà lên từ từ thưởng thức, lại liếc mắt tới trên người Mạc Diệp Vân, “Vô đây chi?”

“Bổn thiếu gia làm xong việc rồi, không có gì làm, hôm nay rất rảnh.” Mạc Diệp Vân nháy mắt, “Cậu rót cục vừa rồi suy nghĩ cái gì vậy, chưa bao giờ thấy cậu đỏ mặt như vậy nha, há há, thiệt là dễ thương.”

Dễ thương? khóe miệng Diệp Trọng Tiêu co giật, tên Mạc Diệp Vân hoa hoa công tử này lại dám nói hần như vậy.

Diệp Trọng Tiêu lặng yên một lúc, bỗng nhiên nhìn cậu ta chằm chằm, giọng nói cũng nghiêm túc hẳn, “Vân, cậu có yêu người chưa?”

“Người yêu? Sao lại không có được, nhiều lắm nha, thiên kim của Lý gia, tiểu thư của Trương gia, buổi tối đều đắt hàng lắm đó... Ày da, nhiều quá đếm không hết.” Mạc Diệp Vân cười phóng đảng, bộ dáng như một công tử đa tình.

“Tôi nói là loại thật lòng ấy, cái đám đó đều là mua vui thôi, không tính.” Diệp Trọng Tiêu thật sự chịu không được bộ dáng sát gái của tên này, chả hiểu sao mình lại làm bạn với tên này tận hai mươi mấy năm.

“Thực á hả? Không có ai là thật lòng hết, này, hình như là không có.” Ở bên cạnh cậu ta người tới người đi rất nhiều, cậu ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cậu ta là người theo chủ nghĩa hưởng

thụ điển hình, sáng nay có rượu sáng nay say, mỹ nhân hôm nay cùng mỹ nhân ngày mai đương nhiên là mỗi người mỗi vẻ dễ thương khác nhau, cậu ta tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Diệp Trọng Tiêu biết mình hỏi vấn đề này với một thằng hoa hoa công tử thì rất ngu, thế nhưng, yên lặng một lúc, hắn vẫn không nhận được lại hỏi, “Vân, cậu nói yêu thì có cảm giác gì?”

Mạc Diệp Vân nghe vậy, hăng hái bừng bừng, ánh mắt cực kỳ mờ ám nhìn chăm chăm Diệp Trọng Tiêu, “Tiêu, ông không phải là đang động dục đó chứ! Ba mươi tuổi mới động dục, Trọng Tiêu ông thiệt là không giống người bình thường à nha.”

“Thôi quên đi, hỏi cậu cũng như không.” Diệp Trọng Tiêu rất hối hận.

“Trọng Tiêu, ông đang coi trọng người nào đúng không? Tôi còn tưởng là ông bất lực chứ.” Mạc Diệp Vân trêu chọc liếc xuống hạ thân của Diệp Trọng Tiêu.

“Mấy chuyện này, người cần lo lắng là ông đó, sử dụng quá mức, rất nhanh sẽ không cương nổi nữa đấy. Còn của tôi, không cần ông quan tâm đâu, nó còn rất khỏe mạnh.” trên gương mặt ôn hòa của Diệp Trọng Tiêu, lại xuất hiện một chút dâm đãng, như là đang nghĩ về chuyện nào đó rất bậy.

Không thể nào, người đàn ông này cuối cùng cũng động dục, đây là kỳ quan của vũ trụ mất rồi.

Sau đó Diệp Trọng Tiêu lại hỏi Mạc Diệp Vân một ít vấn đề kỳ kỳ quái quái, ví dụ như nói về chuyện, cậu có cùng con trai ‘làm’ qua chưa.

Hoa hoa công tử như Mạc Diệp Vân cũng phải trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên bị hỏi về vấn đề này mà cậu ta bị á khẩu. Mạc Diệp Vân lắp ba lắp bắp một lúc mới nói được, tôi thẳng, rất thẳng. Giọng nói kiên trì khẳng định không gì sánh được.

Diệp Trọng Tiêu lại hỏi, cậu là bác sĩ, chắc biết lúc ‘làm’ với con trai cần phải làm gì mới không bị thương đúng không, rồi tôi có cần phải chú ý bôi thuốc gì không.

Mạc Diệp Vân đập đầu lên bàn, rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, làm sao á hử, chắc là cần phải bôi trơn trước khi làm á, chuyện cần chú ý thì, nghe nói, dịch thể không nên giữ lại trong người mà phải rửa sạch, nếu không sẽ bị đau bụng, hoặc bị sốt.

Rửa sạch? Tối hôm đó hình như có bôi trơn, Tinh cũng không bị thương, chỉ có chút sưng đỏ. Nhưng mình chỉ lau người sơ bên ngoài cho em ấy, còn bên trong... Vừa nghĩ tới Tinh ngày hôm sau sẽ sốt và đau bụng, mặt Diệp Trọng Tiêu có chút trắng bệch.

Mạc Diệp Vân thấy được sắc mặt nghìn năm mới có của hắn, có chút kỳ quái hỏi, “Cậu đã đem người đàn ông nào ‘đè’ ra rồi sao?”

Diệp Trọng Tiêu không chịu nổi liếc mắt nhìn cậu ta, sau đó lại tiếp tục hối hận sai lầm của bản thân.

“Thì ra ông là con nhà.” Mạc Diệp Vân như được khai sáng mở rộng tầm mắt, vui không gì sánh được, “Thảo nào ông không có hứng thú với phụ nữ, thì ra là vậy. Nói, người đàn ông đó có mị lực ra sao, có thể đem đại gia của chúng ta câu đi mất.”

Thẳng với không thẳng, cong với không cong, cho dù là con trai hay con gái, ngoại trừ Tình, hẳn ai cũng không thích.

“Em ấy a.....” Diệp Trọng Tiêu cười rất hạnh phúc, rất mơ mộng (Mạc Diệp Vân: Đây là nụ cười mắc ói thì có.), bỗng nhiên lại thu hồi nét mặt, “Đến lúc đó ông tự nhiên sẽ biết.”

Cổ vươn hai tai lắng nghe, lại nghe được câu này, thất vọng hết sức luôn.

5. Chương 5

Edit : Tiểu Vân

Ở nhà nghỉ ngơi một tuần, Diệp Trầm Tĩnh lại bắt đầu một cuộc sống bình thường, đi học, làm thêm ở nhà hàng cơm tây, không vì mê loạn đêm hôm đó mà có gì thay đổi.

Diệp Trầm Tĩnh không thêm nghĩ tới tại sao đêm hôm đó Diệp Trọng Tiêu lại vào căn phòng đó nữa, cậu biết nhất định không phải Diệp Trọng Tiêu kêu người bắt cóc cậu, cậu tin điều đó, hẳn không phải là người như vậy. Nhưng rốt cục là ai làm, cậu cũng không đi tìm hiểu.

Diệp Trầm Tĩnh ở trong trường học không có bạn bè, bởi vì cậu yên lặng ít nói, tuy rằng thành tích học tập tốt, lớn lên trông cũng không tệ, nhưng tính cách lại không thích lấy lòng người khác, cho nên bạn học thì cũng chỉ là bạn học mà thôi, chưa từng có ai tiếp cận cậu, cũng không có ai là bạn bè. Một mình cậu sinh hoạt, cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, ngược lại lại thấy như vậy rất tốt.

Ánh nắng mặt trời cuối hè vẫn còn rất gay gắt, phơi nắng nhiều cơ thể sẽ mơ màng nặng nề, rất khó chịu.

Ngoài cửa sổ hương thơm của cây nhàn lan tỏa, ánh sáng mặt trời bị màn che ngăn cách chỉ để lọt qua vài tia nắng nhỏ như sợi chỉ. Hai con mèo hoa nhỏ chơi đùa dưới cây nhàn, “Meo meo, meo meo” rất vui vẻ.

Nếu như có thể nằm ở đó đọc sách thì tốt rồi. Diệp Trầm Tĩnh nghĩ vậy, bị người ta khê đẩy một chút.

“Diệp Trầm Tĩnh, thầy giáo gọi cậu kia.” Là bạn ngồi cùng bàn của cậu, một chàng trai gầy yếu, nhưng dù sao cũng lớn hơn cậu hai ba tuổi, thoát nhìn cũng cao lớn hơn cậu nhiều.

“À.” Diệp Trầm Tĩnh thu hồi tầm mắt, theo phân phó của thầy giáo đi lên bảng đen, không chút nghĩ ngợi bắt đầu giải quyết từng đề toán số học rườm rà.

Vốn thầy giáo còn muốn trách cậu đi học không chú tâm, thế nhưng nghĩ tới đã là cấp ba, cũng không nhất thiết phải trách cứ học sinh, không nên tạo thêm gánh nặng trong lòng bọn nhỏ, hướng hồ Diệp Trầm Tĩnh là đứa trẻ luôn luôn an tĩnh thông minh, tuổi lại nhỏ, các giáo viên đều rất yêu thương cậu.

Diệp Trầm Tĩnh đeo cặp sách lặng lẽ đi trên đường, tuy rằng rất nóng, thế nhưng ngày hôm nay cậu muốn đi bộ về nhà, từ trường học đến nhà cậu, đi bộ cũng không xa lắm. Lúc đi ngang qua một nhà sách, Diệp Trầm Tĩnh bỗng nhiên dừng bước, hay là vào xem một chút đi, có lẽ sẽ có sách mới mà mình thích. Nghĩ như vậy, liền đi vào.

Nhà sách rất lớn, từng khu từng khu một, phân loại đa dạng các loại sách, sắp xếp ngăn nắp chỉnh tề.

Diệp Trầm Tĩnh đi tới khu vực tiểu thuyết văn học, cầm lấy một quyển tiểu thuyết đang thịnh hành, liếc nhìn phần giới thiệu vắn tắt và nội dung. Diệp Trầm Tĩnh chưa bao giờ tự xưng mình là người tao nhã thanh cao, cậu thích xem các loại tiểu thuyết đa dạng, ngôn tình cũng đọc.

Lật hai trang, không thấy hài lòng lắm, ngẩng đầu muốn kiếm quyển khác, khóe mắt đột nhiên liếc thấy một thân ảnh quen thuộc. Diệp Trầm Tĩnh theo bản năng nghiêng người trốn tránh.

Khu vực tiểu thuyết văn học cùng khu tài liệu cho học sinh tiểu học kề bên nhau, Diệp Trầm Tĩnh trốn ở phía sau một giá sách, nhìn một lớn một nhỏ ở khu vực sách tiểu học.

Người đàn ông đẹp trai cao lớn để lộ gương mặt ôn nhu của mình, mỉm cười cúi đầu hỏi một bé trai bảy tám tuổi bên cạnh, bé trai nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gương mặt trắng trẻo có nét rất giống người đàn ông bên cạnh, vui vẻ kéo tay của người đàn ông, chỉ chỉ một quyển sách trên kệ sách. Người đàn ông mỉm cười cầm quyển sách kia xuống đưa cho bé, cứng chiu sờ sờ đầu cậu bé.

Là hần, cậu bé kia hần là con của hần, hần, quả nhiên là một người cha tốt.

Tim Diệp Trầm Tĩnh đập rất nhanh, sợ bị người đàn ông kia thấy mình, nhưng đồng thời, cũng khát vọng người đàn ông kia ôn nhu cười, cứng chiu xoa tóc mình.

Nhưng mà, cậu biết, tất cả những chuyện này chỉ là ảo tưởng mà thôi, với người khác đây chỉ là một chút ầm áp nhỏ bé đơn giản, nhưng với cậu nó lại là một thứ xa xỉ.

Nhìn hai bố con kéo nhau tới khu tính tiền, thanh toán xong, lại dắt nhau ra khỏi thư viện.

Đôi mắt phượng luôn bình tĩnh của Diệp Trầm Tĩnh phủ kín một tầng ưu thương, cũng không còn tâm trạng xem sách, trực tiếp đi ra khỏi nhà sách.

Vừa đi ra ngoài đường lộ, một chiếc Rolls-Royce Phantom màu đen lái tới bên cạnh cậu, cậu cũng không chú ý tới vẫn tiếp tục từ từ đi về phía trước, đi không tới hai bước thì có một cái đầu nhô ra từ trong xe, gọi lớn tên cậu, “Tĩnh, chờ một chút.”

Diệp Trầm Tĩnh dừng lại một chút, cái âm thanh này chỉ từng nghe qua ở trên ti vi, ngay cả đêm đó, hẳn có nói gì không mình cũng không rõ lắm, hay đây chỉ là ảo giác của mình, đang muốn tiếp tục đi về phía trước, tay đã bị một bàn tay to ầm ập kéo lại. Trong nháy mắt cơ thể cậu cứng đờ.

“Tĩnh, trời nắng như vậy, để anh đưa em về đi.”

Âm thanh của người đàn ông đó rất êm tai, trầm thấp từ tính, nghe như tiếng đàn cello. Âm thanh của người đàn ông rất tự nhiên, như đã rất quen thuộc, rất quen.

Diệp Trầm Tĩnh biết muốn làm bộ không quen biết, đó là không có khả năng, cố gắng để vẻ mặt mình tự nhiên hơn một chút, cậu quay đầu lại, biểu tình trên mặt thản nhiên, có chút xa lạ giữ khoảng cách, âm thanh cũng rất nhẹ, “Em tự đi được, khoảng hai mươi mấy mét nữa là tới.”

Người đàn ông như không phát hiện ra cậu không muốn, bàn tay to ầm ập dịu dàng đưa lên lau mồ hôi trên trán cậu, ôn nhu khuyên nhủ, “Em xem, đều chảy mồ hôi rồi, trời nắng gắt, rất dễ bị cảm nắng.” Cũng không cho cậu cơ hội cự tuyệt, nắm tay cậu kéo tới chiếc xe.

Diệp Trầm Tĩnh bị sự ôn nhu dịu dàng kia khẽ dọa sợ, loại chạm khẽ dịu dàng, cảm xúc ầm ập, chính là khát vọng bấy lâu nay của cậu, ngơ ngác tùy ý hấn lùi kéo, cũng không biết phản kháng.

Người đàn ông nhìn chỗ kế bên tay lái, muốn đem cậu đẩy vào, Diệp Trầm Tĩnh khôi phục ý thức, lấy tay chặn trên đầu xe, cúi thấp đầu, thấp giọng nói, “Em ngồi ở phía sau là được rồi.”

Người đàn ông dừng một chút, mỉm cười nói, “Em thích là tốt rồi.” giúp cậu mở cửa xe sau, nhìn cậu ngồi xong, mới đi vòng qua chỗ điều khiển ngồi vào trong khởi động xe ô tô.

6. Chương 6

Edit: Tiểu Vân

“Anh ơi, anh tên là gì ạ?” Bé trai trắng trẻo thấy một anh đẹp trai đi vào ngồi, chớp đôi mắt trong veo nhìn cậu, tò mò hỏi. Ba ba trước kia chỉ cho mỗi chú Mặc vào ngồi thôi hà, chưa từng cho ai ngồi nữa cả. Cái anh xinh đẹp này rốt cục là ai vậy?

Anh? Tim Diệp Trầm Tĩnh đập trệt một nhịp. Cười nhẹ, “Diệp Trầm Tĩnh, còn em”

“Diệp Thiên Diễn.” Bé trai lộ ra nét mặt hưng phấn, “Chúng ta đều cùng họ Diệp nha, thật tốt.”

Diệp Trầm Tĩnh cười khổ gật đầu một cái.

“Anh Tĩnh, anh thật là đẹp.” Ánh mắt bé trai trong veo, rất hồn nhiên rất chân thành.

Diệp Trầm Tĩnh đỏ mặt, “Em cũng vậy.”

“Tĩnh, đi đường kia?”

Diệp Trọng Tiêu từ đầu tới cuối đều đang quan sát biểu cảm của Diệp Trầm Tĩnh, thấy gương mặt đỏ bừng của em ấy, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, vì sự an toàn khi lái xe, hắn quyết định không cho con trai hỏi nữa, tuy rằng con trai thích Tĩnh hắn cũng rất cao hứng.

Nhóc con này cũng thật tinh mắt, Tĩnh của hắn đương nhiên phải xinh đẹp rồi, loại khí chất đó, hương vị đó, là độc nhất vô nhị.

Diệp Trầm Tĩnh bị âm thanh trầm thấp ôn nhu gọi “Tĩnh” khiến cậu sửng sốt một chút, “Đi tới trước, quẹo trái, đến trước cây nhãn thì dừng xe được rồi.”

Thực ra thì từ nhà sách tới nhà Diệp Trầm Tĩnh không xa, mới vừa nói vài câu, đã đến nơi, mặc dù Diệp Trọng Tiêu đã cố ý thả chậm tốc độ xe.

“Cảm ơn, Diệp tiên sinh.”

Diệp Trầm Tĩnh mở cửa xuống xe, quay sang Diệp Trọng Tiêu nói lời cảm ơn.

“Anh là Diệp Trọng Tiêu, gọi Tiêu là được rồi.” Diệp Trọng Tiêu ôn nhu cười.

“Cảm ơn, em về trước.” Diệp Trầm Tĩnh thản nhiên nói, không cự tuyệt, cũng không tán thành. Nói xong liền rời đi.

Diệp Trọng Tiêu bất đắc dĩ cười cười, nhìn em ấy quẹo vào một chỗ khuất bóng, mới bắt đầu khởi động xe.

“Ba ba, Anh Tĩnh thật là đẹp mắt.” Diệp Thiên Diễn cười híp mắt nói.

“Còn phải nói nữa sao.” Diệp Trọng Tiêu rất là kiêu ngạo.

“Con lớn lên muốn kết hôn với anh ấy.” Diệp Thiên Diễn rất nghiêm túc nói.

“Ước mơ đẹp lắm, nhưng đó là người của ba, nhóc con xấu xa như con chỉ có thể gọi em ấy là ‘Mẹ’.” Diệp Trọng Tiêu khinh bỉ nói.

“Hừ, Anh Tĩnh thích con, ba chờ xem.” Diệp Thiên Diễn không phục.

Diệp Trầm Tĩnh không biết được hai cha con họ đang bàn về quyền sở hữu cậu, trong lòng cậu bây giờ rất rối loạn, vì âm thanh ôn nhu trầm thấp kia, vì cái vuốt ve dịu dàng kia, còn có cả khuôn mặt tươi cười ôn hòa của người đó ở ngay trước mắt. Tất cả những thứ đó, vốn chỉ tồn tại trong ảo tưởng, chưa từng có hy vọng xa vời gì với nó, lại chân chân thật thật xuất hiện ở trước mặt cậu. Cậu sợ, sợ bản thân sẽ trầm luân trong sự ôn nhu đó mà không thể khống chế được, sợ chờ đến khi cậu bị hãm sâu trong đó, chân tướng thật sự sẽ đem tất cả sự ôn nhu đó xóa sạch.

Diệp Trầm Tĩnh đem túi sách cất xong, tuy rằng lúc sau ngồi trong xe hơi, nhưng trước đó có một đoạn dài phải phơi nắng nên có chút say nắng, vừa rồi đang suy nghĩ lung tung không để ý tới, vừa vào trong phòng đã cảm thấy đầu chóng váng hoa mắt. Uống xong một ly nước lạnh, thay đổi quần áo nằm lên giường, đầu rối loạn, mơ màng nặng nề ngủ thiếp đi. Đến lúc tỉnh lại, đã đến giờ đi học buổi chiều, bây giờ có dậy đi thì cũng đã trễ. Chậm rãi rời giường đi tới phòng khách gọi điện thoại xin nghỉ, buổi trưa vẫn chưa ăn gì cả, cũng không phải rất đói, một chút thêm ăn cũng không có, trước đây Bạch Trần Liễu mẹ cậu khi còn sống làm đồ ăn cũng bình thường, có điều bà mỗi ngày đều thúc giục cậu ăn đầy đủ, đến khi không còn ai ép cậu ăn nữa, cậu sẽ đôi lúc bỏ ăn, rất tùy hứng. Dạ dày cậu không tốt, thường thường không đói bụng, trước đây Bạch Trần Liễu nói không đói cũng nên ăn một chút, hiện tại cậu không muốn ăn sẽ không ăn, đến khi đói bụng đến không chịu được nữa mới đi tìm chút gì đó để ăn.

Uống hết một ly nước đá, đi tới phòng ngủ cầm một quyển tiểu thuyết lên đọc.

Gần nhất cậu xin nghỉ hơi nhiều, ngày thứ hai sau khi tan học thì thầy Hậu có giữ cậu lại, quan tâm hỏi han một chút, Diệp Trầm Tĩnh chỉ nói mình dạo gần đây dạ dày không tốt, qua vài ngày sẽ không sao. Thầy giáo dặn dò vài lời một lúc rồi cho cậu về.

Đối với những lời quan tâm dài dòng của thầy, Diệp Trầm Tĩnh cũng không có bài chán ghét, chỉ là im lặng lắng nghe rất nghiêm túc. Cậu dường như không có bất kỳ phản kháng nào, có thể là chưa tới lúc, hoặc cũng có thể do tuổi của cậu ở kiếp trước cộng với kiếp này đã qua tuổi trưởng thành. Nhưng, đối với những lời này, tuy cậu lắng nghe rất nghiêm túc, lại chưa bao giờ làm theo. Cậu nghĩ thầy giáo nói đạo lý rất đúng, nhưng vẫn giữ cái tôi của ngày xưa.

Cậu cho rằng Diệp Trọng Tiêu sẽ tìm đến cậu, cậu biết Diệp Trọng Tiêu rất vui khi gặp cậu. Cũng không cho là Diệp Trọng Tiêu không biết cậu ở nơi nào. Hắn muốn tìm một người nào đó, đó là một chuyện rất dễ dàng, thế nhưng, Diệp Trọng Tiêu lại không có tìm tới.

Đối với chuyện này, cậu thấy có chút may mắn lại có chút mất mát. Nhưng cũng không hơn, cậu có cuộc sống của cậu, cậu không muốn thay đổi quỹ đạo cuộc sống của mình vì bất kỳ ai.

Người đàn ông kia giống như là đang giấu diếm sự bình tĩnh dưới một vòng xoáy nước, nhìn thì như vô hại, lại luôn có thể trong lúc vô tình đem bạn đánh ngã, nuốt xuống, đây là loại độc vô hình, một loại độc mang tên “Diệp Trọng Tiêu”. Biết rất rõ là phải tránh xa, muốn cự tuyệt, nhưng, lại hết lần này tới lần khác bước tới gần, sau đó, càng ngày càng, không thể tự khống chế bản thân.

Đã không còn như lúc ban đầu bước tới một thế giới xa lạ này mà thấp thỏm lo âu, hiện tại cậu đã hoàn toàn thích ứng với sự sống ở thế giới này. Bạch Trần Liễu để lại tiền đủ để cậu an an ổn ổn học hết đại học, không lo ăn lo mặc. Cậu nghĩ, chờ mình tốt nghiệp đại học thì tìm một công việc, tự nuôi sống bản thân, không bao giờ ... dựa dẫm vào bất kỳ ai nữa. Sau này sẽ cưới một người vợ thông minh khéo léo, sinh một đứa con xinh đẹp, người cả nhà sẽ yên lặng sống cùng nhau. Đây chính là ý nghĩ của cậu khi còn ở thế giới kia, nhưng trước đây cậu chưa bao giờ có hy vọng thực hiện được nó, nhưng hiện tại cậu có thể thấy được hy vọng ở bình minh rực rỡ.

Cậu nỗ lực học tập, cố gắng tiếp thu tất cả kiến thức mà chẳng biết mệt mỏi, bởi vì chỉ có như vậy, giấc mơ của cậu cách thật xa mới có thể đến gần hơn, tự nuôi sống bản thân, cuộc sống bình yên.

Đối với tiền tài và quyền lực, cậu cũng không có quá nhiều dục vọng, nhưng đồng thời cậu cũng hiểu rõ, cho dù ở bất kỳ thế giới nào, không có tiền tài thì chẳng thể làm gì được cả. Mặc dù bây giờ cậu cũng không thiếu tiền, nhưng cậu nghĩ, phòng ngừa chu đáo trước vẫn hơn.

Cậu đối với việc học tập của mình thì rất tự tin, thi cử cuối cấp này nọ đều chưa bao giờ làm phiền cậu quá nhiều.

Buổi tối cậu không có gì làm, liền đến xin làm phục vụ cho nhà hàng cơm tây. Vốn ở độ tuổi của cậu thì người ta sẽ không nhận, thế nhưng, chẳng hiểu sao, người quản lý kia lại bảo không sao cả, đem cậu giữ lại.

7. Chương 7

Edit: Tiểu Vân

Mà ở nơi này, là nơi lần đầu tiên cậu gặp được người đàn ông kia, sau đó thì xảy ra chuyện đêm đó.

Cậu xin nghỉ một tuần lễ, nhà hàng cơm tây kia vẫn nhận cậu vào làm, nên buổi tối cậu vẫn có chỗ để làm.

Thành phố T vĩnh viễn đều lung linh như vậy, bầu trời chiều hồng rực, âm thanh ồn ào và vội vã.

Ngồi trên chuyến xe buýt số 36, xuống ở trạm cuối cùng, đi bộ mười lăm phút là Diệp Trầm Tĩnh tới nhà hàng cơm tây mình đang làm.

Nhà hàng cơm tây này được xem như là nổi tiếng nhất nhì thành phố T, bên trong lại xây dựng và trang

trí trạng nhả cao quý, mang đến một bầu không khí ấm cúng. Đến nơi này dùng cơm nếu không phải là người nổi tiếng hay danh gia vọng tộc thì chính là những thương nhân giàu có, người bình thường sẽ không trả nổi.

Bãi đậu xe nhỏ ở phía trước dùng để phục vụ khách đến nhà hàng, khu đó gần được lấp đầy. Diệp Trầm Tĩnh đi làm vào khoảng thời gian nhà hàng đông khách nhất, rất nhiều việc.

Cậu cùng người quen cười nhẹ chào hỏi, đến phòng thay quần áo thay đồng phục, sau đó thì bận rộn làm việc. Cậu thích cảm giác này, có chuyện để làm, có thể giúp con tim của cậu bình tĩnh vui vẻ thỏa mãn, sẽ không nghĩ đến một ít khát vọng không thiết thực.

“Cậu làm cái gì thế, chân tay vụng về.”

Bởi vì khoe mắt liếc thấy một thân ảnh quen thuộc, nên có chút sững sốt, không cẩn thận đem nước trái cây hắt lên người một vị khách hàng nữ, Diệp Trầm Tĩnh vội vàng xin lỗi. Nhưng vị khách nữ kia dường như không muốn cứ như vậy bỏ qua cho cậu, nghiêm khắc trách cứ cậu.

“Xin lỗi, em dẫn chị đi toilet rửa sạch một chút.” Diệp Trầm Tĩnh cuối đầu, nói xin lỗi.

“Rửa sạch? Cậu muốn rửa sạch sao? Bộ quần áo này tốn mấy triệu bạc, cậu tưởng chỉ giặt đơn rửa một chút thì sẽ không có vấn đề gì?” Cô gái có gương mặt xinh đẹp vì tức giận mà vụn vụn có chút xấu xí.

“Sở Sở, được rồi, cậu ấy cũng không cố ý.” Người đàn ông bên cạnh có chút xấu hổ, kéo kéo tay của bạn gái, không muốn cô ta tranh cãi nữa.

“Bỏ qua cái gì mà bỏ qua.” Cô ta không vui quát người đàn ông đó, sau đó quay đầu lại trừng mắt nhìn Diệp Trầm Tĩnh, “Gọi quản lý của các người ra đây, chẳng hiểu sao bọn họ lại nhận cậu.”

“Xin lỗi.”

Diệp Trầm Tĩnh chỉ có thể cúi đầu nói xin lỗi, cậu tuy rằng không thân thiết với ai, cũng không cùng mọi người nói chuyện, mọi người đối xử với cậu không tốt cũng không tệ, không lạnh cũng không nóng, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp phải chuyện như vậy, cậu không biết phải xử lý làm sao.

Khi quản lý chạy tới, cái tên hại Diệp Trầm Tĩnh thất thần cũng vừa bước tới.

“Tĩnh, xảy ra chuyện gì vậy?” Diệp Trọng Tiêu nắm lấy bàn tay có chút lạnh của cậu, không đợi cậu trả lời đã quay đầu nhìn về phía đôi nam nữ kia, bình thần liếc nhìn cô gái kiêu ngạo phách lối, ánh mắt liếc tới người đàn ông kế bên, mỉm cười nói, “Đây không phải là Triệu tổng sao, xin chào.”

Người đàn ông đó vừa thấy hân hoan tâm hỉ han Diệp Trầm Tĩnh thì sắc mặt liền có chút khó coi, gật

đầu cung kính đáp, “Diệp tổng, thật ngại, Sở Sở không hiểu chuyện, gây náo loạn, xin lỗi.”

Diệp Trọng Tiêu cười nhạt, “Không sao cả, nếu là do Tĩnh làm dơ, vậy bộ đồ này tôi giúp em ấy trả.”

“Không cần, không cần Diệp tổng, ngại quá khách khí.” Người đàn ông kéo tay của bạn gái, “Diệp tổng thông thả, chúng tôi đi trước.” Nói xong đưa tiền cho người phục vụ rồi bỏ đi.

“Tĩnh, em không sao chứ?”

Diệp Trọng Tiêu xoa xoa bàn tay lạnh lẽo trong tay hắn, quan tâm hỏi.

“Em không sao, cảm ơn ngài, Diệp tiên sinh.” Diệp Trầm Tĩnh lặng lẽ rút tay về, cung kính cảm ơn hắn.

Nghe ba chữ “Diệp tiên sinh” này, tâm Diệp Trọng Tiêu có chút không vui, nhưng, hắn hiểu được cái gì cũng nên có giới hạn của nó, không nên thúc ép mãi. Cũng không biểu hiện ra mặt, chỉ mỉm cười nói “Em còn khách sáo với anh làm gì, em đi thay quần áo trước đi.”

Nước trái cây bắn ra cũng làm dơ quần áo của Diệp Trầm Tĩnh, Diệp Trầm Tĩnh gật đầu, để quản lý bắt chuyện với hắn, bản thân thì đi vào phòng thay đồ.

Diệp Trọng Tiêu trở lại chỗ ngồi, gọi chút salad, từ từ chờ cậu đi ra, thế nhưng, nhìn trái nhìn phải, đợi mãi cũng không thấy bóng dáng của cậu, liền gọi quản lý lại hỏi, mới biết được Diệp Trầm Tĩnh nói thân thể khó chịu, xin nghỉ, đã đi về từ cửa sau.

Ngực Diệp Trọng Tiêu khó chịu, nhưng cũng không thể nào oán giận, nếu em ấy mắng chửi mình, mình còn có thể dễ dàng giải quyết, còn có cơ hội dụ dỗ em ấy nữa nha. Thế nhưng hiện tại em ấy lại lặng lẽ bỏ đi, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Diệp Trầm Tĩnh về tới nhà, tắm rửa một chút, dạ dày khó chịu, uống một ly sữa, rồi nằm dài trên giường, chỉ nằm đó, cũng không ngủ được. Gần nhất cũng không có tâm tư đọc sách, chỉ muốn nằm như vậy, cái gì cũng không làm.

Đối với việc gặp lại Diệp Trọng Tiêu, cậu không biết có phải là do bọn họ có duyên phận hay không. Còn đối với biểu hiện thân thiết của người nọ, cậu vẫn cảm thấy rất mâu thuẫn, vừa muốn tiếp nhận lại vừa không có dũng khí. Kỳ thực, bọn họ có phải là quan hệ cha con hay không, cậu cũng không quan tâm, dù sao linh hồn Diệp Trầm Viễn của cậu cũng không phải con của Diệp Trọng Tiêu, nhưng, cậu sợ, sợ sau khi có được sẽ mất đi, sợ sau khi mất đi rồi sẽ không bao giờ ... trở lại cuộc sống bình thường được nữa. Quan hệ cha con, chỉ là một cái cớ cậu dùng để tránh né người kia thôi, chỉ là một cái cớ mà thôi.

“Thất tình hả?”

Cặp mắt đào hoa của Mạc Diệp Vân liếc nhìn vẻ mặt âm u của Diệp Trọng Tiêu, trêu đùa.

“Bây giờ chỉ mới là yêu thầm, thất tình cái gì mà thất tình.”

Diệp Trọng Tiêu liếc nhìn cậu ta, trịnh trọng nói.

“Phụt.... khụ khụ....” Một đồng nước trà bị phun ra, một lúc sau mới thở lại bình thường, “Ông, ông không nói đùa đó chứ. Ông đã bao nhiêu tuổi rồi, còn yêu thầm?” đây là chuyện kinh dị nhất cậu biết được, cậu ta nhìn Trọng Tiêu như nhìn thấy quái vật.

Diệp Trọng Tiêu khinh thường nhìn cậu một cái, “Là ai quy định ba mươi tuổi thì không được yêu thầm vậy hả. Ông, tự xưng mình là thiếu gia đa tình, tôi dám cá ông sống hai mươi tám năm qua vẫn chưa từng yêu thầm ai à. Ông có tư cách gì mà nói tôi.” Diệp Trọng Tiêu ánh mắt sáng quắc, từ ngữ cứng rắn, không kiêng nể mặt mũi cậu ta.

“Ông...” Mạc Diệp Vân tức đến mức mặt đỏ bừng, rồi lại không thể phản bác lại.

“Tôi nói sự thật thôi mà.” Diệp Trọng Tiêu cường điệu, thấy cậu ta đỏ mặt tức tối, tâm rất thoải mái.

“Người đàn ông kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? Có thể được Diệp đại gia ưu ái như thế, chết mê chết mệt như vậy.” Mạc Diệp Vân sau khi nghẹn xong vụ đó, liền tò mò hỏi, hăng hái bừng bừng.

“Em ấy...” trên mặt Trọng Tiêu lộ ra biểu cảm như thiếu nữ mơ mộng, rất là ngất ngây, Mạc Diệp Vân nhìn thấy thì nổi hết da gà da óc, Trọng Tiêu sau khi ngây ngất xong thì nói tiếp, “Rất có khí chất, rất xinh đẹp, rất thơm.”

Mạc Diệp Vân không thể nói gì nữa, hóa đá luôn rồi. Được rồi, cậu nhất định phải tận mắt gặp người đàn ông “Rất có khí chất, rất xinh đẹp, rất thơm” này mới được. Mạc Diệp Vân ám thầm hạ quyết tâm.

“Khi nào thì mới cho tôi gặp đây?” Mạc Diệp Vân muốn mau mau gặp người kia nên hỏi thúc.

“Đã bảo bây giờ mới là yêu thầm thôi mà, sao có thể tùy tiện dẫn tới cho cậu gặp, bị cậu dọa chạy thì làm sao, tôi cũng không dám mạo hiểm như vậy đâu.” Diệp Trọng Tiêu nói rất nghiêm túc, không bị cậu ta dọa chạy, cũng sẽ bị cậu ta làm hư, Tính của hắn đơn thuần như vậy, không thể để bị cậu ta lừa.

Lần thứ hai bị á khẩu không nói được gì, lặng lẽ chống đỡ.

Người đàn ông “Rất có khí chất, rất xinh đẹp, rất thơm” kia, phải gọi là thiếu niên mới đúng, lúc này đang ngồi trong lớp học, nghe thầy giáo ngữ văn đọc một đoạn văn dạt dào tình cảm, Diệp Trầm Tĩnh tự dưng rung mình một cái, một ngày hè nóng bức như vậy, tuy là đã cuối hè, nhưng cậu lại lạnh run.

Từ sau vụ ở tiệm cơm tây kia, Diệp Trầm Tĩnh đã xin nghỉ việc, một tuần nay tương đối rảnh rỗi, mỗi ngày buổi tối đều nằm trên ghế ở ban công đọc sách, buổi tối gió mát rất thoải mái, rất là dễ chịu.

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Vân

“Mạc mạc khinh hàn thượng tiểu lâu,

Hiếu âm vô lại tự cùng thu,

Đạm yên lưu thủy họa bình u.

Tự phi hoa khinh tự mộng,

Vô biên ti vũ tế như sầu,

Bảo liên nhân quả tục câu.”

Diệp Trầm Tĩnh vừa đọc xong bài thơ này, chuông tan học liền reo lên, khép sách lại, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy một cặp mắt sáng rực của người đàn ông đang nhìn mình cười ôn nhu. Diệp Trầm Tĩnh sững sốt một chút, lập tức hướng hần gật đầu, thu dọn cặp sách, đi ra khỏi lớp học.

“Tĩnh, tan học rồi, mình cùng đi ăn cơm nha?”

Diệp Trọng Tiêu cầm lấy cặp sách trong tay cậu, rất tự nhiên lôi kéo tay cậu, mỉm cười hỏi.

Như thế này, rõ ràng là không cho người ta cơ hội cự tuyệt.

Diệp Trầm Tĩnh không nhìn hần, mặc hần nắm tay kéo đi, yên lặng đi về phía trước, đi tới cổng trường thì khẽ gật đầu.

Diệp Trọng Tiêu cười rất vui vẻ, nắm tay cậu càng thêm chặt, lại hỏi, “Tĩnh, em muốn ăn cái gì nào?”

“Cháo.”

Diệp Trầm Tĩnh vốn muốn nói cái gì cũng được, thế nhưng gần đây ăn uống không tốt lắm, sợ không ăn được gì, đến lúc đó người này nhất định sẽ cuống lên, cậu không muốn giày vò hần, liền chọn một thứ có khả năng nuốt xuống.

“Cháo?” Diệp Trọng Tiêu giúp cậu mở cửa xe, lần này là ghế phó lái, Diệp Trầm Tĩnh không có phản đối, ngồi vào xong thì tự giác thắt dây an toàn, Diệp Trọng Tiêu ngồi vào ghế lái vừa khởi động xe vừa nói, “Anh có biết một quán cháo, cháo ở đó ăn rất ngon, em hần sẽ thích.”

“Anh tự chọn là được rồi.”

Diệp Trầm Tĩnh thản nhiên nói, mắt nhìn về phía trước, không có nhìn hần.

Diệp Trọng Tiêu cười khở một cái, chạy xe ra ngoài.

Trên đường đi, Diệp Trầm Tĩnh vẫn yên lặng nhìn phong cảnh trước mặt, Diệp Trọng Tiêu hỏi thì cậu mới đáp lại.

“Tĩnh, em bao nhiêu tuổi rồi?”

Những chuyện này Diệp Trọng Tiêu đều có thể điều tra được, thế nhưng hần không phải người đi điều tra Tĩnh, hần muốn từng chút từng chút một hiểu về em ấy, làm quen với em ấy, tiếp cận em ấy, nghe được chính miệng em ấy kể về cuộc sống sinh hoạt xung quanh mình, tín nhiệm hần, ở trước mặt hần mở lòng. Nhưng,

xem ra hiện tại, theo như tính cách của Diệp Trầm Tĩnh, mục tiêu này hình như có chút khó. Nhưng, Diệp Trọng Tiêu là ai, là người có thể khiến cho cả Diệp thị phải bị khuất phục mà bên ngoài mọi người nhìn vào chỉ thấy một đại gia tộc chung sống hòa bình đó thôi. Hắn có quyết tâm, có sự nhẫn nại, có đầy đủ mị lực.

Huống hồ, hắn biết Diệp Trầm Tĩnh nhất định không có ghét hắn, thậm chí nên nói là có một chút thích. Nhưng mà, theo như tính cách của em ấy thì sẽ không thể không có phản ứng với mình, còn không nói gì. Không biết, sâu trong thâm tâm em ấy kiên kỵ cái gì, khiến em ấy đối xử với mình mâu thuẫn như vậy. Là bởi vì mình là đàn ông sao, nên không đồng ý? Hay là bởi vì chuyện đêm đó, trong lòng em ấy có bóng ma?

“Mười lăm.” Diệp Trầm Tĩnh ngăn người một chút rồi đáp.

“Mười lăm?” Diệp Trọng Tiêu suýt chút nữa đã gào to lên, hắn biết Diệp Trầm Tĩnh còn nhỏ, vốn tưởng là em ấy chỉ có vẻ ngoài trẻ hơn so với tuổi mà thôi, hóa ra hắn thấy đẹp thì nhìn lầm, cửa phòng học của em ấy rõ ràng viết “Lớp 12/A”. Mười lăm tuổi, đã học cấp ba? Tính của hắn quả nhiên không giống người bình thường. Đồng thời hắn lại có chút ử rữ, em ấy còn chưa trưởng thành, mà mình đã đem em ấy..... Hắn sẽ luôn luôn có cảm giác tội lỗi. Hơn nữa, tuổi của hắn lớn gấp đôi em ấy, thực sự là khiến người ta chán nản. Nhưng mà, hắn tin tưởng vào mị lực của mình, mị lực của một thằng đàn ông trưởng thành, há há... (Nhan tui: Già chát rồi mà còn chơi trò mèo khen mèo dài đuôi, mặt cũng không đỏ! Trọng Tiêu: Biến.....) (Nhan là Độc Vũ Tịch Nhan, mé tác giả ấy)

“Nhảy lớp ba lần?” Người nào đó biết rõ mà còn hỏi, tìm chuyện để nói.

“Ừ.” Diệp Trầm Tĩnh nhẹ nhàng ừ một tiếng, không có nhìn hắn.

Diệp Trọng Tiêu có chút bị đá kích, một người đẹp trai như mình ngồi bên cạnh em ấy, mà em ấy từ đầu tới cuối cũng không thèm liếc mắt nhìn mình, xe cộ chạy tới chạy lui trên đường có cái gì đẹp đâu mà nhìn. Nhưng nghĩ tới Tĩnh của hắn thông minh như vậy, khiến đáy lòng của hắn tràn ngập vui vẻ, kiêu ngạo.

Xe chạy một lúc, quẹo vào một con phố yên tĩnh vắng vẻ.

Không lâu sau thì tới một quán cháo trang trí đơn giản thoải mái — Quán cháo Tâm Kỳ.

Diệp Trọng Tiêu thuận thực tìm được chỗ đậu xe, xem ra là thường xuyên đến đây, nên mới tương đối quen thuộc chỗ này. Xuống xe, giúp Diệp Trầm Tĩnh mở cửa xe, nắm lấy tay em ấy, dẫn em ấy đi vào quán cháo không lớn nhưng lịch sự trang nhã.

Vừa thấy hắn đi tới, một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu tiến tới chào đón, cười ngọt ngào, “Diệp tiên sinh, hôm nay rảnh rồi đến đây sao, lâu rồi không thấy ngài đến nha.”

“Gần đây hơi bận rộn. Hôm nay đặc biệt dẫn một người tới, nếm thử mỹ vị của Tâm Kỳ.” Diệp Trọng Tiêu ôn nhu cười cùng cô bé kia chào hỏi, cứng chiều nhìn Diệp Trầm Tĩnh luôn yên lặng đứng bên cạnh, “Diệp Trầm Tĩnh, là — bạn của tôi.” Quay đầu nhìn về phía Diệp Trầm Tĩnh, “Tĩnh, đây là Đường Tâm Kỳ, chủ của quán cháo này.”

Đường Tâm Kỳ nhìn bọn họ nắm tay liếc mắt nhau, đối với việc Diệp Trọng Tiêu chần chừ trước chữ “bạn” thì hiểu rõ, nhưng không nói ra.

“Xin chào.”

Diệp Trầm Tĩnh cười nhẹ nhàng, lễ phép chào hỏi.

“Xin chào.” Đường Tâm Kỳ vẫn cười ngọt ngào như cũ, tạo một cảm giác rất thân thiết, “Chị hắn là lớn hơn em, gọi chị Kỳ là được rồi.”

Diệp Trầm Tĩnh gật đầu.

Diệp Trọng Tiêu kéo cậu tới một góc nhìn rất đẹp ngồi xuống, sau đó cầm lấy thực đơn Đường Tâm Kỳ đưa, chuyển cho cậu, “Muốn ăn cái gì, em chọn đi.”

Diệp Trầm Tĩnh nhìn sơ qua, thản nhiên nói, “Cháo thịt nạc trứng bắc thảo.” Dem thực đơn trả lại cho Diệp Trọng Tiêu.

Diệp Trọng Tiêu chọn cháo cá, cháo trứng và thịt bò, cháo đại đĩnh, cháo tôm bóc vỏ và bắp, măng chua, còn có hai phần điểm tâm nhỏ khác, gần như đem mấy loại cháo trong thực đơn gọi hết.

Diệp Trầm Tĩnh chỉ nhú mày, không có lên tiếng ngăn cản. Dù sao thì đó cũng không phải là tiền của cậu, chút tiền ấy đối người ta mà nói cũng chẳng đáng một cọng tóc gáy.

Diệp Trọng Tiêu chọn rất tự nhiên, chẳng thèm nghĩ tới hai người có ăn hết cái đồng cháo đó nổi hay không, rồi có lãng phí hay không, rất là yên tâm thoải mái, kể có tiền dùng tiền rất khác người thường, chân mày chẳng cau lại một chút nào. (ý nói mấy thằng có tiền tiêu tiền mà không lo, không quan tâm giá cả)

Đường Tâm Kỳ bắt đắc dĩ cười một cái, cũng không nói gì, mỉm cười nói bọn hắn chờ mình đi nhà bếp dọn dồ.

Vừa tới thời gian dùng cơm, khí trời còn chút nóng của cuối hè, trong quán rất nhiều tốp năm tốp ba, chỗ ngồi được lấp đầy, xem ra đều là khách quen, Đường Tâm Kỳ cũng không có thời gian bắt chuyện cùng bọn hắn, bận rộn chạy qua chạy lại giữa các bàn ăn.

“Tĩnh, cha mẹ em hiện làm cái gì?”

Diệp Trọng Tiêu biết nếu như mình không nói lời nào nói, Diệp Trầm Tĩnh chắc chắn cũng sẽ không chủ động mở lời cùng với hắn.

Nghe vậy, Diệp Trầm Tĩnh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hắn, sắc mặt tái nhợt, trong đôi mắt phượng kia phủ kín một tầng bi thương.

“Tĩnh, có chuyện gì vậy?”

Thấy vẻ mặt như vậy của cậu, Diệp Trọng Tiêu lo lắng nhìn cậu, hỏi.

“Không, không có gì.” Diệp Trầm Tĩnh cười yếu ớt, bi thương trong mắt lại không thể nào che giấu được, “Bọn họ, đều mất rồi.” Diệp Trầm Tĩnh rũ mí mắt, vẻ mặt ghen ngào.

“Xin lỗi.” Diệp Trọng Tiêu đau lòng nhìn cậu, đưa tay kéo bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, “Sau này có anh ở đây với em.”

Tiểu Vân: chú thích 1 đồng, tìm lời mất luôn =.=

Bài thơ trên đầu tên là Hoán Khê Sa của Tần Quán, tui dịch nghĩa bài thơ thì nó như vậy: (đừng hỏi tui hiểu không, tui dịch theo mặt chữ đó TTvTT tui dốt văn lắm, nên không có vần điệu gì đâu)

Mây mù rét lạnh quần trên nóc căn gác nhỏ,

Sáng tối đánh đá tựa như tận thu,

Bức họa lưu thủy với khung cảnh sương khói âm u.

Bụi hoa mơ giấc mơ tự do tự tại thật đơn giản,

Mưa phùn dày đặc buồn khôn xiết,

Rèm che và móc câu hồ hững.

Còn đây là bài dịch thơ của Nam Long:

Hơi lạnh se se lên tiểu lâu,

Mờ mờ hơi sớm lúc ngày thu,

Bình phong khói nước lặng một màu.

Hoa cứ bay bay như giấc mộng,

Mưa giăng rây rắc tựa cơn sầu,

Rèm treo hồ hững móc ngân câu.

Chú thích các món ăn

- Bì dẫn sấu nhục chúc: Cháo thịt nạc trứng bắc thảo
- Sinh cốn ngư phiến chúc: Cháo cá lát hoặc đơn giản cháo cá đi. ngư phiến là cá lát ý
- Hoạt dẫn ngư nhục chúc: Cháo trứng và thịt bò
- Đại đỉnh chúc: Cháo thuyền lớn

gọi như vậy là vì trong cháo ngoài gạo còn có tá lả thứ: mực, bao tử heo, sò sấy khô, da heo, đậu phộng, dầu cháo quẩy...

- Hà nhân ngọc mễ chúc: Cháo tôm bóc vỏ và bấp
- Mai thái duẩn phiến: măng chua

9. Chương 9

Edit: Tiểu Vân

Sắc mặt của Diệp Trầm Tĩnh cũng không vì hắn nói những lời đó mà đỡ hơn, ngược lại càng thêm tái nhợt, Diệp Trọng Tiêu tưởng là vì hắn gọi lên chuyện thương tâm, chỉ yên lặng cầm tay cậu.

Cháo rất nhanh thì được mang lên, Diệp Trầm Tĩnh chỉ từ từ ăn phần của mình, đối với các phần cháo, dưa chua hay điểm tâm khác đều không liếc nhìn.

“Tĩnh, không nên chỉ lo ăn cháo, thử mấy cái khác đi, cả cái này nữa.” Nói xong thì múc một chén nhỏ để trước mặt cậu.

“Ừm....” Diệp Trầm Tĩnh nhìn cái bát đầy đồ ăn, nhíu mày, “No rồi.” Buông cái thìa trong tay xuống, bộ dáng không muốn ăn nữa.

“No rồi?” Diệp Trọng Tiêu nhìn chén cháo thịt nạc và trứng bắc thảo chỉ mới với đi một nửa, có chút không đồng ý nhìn cậu, “Ăn thêm một ít nữa đi, chẳng trách sao em lại gầy đến vậy.” Đẩy cái chén trước mặt cậu, ôn nhu khuyên nhủ, “Ăn thêm một chút khỏe?”

Diệp Trầm Tĩnh nhìn hắn một cái, thấy hắn dùng cặp mắt ôn nhu, tròn mắt đen láy lấp lánh nước tràn ngập mong đợi nhìn mình, liền cầm lấy thìa chậm chậm ăn, ăn được hai ba miếng lại bỏ thìa xuống, “Ăn no.”

Diệp Trọng Tiêu thấy vẻ mặt cậu khó chịu, giống như là chuyện hắn ép cậu ăn thêm cháo khiến cậu rất đau khổ vậy, thậm chí than một tiếng, sẽ không bao giờ ép buộc cậu nữa.

Một bàn đầy đồ ăn, hai người ăn chẳng bao nhiêu đã tính tiền ra về. Diệp Trọng Tiêu nói mới ăn xong, phải đi tản bộ rồi mới về, Diệp Trầm Tĩnh không có ý kiến. Diệp Trọng Tiêu lôi kéo cậu dưới rặng chiều hồng rực tản bộ, hai người đều không nói nhiều, chỉ nắm tay nhau yên lặng bước tới trước, trông như đôi tình nhân thân thiết. Diệp Trọng Tiêu đối với chuyện này rất hài lòng, tựa hồ chỉ cần được nắm bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của em ấy trong tay mình thế này đã rất thỏa mãn rồi, muốn mãi mãi nắm lấy, cho em ấy ấm áp, cho em ấy sức mạnh.

Đèn đường hắt lên khiến bóng hai người trải dài trên mặt đất, rặng chiều hồng rực áp lên mặt hai người, tạo nên một vàng sáng ấm áp.

“Đói không? Chúng ta đi ăn thêm chút gì đó nữa nha.”

Diệp Trọng Tiêu vẫn chưa quên được sức ăn như mèo nhỏ của cậu, cố gắng cho cậu ăn nhiều thêm một chút. Thế nhưng Diệp Trầm Tĩnh nói không đói bụng, muốn về nhà, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đưa em ấy về.

“Em ở nhà một mình sao?”

Diệp Trọng Tiêu lơ đãng hỏi, lúc này hỏi tới chuyện ba mẹ của em ấy, sợ em ấy thương tâm, nên không dám hỏi nhiều. Nhìn thấy em ấy gầy như vậy, nhất định là không có chăm sóc bản thân tốt, đau lòng a, không hỏi không được.

“Ừ.” Diệp Trầm Tĩnh nhẹ nhàng lên tiếng, nghe không ra cậu đang có tâm trạng gì.

Quả nhiên. Em ấy mới mười lăm, tuy so với người bình thường thì thông minh hơn, thế nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn, ở một mình, sao có thể chăm sóc tốt cho bản thân. Huống hồ, em ấy sẽ cô đơn. Trong lòng Diệp Trọng Tiêu cuộn trào từng trận đau đớn. Thế nhưng, mình bây giờ có thể dùng lập trường gì để bảo em ấy về ở cùng mình đây. Trở về phải suy nghĩ thật kỹ, nếu không sớm ‘trời’ được em ấy, em ấy sẽ càng gầy hơn nữa mất.

Diệp Trầm Tĩnh sống trong một tiểu khu bình thường, không tính là lớn, nhưng khung cảnh cũng không tệ, cây xanh hoa thơm, phía trước còn có hòn non bộ tuổi nhân tạo chảy róc rách, có một loại yên lặng thanh nhã, trông rất dễ chịu.

**Tiểu khu: (từ cũ) đơn vị hành chính cơ sở ở thành phố, xếp dưới dưới khu phố, tương đương với phường hiện nay*

“Cảm ơn vì bữa cơm của Diệp tiên sinh. Em đi vào trước.”

Xuống xe, đứng bên cạnh tiểu khu, Diệp Trầm Tĩnh cười nhẹ với Diệp Trọng Tiêu, tạm biệt xong thì đi vào trong.

“Chờ một chút.” Diệp Trọng Tiêu vội vàng kéo cậu lại, Diệp Trầm Tĩnh dừng bước, nghi hoặc nhìn hắn, bị đôi mắt phượng trong suốt yên lặng nhìn chăm chú, tim Diệp đại tổng tài đập thật nhanh, cố gắng bình tĩnh một lúc mới nói, “Sau này anh sẽ thường tới đón em đi ăn cơm, có thể chứ?”

Diệp Trầm Tĩnh nhìn hắn một hồi, mới gật đầu nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Diệp Trọng Tiêu vẫn đang nắm tay cậu không buông, Diệp Trầm Tĩnh cũng không bảo hắn buông tay, chỉ là lặng lẽ nhìn bàn tay đan chặt của hai người, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì. Em ấy không giãy ra, Diệp Trọng Tiêu vui vẻ hưởng thụ một lúc, ánh mắt ôn nhu nhìn em ấy, nắm tay nhau, dường như có một làn khí ngọt ngào lan tỏa đâu đây.

Sau một lúc thật lâu, Diệp Trầm Tĩnh bỗng dưng ngẩng đầu nhìn hắn, đôi môi hồng nhạt vừa hé mở đã bị đôi môi ấm áp mềm mại khác bao lấy, lời vừa tới miệng đã phải nuốt trở lại, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể ngây người đứng nhìn người đàn ông đang cười ôn nhu cứng chiu trước mặt.

Cặp mắt phượng trong suốt ngây ngô, đôi môi hồng nhạt thấm nước khê nhết lên, khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ nhẹ nhàng trắng nõn, bất luận là ở điểm nào, ở thời khắc nào, đối với Diệp đại tổng tài vừa nếm được chút ngon ngọt mà nói cũng đều là một loại mê hoặc.

Nhưng.

Yết hầu Diệp Trọng Tiêu chuyển động vài cái, trong lòng ử rử cố đè nén dục hỏa đang bốc lên, buông tha cho đôi môi phấn hồng, cúi đầu khê hôn lên tóc mai mềm mại của cậu, quyến luyến không nỡ buông bàn tay hơi lạnh, dùng âm thanh cực kỳ dịu dàng nói.

“Tĩnh, vào trong đi, anh nhìn em.”

“A.” Diệp Trầm Tĩnh theo bản năng lên tiếng, chớp chớp hàng mi thật dài, xoay người đi về cửa tiểu khu.

Diệp Trọng Tiêu nhìn thân ảnh gầy yếu nhỏ bé biến mất trong tiểu khu, trong lòng yên lặng dự tính kế hoạch, phải làm sao để chăm sóc em ấy tốt nhất. Hắn không chưa từng đi vào tiểu khu, cũng không biết Diệp Trầm Tĩnh ở căn nhà nào, chỉ yên lặng nhìn vào bên trong, mãi một lúc lâu sau mới quay về xe, lái xe đi.

10. Chương 10

Edit: Tiểu Vân

Diệp Trọng Tiêu cũng không lái xe về nhà, mà trước tiên gọi điện thoại cho Mạc Diệp Vân, xác định cậu ta không đi làm ở bệnh viện hay dẫn gái ra ngoài chơi thì trực tiếp lái ô tô tới nhà cậu ta.

Mạc Diệp Vân vừa mới tắm xong đi ra ngoài, còn đang cầm khăn lau đầu, đã nhận được điện thoại của Diệp Trọng Tiêu, nói cậu phải ở trong nhà chờ hắn tới, hỏi hắn có chuyện gì thì hắn lại không chịu nói trong điện thoại, hại Mạc thiếu gia cậu vừa chờ mong vừa lo lắng. Phải biết rằng, Diệp Trọng Tiêu là một người rất bận rộn, chống đỡ cả một đại gia tộc, bình thường làm sao có thời gian đến thăm nhà cậu. Hắn chủ động nói sẽ đến nhà cậu, không loại trừ là chuyện liên quan đến hai người cậu, có chuyện gì mà phải sớm nói cho cậu biết nhỉ, nhưng mà, chuyện này chắc vẫn chưa xảy ra; không cần phải vội. Không biết đã xảy ra chuyện gì mà hắn không thể tự giải quyết được nhỉ? Nhức đầu quá đi, cậu cũng không muốn giúp hắn giải quyết mấy chuyện nhảm nhí đâu nha.

Mạc Diệp Vân vừa lau tóc vừa suy đoán, chỉ vì một cuộc điện thoại của Diệp Trọng Tiêu mà tinh thần náo loạn.

Một lúc sau, Diệp Trọng Tiêu lái chiếc Rolls-Royce Phantom đen vào cổng.

“Tối rồi đó hả.” Mạc Diệp Vân đã thay xong bộ đồ ở nhà thoải mái, ngồi trên ghế sa lon trong đại sảnh cầm một quyển tạp chí về y học đọc. Thấy Diệp Trọng Tiêu vào cửa, liền để quyển tạp chí xuống, cùng hắn chào hỏi.

Diệp Trọng Tiêu ngồi xuống ghế sa lon đối diện, cầm ly trà nữ hầu mới mang tới uống một ngụm, dường như không có ý định lên tiếng.

Nghे giọng nói của hắn trong điện thoại, hắn phải là chuyện rất gấp mới đúng, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng bây giờ của hắn, chỉ giống như hắn đang rất thong thả thưởng thức trà chiều mà thôi. Mạc Diệp Vân cuối cùng cũng không nhịn được, mở miệng hỏi, “Tiêu, này ông vội tới tìm tôi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Diệp Trọng Tiêu đặt chén trà xuống, nhíu mày, dáng vẻ rất khổ não, âm thanh cũng không bình thản như mọi khi, “Vân, cậu có biết lý do gì khiến một đứa trẻ mười lăm tuổi, lại ăn rất ít, ngay cả một chén cháo thịt nhỏ cũng ăn không hết không.” Nói xong chân mày càng nhíu chặt hơn, gương mặt chờ mong nhìn Mạc Diệp Vân, hy vọng cậu ta có thể cho hắn một đáp án hài lòng.

Mạc Diệp Vân trừng mắt một lúc thật lâu mới có thể mở miệng, “Ông, ông nói tới ai?” Trời ạ, còn tưởng là chuyện quan trọng gì, hắn lại đi hỏi cái chuyện quái đản này. Mạc Diệp Vân rất muốn tức giận.

“Cậu cứ nói thẳng xem có cách nào giúp em ấy ăn nhiều hơn không là được rồi.”

Mạc Diệp Vân liếc mắt, thiếu niên “mười lăm tuổi” ăn còn ít hơn mèo này là ai nhỉ, có thể biến Diệp đại gia thông minh thành một thằng ngu như vậy, “Tôi lạy ông, tôi ngay cả bộ dạng người nọ tròn béo ốm gầy ra sao còn chưa biết, cho dù tôi có là Hoa Đà tái thế cũng không có cách nào kê đơn cho cậu ta được đâu ạ.” Mạc Diệp Vân nâng chung trà lên uống một ngụm, khát quá đi.

“Em ấy, hiện tại không thể dẫn tới cho cậu gặp được.” Diệp Trọng Tiêu khổ não nhíu nhíu mày, “Cậu còn nhớ lần trước tôi đã nói với cậu tôi đang yêu thầm một người không? Tôi đang nói tới em ấy đó.”

“Cái gì?” Mạc Diệp Vân thiếu chút nữa thì ném luôn ly trà xuống đất, “Ông nói ông thích một thiếu niên mười lăm tuổi á?”

“Không thể được sao? Em ấy gọi là Diệp Trầm Tĩnh, là ánh sáng mặt trời chói lọi nhất thành phố T, hiện học lớp mười hai rồi đó, thế nào, có phải rất thông minh không? Mới mười lăm tuổi đã học cấp ba, chỉ kém hơn tôi hồi đó chút thôi nha.” Diệp Trọng Tiêu lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, ca ngạo người khác đồng thời không quên tự khen ngợi bản thân.

“Má.” Mạc Diệp Vân bất đắc dĩ xoa trán, tình yêu quả nhiên có thể khiến con người ta trở nên ngu ngốc, “Tôi không có ý này. Trước tiên không nói tới chuyện cậu ta là con trai, nhưng, cậu ta mới mười lăm, ông vừa mới qua sinh nhật ba mươi tuổi, ông không cảm thấy hai người chênh lệch rất lớn hả?”

“Tuổi tác không phải là vấn đề.”

Diệp Trọng Tiêu không thêm để ý nói.

“Rồi rồi.” Mạc Diệp Vân thỏa hiệp, “Cậu ta mới mười lăm, xem như chỉ là một đứa trẻ vị thành niên, cậu ta sẽ hiểu được cái gì gọi là yêu sao? Cậu ta sẽ chấp nhận ông sao?” Được rồi, nếu như đương sự không nghĩ tới vấn đề này, thì để cậu nhắc cho hắn tỉnh táo một chút, không thì đến lúc hắn không vui, mình cũng gặp tai ương.

“Cậu không cần lo lắng, em ấy thích tôi, chỉ là còn có chút lo lắng, tôi sẽ chờ em ấy. Cậu chỉ cần nói làm thế nào để nuôi béo em ấy lên một chút là được rồi.”

“Ăn cơm rồi?” Mạc Diệp Vân đột nhiên hỏi.

“Cùng Tĩnh ăn rồi.” Diệp Trọng Tiêu lộ ra nụ cười ngọt ngào, “Cậu mau trả lời vấn đề của tôi đi.”

Tối nay Mạc Diệp Vân lần thứ hai xoa trán, nhưng, đối phương là bạn tốt của mình, cậu nhin, “Ăn ít chắc là do khẩu vị không tốt sao, có thể là do dạ dày có vấn đề, đây là một thiếu niên còn trẻ, hẳn là do không ăn cơm đúng cỡ. Ba mẹ cậu ta không quan tâm hả?” Ba mẹ cậu ta không gấp, lại để cái người nhiệt tình theo đuổi cậu ta lo lắng.

“Em ấy, ba mẹ đã mất rồi, em ấy sống một mình.” Diệp Trọng Tiêu lộ ra vẻ mặt lo lắng.

“Một mình?” Thì ra là một cô nhi, “Cậu ta còn chưa trưởng thành, phải có người giám hộ chứ nhỉ.”

“Người giám hộ? Tôi không có hỏi tới. Tôi bây giờ chỉ hận không thể mang em ấy về nhà mình, mỗi ngày nhìn em ấy ăn một chén cơm thật đầy.” Trọng Tiêu lần thứ hai vì mong muốn mà không thể thực hiện mà buồn rầu.

“Vậy thì cứ đem cậu ta về nhà là được rồi, vừa có thể chăm sóc tốt, lại đỡ phải mỗi ngày nghe ông làm nhảm với chạy loanh quanh.” Mạc Diệp Vân không hề suy nghĩ đã nói.

“Cậu nghĩ tôi không muốn sao, nhưng, cậu chưa gặp qua em ấy, nói với cậu cũng không rõ được.”

Chưa gặp qua, chưa gặp qua thì mang tới cho tôi gặp không phải là được sao, hết lần này tới lần khác còn ra vẻ thần bí. “Theo như những gì ông nói, cậu ta chắc là ăn uống không đầy đủ dẫn tới bị bệnh về dạ dày, ăn uống không tốt.”

“Vậy nên làm thế nào?” Diệp Trọng Tiêu vừa nhìn thấy có hút hi vọng, vội vàng nhìn cậu hỏi.

“Để tôi nghĩ một chút.” Mạc Diệp Vân trầm ngâm một lúc, nói, “Vì không thể mang cậu ta tới để tôi nhìn xem thế nào, không thể làm gì khác ngoài việc mời chuyên gia dinh dưỡng tới, lên kế hoạch thực đơn dinh dưỡng cho cậu ta, đem dạ dày của cậu ta từ từ điều dưỡng.”

“Chuyện này không thành vấn đề. Tôi lập tức đi ngay.” Diệp Trọng Tiêu cuối cùng cũng thấy được ánh bình minh rực rỡ.

“Ông muốn gọi người tới gặp cậu ta á?” Ngay cả mình còn chưa được gặp, lẽ nào lại để kẻ khác chiếm cơ hội.

“Không, tôi tự mình làm.” Diệp Trọng Tiêu đáp ngay lập tức.

“Ông, cái này là một ngày ba bữa đó nha. Ông không cần đi làm hả, ông tính bỏ Diệp thị luôn chắc?” Mạc Diệp Vân thực sự rất bội phục hần, không, phải nói bội phục cái người thiếu niên mười lăm tuổi có thể biến một người tài ba của Diệp thị thành cái thằng ngu này hơn á. Cậu ta rốt cuộc là người như thế nào, thiệt là tò mò à nha, thiệt muốn nhanh nhanh được gặp cái người thần thông quảng đại kia quá. Không biết là mỹ nhân tuyệt thế như thế nào nhỉ? Hay là không phải, không phải người ta vẫn nói “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” đó sao, tình yêu, thiệt là kinh khủng, mình vẫn không nên đụng vào thì tốt hơn, cứ như mình hiện tại nè, mỗi ngày đều ung dung tự tại, rất là sung sướng đó.

“Cậu không cần lo lắng, Diệp thị không có vấn đề gì, cơm ba bữa tôi cũng sẽ đúng giờ mang cho ‘Tình của tôi.’” Trọng Tiêu nào đó lòng tràn đầy tự tin.

11. Chương 11

Edit: Tiểu Vân

Tình của tôi? Mạc Diệp Vân bị sét quánh cứng đờ rồi. Thằng cha này hết thuốc chữa rồi, bát tự còn chưa trao đổi, để xem về sau mà thành trúc lam đá thủy nhất tràng không* hần còn cười được như vậy nữa

không, mắc ói.

**Bát tự – tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.*

** Trúc lam dẫn thủy nhất tràng không: lấy giỏ trúc để múc nước, không được gì cả phí công vô ích. Tương tự như câu dã tràng xe cát lấp biển đông – dã tràng xe cát biển đông, nhọc nhằn mà chẳng nên công cán gì.*

Khi Diệp Trầm Tĩnh về đến nhà vẫn còn có chút thất thần, vẫn chưa khôi phục được sau nộ hôn kia. Sao lại không có cảm giác chán ghét nhỉ, ngược lại, ngược lại, tim đập có chút không bình thường, có phải do, khát vọng với người đàn ông kia, đã lên rất cao, cho dù phải dùng loại quan hệ này để ở cùng nhau cũng chẳng hề gì.

Phải làm sao đây?

Diệp Trầm Tĩnh trực tiếp nằm dài lên trên giường, ngơ ngác nhìn lên trần nhà, suy nghĩ rối loạn, nghĩ về người đàn ông kia, về Bạch Trần Liễu, nghĩ tới phụ thân kiếp trước, tới Liễu Diệp, tới hai người anh trai và em gái kiếp trước. Rất nhiều người, lại không có quá nhiều sự việc, nhưng luôn cảm thấy rất loạn rất loạn, trong lòng mình khát vọng một chút, tình thương của cha. Ở những năm tháng trôi qua chẳng những không phai nhạt, ngược lại lại càng thêm sâu đậm.

Phải làm gì bây giờ?

Nói với hắn sau này không bao giờ muốn gặp mặt hắn nữa, không nên lại đến tìm mình?

Không, mình không nói được những lời đó.

Như vậy.....

Nói với hắn, chúng ta chỉ làm bạn bè, mối quan hệ khác với hắn, mình hiện tại không muốn quan tâm.

Cái này mình cũng không nói được.

Người đàn ông kia, từ tám tuổi mình đã chú ý tới hắn, bản thân hắn như một đóa anh túc, biết rõ là có đầy chất độc, nhưng không có cách nào thoát khỏi cám dỗ của hắn. (Anh túc: cây thuốc phiện)

Nằm trên giường bất động hai tiếng, vẫn chẳng thể thay đổi gì.

Bỗng nhiên, dạ dày quặn lên, cảm giác buồn nôn vô cùng. Diệp Trầm Tĩnh rời giường, chạy ào vào WC, ôm lấy bồn rửa mặt, ới tới tê tâm liệt phể.

Tất cả mọi thứ trong dạ dày đều không ngừng trào ra, yết hầu đau đớn, vị chua tràn ngập khoang miệng.

Nôn khoảng mười phút thì mới đỡ hơn, lấy nước súc miệng, cảm thấy mùi chua không còn, tắm một chút. Sắc mặt trắng bệch, bữa cơm lúc này đã nôn không còn chút gì, cả người mềm nhũn, một chút khí lực cũng không có.

Qua một lúc lâu, xác định loại cảm giác khó chịu này sẽ không trở lại, cả người cũng đỡ hơn một chút, mới từ từ quay về phòng ngủ, vừa đi tới bên giường đã vô lực ngã xuống giường.

Mấy ngày gần đây ăn uống không tốt lắm, thế nhưng cũng chưa từng nôn như hôm nay. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cảm giác này, thật sự rất yếu ớt, thân thể này cùng với cơ thể trước đây cũng không khác nhau lắm. Sau này mình phải cẩn thận, nếu ông trời đã cho mình một cơ hội sống lại, như vậy mình nhất định phải biết quý trọng, vì chủ nhân cũ của cơ thể này Diệp Trầm Tĩnh, vì Bạch Trần Liễu, vì Liễu Diệp, còn có, người đàn ông kia.

Có lẽ là do quá mệt mỏi, không bao lâu sau đã mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi, mãi cho tới tám giờ ngày hôm sau mới tỉnh dậy, đến trường thì đã trễ, trực tiếp gọi điện xin nghỉ khóa sáng, tắm rửa một chút, làm chút cháo loãng, từ từ ăn xong, đọc sách, đi học khóa buổi chiều.

Lúc tan học người đàn ông kia chưa có tới, có chút mất mát, lại có chút tự giễu, nói không chừng, người đàn ông đó chỉ nhất thời hứng thú mà thôi, thấy mình không có phản ứng thì cũng lười chẳng tới nữa, như vậy cũng tốt, vậy mình cũng không cần phải suy nghĩ phần nào nữa rồi.

Đi tìm công việc làm thêm thôi.

Nhìn từng khuôn mặt trẻ trung tươi cười hoạt bát của người qua đường, Diệp Trầm Tĩnh nghĩ như vậy. Cậu là loại người vừa ra quyết định thì sẽ làm ngay tức khắc, không đi về nhà, ở ngoài đường tìm kiếm, cố gắng trong tối nay có thể tìm được một công việc thích hợp.

Không có ăn uống gì, phỏng chừng cũng ăn không vô, dứt khoát tiết kiệm một bữa cơm, đi dọc trên đường phố, xem như là đang tản bộ, đồng thời lưu ý mấy cửa tiệm xung quanh xem có ai tuyển nhân viên hay không.

Diệp Trầm Tĩnh lẳng lặng đi tới, về mặt thần nhiên.

Thực ra cậu cũng không phải rất cần công việc làm thêm, chỉ là, trước đây đơn thuần là vì giết thời gian, hiện tại, càng muốn bản thân bận rộn hơn một chút, để mỗi tối nằm trên giường, không còn suy nghĩ miên man.

Bầu trời dần tối đen, đèn đường lấp lánh.

“Xin lỗi.”

Diệp Trầm Tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên mình đụng phải do mất tập trung, chân thành xin lỗi.

“Không có sao, tôi cũng có lỗi.” Thiếu niên gầy yếu cười dịu dàng, “Cậu muốn đi đâu sao?” Lương Hạ nghĩ trên người thiếu niên này có một loại hơi thở, khiến cậu nhin không được muốn cùng cậu ta trò chuyện, có lẽ, cậu muốn làm bạn với cậu ta, đây là một cảm giác chưa từng có trước đây.

“A.” Diệp Trầm Tĩnh không nghĩ người kia sẽ hỏi như vậy, sững sốt một chút, nói, “Đi loanh quanh thôi.” Suy nghĩ một chút lại nói, “Đang muốn tìm việc làm thêm.”

“Cậu muốn làm thêm hả?” Lương Hạ quan sát thiếu niên điềm tĩnh xinh đẹp, “Cậu trông chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi thôi, sao lại phải làm thêm?”

“Tôi, buổi tối không có việc gì làm, buồn chán, đi làm chỉ là để giết thời gian mà thôi.”

Thiếu niên thản nhiên nói, nghe được đây là lý do thực sự chuyện cậu muốn tìm việc làm thêm, cũng không phải mượn cớ.

“Giết thời gian.” May quá, còn tưởng là bởi vì cậu ta gặp khó khăn cần tiền gấp chứ, Lương Hạ thở phào nhẹ nhõm, nói, “Hay là cậu tới quán cơm tôi đang làm thêm đi, chỗ này cũng đang tuyển nhân viên, quản lý và nhân viên mọi người rất dễ thân thiết.”

“Được.” Diệp Trầm Tĩnh không chút do dự đáp, cậu luôn rất khó tiếp xúc với người khác, thế nhưng, thiếu niên này lại khiến cậu có một loại cảm giác muốn làm quen.

Lương Hạ dẫn Diệp Trầm Tĩnh đi tới quán cơm xin làm thêm.

Bởi vì Diệp Trầm Tĩnh trước đây từng làm thêm ở nhà hàng cơm tây nên có kinh nghiệm, quản lý rất nhanh thì đồng ý nhận cậu.

Ca làm của Diệp Trầm Tĩnh cùng thời gian với Lương Hạ, tức là ca ba, bảy giờ chiều tới chín giờ tối. Ngày mốt Diệp Trầm Tĩnh mới bắt đầu làm.

Khi về đến nhà, dường như có chút muốn ăn, nấu một ít cháo loãng để ăn, tắm xong thì lên giường, có lẽ do hôm nay tương đối mệt mỏi, chỉ chốc lát đã ngủ.

Sáng hôm sau sáu giờ đã rời giường, rửa mặt, uống một hộp sữa chua, cầm túi sách lên, đến trường.

Mới vừa đi ra khỏi cửa tiểu khu đã thấy một chiếc Roll-Royce Phantom đen quen mắt dừng đối diện, một người đàn ông cao lớn mặc bộ tây trang cao cấp rảnh rồi đứng tựa cửa xe, vừa nhìn thấy cậu xuất hiện ở cửa cổng đã nở nụ cười ấm áp, bước thẳng tới nghênh đón cậu, đưa tay tới túi xách của cậu, bàn tay to bao lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của cậu.

“Tĩnh, anh xách giúp em.”

Diệp Trầm Tĩnh dừng một chút, có chút nghi ngờ nhìn hắn một cái, vốn tưởng là hắn sẽ không tới nữa, ngày hôm nay sao lại xuất hiện ở nơi này sớm như vậy. Nhưng, không có cách nào chống cự lại nụ cười ôn nhu của hắn, quan tâm dịu dàng, không thể làm gì khác hơn là mặc hắn cầm lấy túi xách, mặc hắn nắm tay đem mình mang vào trong xe.

“Đây là anh chuẩn bị riêng cho em đó, ném thử xem.”

Ngồi vào trong xe, Diệp Trọng Tiêu liền cầm lấy một hộp cà mèn giữ ấm đưa cho cậu.

“Em ăn rồi.”

Diệp Trầm Tĩnh nhận lấy, nhưng cũng không có ý định ăn.

12. Chương 12

Edit: Tiểu Vân

“Ăn cái gì vậy?”

Diệp Trọng Tiêu chỉ như tùy tiện hỏi, hắn cảm thấy nếu cậu nói đã ăn rồi, thì chính là chưa ăn gì cả.

“Một hộp sữa chua.”

Diệp Trầm Tĩnh trả lời, bình thường còn ăn thêm một miếng bánh mì, nhưng, hai ngày nay chẳng biết bị làm sao, không có cảm giác muốn ăn uống.

“Vậy mà cũng gọi là ăn sáng sao.” Diệp Trọng Tiêu vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ nhìn cậu, ngữ khí ôn nhu khuyên nhủ, “Tĩnh, ngoan, ít nhiều gì thì cũng ăn thêm một chút đi, đây là bữa sáng anh đặc biệt chuẩn bị cho em đó.”

Diệp Trầm Tĩnh do dự một lúc, mở cà mèn, bên trong bốc lên một mùi thơm ngào ngạt của cháo, những

thứ bên trong khiến Diệp Trầm Tĩnh không nói nên lời, trước đây Bạch Trần Liễu thỉnh thoảng cũng sẽ làm món cháo này cho cậu ăn, nói là nó tốt cho cơ thể của cậu, cậu vẫn luôn nhớ kỹ mùi hương này. Cậu sững sốt một chút, nghĩ đến người phụ nữ kỳ lạ kia, xinh đẹp hiền lành mạnh mẽ, chưa bao giờ oán giận, cả con tim đều đặt lên người con trai, dường như, con trai, chính là toàn bộ tài sản của bà. Bà, trong chớp mắt xảy ra tai nạn xe, nhất định là rất thương tâm nhỉ, bởi vì bà phải rời xa con trai, không còn có thể chăm sóc tốt cho con trai.

“Tĩnh, có chuyện gì vậy, không thích?”

Diệp Trọng Tiêu khẩn trương hỏi.

“Không có việc gì, cảm ơn.”

Có lẽ là bởi vì món cháo khiến cậu nhớ lại người mẹ Bạch Trần Liễu, nên nghĩ ăn thêm một chút cũng được, liền cầm lấy thìa múc từng miếng từng miếng, ăn rất nghiêm túc.

Diệp Trọng Tiêu thấy vẻ mặt nghiêm túc ăn của cậu, rất cao hứng, mình quả nhiên đã làm đúng nha. Một năm bỏ ra hơn một nghìn vạn để mời chuyên gia dinh dưỡng về cũng đáng giá.

Ăn được hơn mười miếng, Diệp Trầm Tĩnh đã buông thìa, đem nắp hộp đóng kín.

“Sao không ăn nữa?”

“No.”

Diệp Trọng Tiêu bất đắc dĩ thở dài, cầm lấy hộp cà mên trong tay cậu cất đi, lấy khăn tay giúp cậu lau khóe miệng, chẳng biết từ đâu lôi ra một bình giữ nhiệt, đưa tới trước mặt cậu.

“Đây là bình nước trái cây tươi, uống một chút đi.”

“Chút nữa rồi uống.” Diệp Trầm Tĩnh nhận lấy, cầm bằng hai tay, trong giọng nói mang theo âm thanh thương lượng.

“Được rồi, nhất định phải uống đó nha.”

“Ừ.”

Diệp Trọng Tiêu hài lòng cười cười, khởi động xe, “Anh chở em tới trường học.”

Diệp Trầm Tĩnh cầm túi sách cùng bình nước trái cây chưa uống xuống xe, Diệp Trọng Tiêu muốn xuống xe đưa cậu vào trường học, bị Diệp Trầm Tĩnh ngăn lại.

“Buổi trưa anh tới đón em.” Diệp Trọng Tiêu thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, mỉm cười nói.

“Ừ.”

Diệp Trầm Tĩnh khẽ lên tiếng, rồi đi vào trường học.

Diệp Trọng Tiêu ở trong xe nhìn cậu đi vào, mãi đến khi không còn thấy bóng dáng cậu, mới lại khởi động xe chạy về công ty.

Khóa học sáng sớm hôm nay, Diệp Trầm Tĩnh trên cơ bản đều là ngăn người trôi qua. Cậu không nghĩ ra, Diệp Trọng Tiêu tại sao lại phải đối xử tốt với mình như vậy, nếu như là vì xin lỗi cho chuyện đêm hôm đó, với thân phận và địa vị của hắn căn bản không cần tự mình hành động, hơn nữa còn phải làm tới loại trình độ này. Chẳng lẽ, hắn, thật sự thích mình? Nhưng mà mình có chỗ nào hấp dẫn được hắn cơ chứ, chẳng lẽ là vì huyết thống đang dân trào? Nghĩ đến loại khả năng này, sắc mặt của Diệp Trầm Tĩnh trắng bệch, cho dù cậu không ngại, nhưng, quan hệ này giữa bọn họ, chung quy chính là loạn luân.

Buổi trưa Diệp Trầm Tĩnh vừa ra khỏi cổng trường, liền thấy Diệp Trọng Tiêu và chiếc Roll-Royce Phantom đen của hắn đã chờ ở đó từ trước.

Bởi vì thân thể tương đối yếu, Diệp Trọng Tiêu bảo buổi trưa cậu nhất định phải ngủ, nếu không buổi chiều nhất định sẽ không có sức khỏe.

Diệp Trọng Tiêu đưa cậu đến cửa tiểu khu, lại lấy ra một hộp cơm và một bình giữ nhiệt đưa cho cậu.

“Đây là cơm trưa, em không thể lười biếng không ăn nha.” Diệp Trọng Tiêu đưa cà mên cho cậu, “Mau ăn, ăn xong là có thể nghỉ ngơi.”

“Em vào trong sẽ ăn.” Tuy rằng đoạn đường không xa, nhưng, ngồi ở trong xe, nóng nực chật chội, cậu cũng không muốn ăn.

“Không được, anh muốn nhìn em ăn, nếu không em nhất định sẽ làm biến.” Diệp Trọng Tiêu làm tư thế em không ăn anh sẽ không cho em xuống xe, chẳng thềm quan tâm chiếc Roll-Royce Phantom của hắn không phải là nhà ăn

“Ồ đây khó chịu.” Diệp Trầm Tĩnh nhíu mày.

“Anh vào trong nhà với em.”

Diệp Trọng Tiêu cố gắng chờ đợi nhìn cậu.

Diệp Trầm Tĩnh lặng yên một lúc, mới gật đầu, “Được.” May mà cậu đã cất hết ảnh của mẹ và tài liệu của Diệp Trọng Tiêu đi rồi.

“Chúng ta xuống xe.”

Diệp Trọng Tiêu cười tươi đến không thể tươi hơn nữa, cầm lấy cặp sách của cậu, cùng bình giữ nhiệt xuống xe.

“Tiểu Tĩnh, vị này là ai vậy?” Một chú bảo vệ cười hỏi Diệp Trầm Tĩnh.

Diệp Trầm Tĩnh nhìn thoáng qua người đàn ông cười ôn nhu bên cạnh, nói, “Bạn bè ạ.”

“À, bạn của cháu thật tốt.”

Nhìn xem, ngay cả cặp sách cũng đều cầm giúp, bạn bè như vậy rất khó có được.

“Xin chào, tôi là Diệp Trọng Tiêu.”

Diệp Trọng Tiêu cười ôn hòa, gật đầu chào, giữa chân mày mang theo sự tao nhã cao quý không nói nên lời.

Nhìn bộ dáng này của hắn, nhất định là người có thân phận, tiểu Tĩnh có thể giao cho người bạn này được đây, đứa trẻ này thật đáng thương, mẹ mất đi trong nhà chỉ còn mình nó, quá vắng vẻ, hiện tại có bạn bè, ông cũng có chút yên tâm.

“Xin chào, gọi tôi là chú Phương là được rồi.”

Nhà của Diệp Trầm Tĩnh tuy là không lớn, thế nhưng lại sạch sẽ ngăn nắp gọn gàng, đi vào bên trong cũng rất thoải mái, nhưng có chút lạnh lẽo buồn tẻ. Diệp Trọng Tiêu vừa đi vào, tâm đã đau. Tĩnh của hắn ở một mình, có bao nhiêu cô đơn a. Sau này mình nhất định phải chăm sóc em ấy nhiều nhiều hơn nữa.

Diệp Trầm Tĩnh muốn giúp hắn pha trà, bị hắn ngăn lại. Diệp Trọng Tiêu đem cậu kéo đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, giúp cậu mở hộp cơm ra, lấy đĩa và thìa đặt trong tay cậu.

“Em ăn đi, anh không khát.”

Nói xong ngồi đối diện cậu nhìn cậu ăn.

Nhìn món ăn xinh đẹp nhưng thanh đạm dễ tiêu trước mặt, có thể thấy được sự tỉ mỉ chăm chút trong khâu chuẩn bị, cho dù không muốn ăn uống, nhưng đối diện với ánh mắt ôn nhu của người đàn ông kia, vẫn từ từ ăn từng miếng.

Ăn vài miếng, Diệp Trầm Tĩnh ngẩng đầu nhìn hắn, “Anh không ăn?”

“Anh ăn rồi.”

“À.” Cúi đầu tiếp tục cố gắng phân đấu.

Lần này cũng chưa ăn được bao nhiêu, chưa tới một nửa, đó là bởi vì thức ăn được chuẩn bị cũng có hơi nhiều, thấy Diệp Trầm Tĩnh để đĩa xuống, Diệp Trọng Tiêu cũng không ép buộc cậu nữa.

Mở nắp bình giữ nhiệt, đem bình giữ nhiệt xinh đẹp đưa cho cậu.

Diệp Trầm Tĩnh tiếp nhận uống gần một nửa, cái bình hơi sáng nay, vừa mới uống phân nửa.

“Sau này cơm ba bữa của em anh sẽ mang đến nha.” Diệp đại gia làm bộ dáng như một vú em.

“Ừ.” Diệp Trầm Tĩnh biết mình phản đối cũng không được, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, “Nhưng, nhiều lắm, lãng phí.” Mỗi lần đều mang nhiều như thế này, mình nhất định sẽ không ăn hết, những món ăn xinh đẹp như vậy, nhất định phải tốn không ít thời gian làm ra.

“Đâu có nhiều, là do em ăn quá ít. Thiên Diễm ăn nhiều gấp đôi em đó.” Diệp Trọng Tiêu vừa bắt đắc dĩ, vừa đau lòng, hận không thể tự mình giúp em ấy ăn, nhưng, điều kiện tiên quyết là mình ăn vào có thể vô bụng em ấy.

“Thực sự ăn rất no.” Súc ăn của cậu luôn luôn không lớn, ăn được như vậy đã là quá tốt rồi.

“Được rồi, sau này anh sẽ mang ít một chút.” Diệp Trọng Tiêu thở dài.

“Oa.” Diệp Trầm Tĩnh ngáp một cái, đứng lên, “Anh trở về?”

“Không, anh nhìn em ngủ, tỉnh thì anh đưa em đi học.” Diệp Trọng Tiêu cũng đứng lên, thành thật nói.

“Được.” Dương như, bất kể hắn đưa ra yêu cầu gì, Diệp Trầm Tĩnh cũng sẽ không có ý kiến khác.

13. Chương 13

Edit: Tiểu Vân

Diệp Trầm Tĩnh rửa mặt súc miệng, đi vào phòng ngủ ngủ.

Diệp Trọng Tiêu theo cậu đi vào, hần lòi một cái ghế kê bên bàn đọc sách đặt trước giường ngồi xuống, bộ dáng như muốn ngắm mỹ nhân ngủ.

Diệp Trầm Tĩnh nằm xuống, đắp kín chăn mỏng, nhìn hần một cái, nhắm mắt lại, không cảm thấy một chút xấu hổ nào.

Cái loại ánh mắt ôn nhu này, đã có hai ba năm không được nhìn qua. Khi Bạch Trần Liễu còn sống, chỉ cần mình vừa sinh bệnh, bà cũng sẽ dời cái ghế ngồi cạnh giường như vậy, ôn nhu nhìn chăm chú vào mình đang đi vào giấc ngủ. Dường như được trở lại thời gian hạnh phúc khi Bạch Trần Liễu còn sống, Diệp Trầm Tĩnh nhắm mắt lại, khoe miệng khe khẽ mỉm cười, một lúc sau thì ngủ.

Diệp Trọng Tiêu lẳng lặng nhìn người nằm trên giường, gương mặt xinh đẹp, sợi tóc mềm và mảnh mai, cái trán trơn bóng, hàng mi dài cong vút, hai mắt nhắm chặt, sóng mũi nhỏ thẳng và cao, đôi môi mỏng hồng nhạt, khoe môi an tĩnh cong cong, không có chỗ nào là không xinh đẹp, quyến rũ mê hoặc như vậy, người như vậy, hần sao có thể không yêu được đây?

Diệp Trọng Tiêu cứ ngồi ở bên giường như thế, si ngốc nhìn cậu, thỉnh thoảng sẽ trộm hôn cậu hai cái.

Hai giờ bốn mươi sẽ bắt đầu tiết học buổi chiều, lúc hai giờ, Diệp Trầm Tĩnh tỉnh lại. Vừa tỉnh lại nên ý thức vẫn chưa khôi phục hết, thấy vẻ mặt ôn nhu của người đàn ông kia, nghi ngờ trừng mắt nhìn.

“Tĩnh.” Diệp Trọng Tiêu thấy cậu mơ mơ màng màng bộ dáng rất đáng yêu, nhịn không được cúi đầu khi cậu mở mắt khẽ hôn một cái.

Cầm lấy quần áo đưa cho cậu thay, Diệp Trọng Tiêu đi tới phòng khách, nhìn bình nước trái cây vẫn còn rất tươi ngon, đây là do công ty của chuyên gia dinh dưỡng làm, để cả ngày trời cũng không bị hư, thấy cậu đi ra, buộc cậu uống phân nửa, rồi mới cầm cặp sách của cậu ra ngoài.

Chiều ngày hôm đó Diệp Trọng Tiêu vẫn đúng giờ xuất hiện ở cổng trường, vẫn cầm một hộp cơm như cũ, chở cậu về nhà nhìn cậu ăn xong, mới lưu luyến rời đi. Vốn, cậu tưởng, hần sẽ dúc khoát ở nhà cậu ngủ qua đêm, nhưng, Diệp Trầm Tĩnh tất nhiên sẽ không vui, huống hồ, hần sợ mình nhịn không được, sẽ làm sai.

Ngày thứ hai Diệp Trọng Tiêu vẫn một ngày ba bữa như cũ gió mặc gió, mưa mặc mưa. Diệp Trầm Tĩnh ăn xong rồi nói muốn đi làm, hần sẽ lái xe đưa cậu đi, còn nói buổi tối lo cậu về nhà một mình không an toàn, hỏi cậu giờ tan ca, buổi tối đứng giờ đón cậu ra về.

Diệp Trọng Tiêu nghiêm nhiên chính là tài xế dành riêng cho Diệp Trầm Tĩnh, hơn nữa còn là loại rất chuyên nghiệp đó nha.

Y Lương Hạ đối với cậu rất tốt, đem cậu xem như một đứa em mà chăm sóc, cậu rất thích Y Lương Hạ, cái loại khát vọng tình thương của anh trai, ở trên người Y Lương Hạ cậu đã có được thỏa mãn. Y Lương Hạ cùng cậu chia sẻ những chuyện trong gia đình, bao gồm cả chuyện cậu ta có một đứa con gái ba tuổi, nhưng, Y Lương Hạ chưa từng nhắc tới mẹ của đứa bé, Diệp Trầm Tĩnh cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng, cậu cũng không có hỏi.

Diệp Trầm Tĩnh chỉ nói với cậu ta mình thường ở nhà đọc sách, những thứ khác cũng không có nói với cậu ta, Y Lương Hạ trước giờ cũng không thấy có gì không ổn. Mỗi lần tan ca, Diệp Trầm Tĩnh đều phải chờ Y Lương Hạ về rồi thì cậu mới ra về, cậu không hy vọng bị Y Lương Hạ nhìn thấy Diệp Trọng Tiêu đón cậu, cậu cũng không biết tại sao.

Mỗi ngày ăn thức ăn Diệp Trọng Tiêu đưa tới, Diệp Trầm Tĩnh tuy rằng không béo lên, nhưng sắc mặt cũng hồng hào hơn, Diệp Trọng Tiêu mới cảm thấy có chút vui mừng, nhưng, một chút xíu hiệu quả đó, hẳn không hề thấy đủ, hẳn muốn kết quả là đem cậu nuôi béo lên cơ.

Mấy ngày gần đây, Diệp Trầm Tĩnh mỗi lần đến gần xe của Diệp Trọng Tiêu, đều thấy hẳn đang nghiêm túc nhìn một chồng văn kiện, dường như rất bận rộn, Diệp Trầm Tĩnh thấy, trong đôi mắt phượng xoẹt qua một ánh nhìn khác thường, nhưng cũng không có nói gì, vẫn như cũ để hẳn đưa đón.

Nói là thông thả rảnh rồi, đó chính là giả, nhưng, Diệp Trọng Tiêu tuyệt đối sẽ không rời xa Diệp Trầm Tĩnh, hẳn phải nắm chặt mỗi giây mỗi phút, đem một vài văn kiện dời lên xe xử lý. Hẳn vẫn rất vui.

“Em vào trong đây.”

Vừa xuống xe, Diệp Trầm Tĩnh đã nói tạm biệt với hẳn, không chút lưu luyến.

“Tĩnh.” Diệp Trọng Tiêu kéo tay cậu, ánh mắt ôn nhu thâm tình nhìn cậu, “Anh thích em.”

“Ừ.” Diệp Trầm Tĩnh đương nhiên biết trong lòng hẳn đang nghĩ cái gì, chỉ là, cậu không biết mình nên làm gì, không thể tiếp nhận cũng không muốn cự tuyệt, tâm rất mâu thuẫn. Không thể chọn lựa, cậu chỉ có thể thuận theo tự nhiên, yên lặng theo dõi diễn biến, cậu biết buổi trưa khi cậu đang ngủ Diệp Trọng Tiêu sẽ len lén hôn cậu, gò má, cho dù đang ngủ, loại xúc cảm này, cho dù cách mấy chục phút, cậu vẫn có thể cảm nhận được. Nhưng, cũng chỉ ở giới hạn này thôi, ở cửa đôi khi hẳn cũng hôn trán cậu, cậu nghĩ đây là hành động thể hiện sự thân mật vừa phải, rất ấm áp, loại thân mật này không quá phận, cậu rất thích. Nhưng chỉ ở giới hạn thân thiết này thôi, nếu như tiến thêm một bước nữa, cậu sẽ không thể thản nhiên mà tiếp nhận nữa rồi.

“Còn em?”

Thấy Diệp Trầm Tĩnh không chút do dự trả lời, Diệp Trọng Tiêu nhin không được lộ ra biểu tình mừng

rõ, ánh mắt sáng rực nhìn cậu, có chút chờ mong lại có chút khẩn trương hỏi cậu, sống ba mươi năm, loại cảm giác này hẳn chưa bao giờ được trải nghiệm qua, hẳn luôn luôn bình tĩnh, cho dù gặp phải bất cứ chuyện gì cũng có thể điềm tĩnh thoải mái tự nhiên thậm chí là cười ôn nhu đem mọi chuyện giải quyết tốt đẹp, nhưng, hẳn gặp Diệp Trầm Tĩnh, thiếu niên mười lăm tuổi luôn bình tĩnh lại mang theo cảm giác ưu thương, khiến tất cả sự bình tĩnh của một người đàn ông ba mươi tuổi như hẳn đều sụp đổ.

“Em...” Chống lại ánh mắt ôn nhu xen giữa khẩn trương mong đợi kia, Diệp Trầm Tĩnh theo bản năng tránh ánh mắt của hắn, ủ rũ suy nghĩ, thật lâu không có trả lời. Muốn cậu trả lời thế nào đây, nói cậu đã chú ý tới hắn rất nhiều năm rồi, nói cậu muốn đoạt được khát vọng tình thương của người cha từ trên người hắn, không, hiện tại, thứ đó dường như đã trở nên rất mơ hồ, cậu không biết được rốt cuộc cậu khát vọng gì ở hắn, chỉ đơn thuần là tình thương của cha thôi sao? Cậu không biết, tim của cậu rất loạn.

“Tĩnh?” Giọng Diệp Trọng Tiêu có chút run rẩy.

Diệp Trầm Tĩnh cũng rung một chút, vẫn rũ mắt, âm thanh nhàn nhạt truyền tới, “Không ghét.” Đúng vậy, không ghét, cậu chỉ có thể trả lời như vậy.

Diệp Trọng Tiêu cười khổ đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm,... ít nhất ... Em ấy không có từ chối mình.

Diệp Trọng Tiêu vươn tay đặt lên đầu cậu, ánh mắt dịu dàng nhìn cậu, Diệp Trầm Tĩnh cũng không chống cự, kỳ thực cậu đã hình thành thói quen, trước khi tạm biệt sẽ khẽ hôn, trong lòng của cậu, thậm chí còn có chút mong đợi, cái loại cảm giác ấm áp này, chính là khát vọng của cậu.

Diệp Trọng Tiêu giống như trước đây cúi đầu xuống, ngay khi cậu chưa kịp phản ứng, một đôi môi dịu dàng mềm mại đã chạm vào đôi môi hồng nhạt của cậu, vừa chạm vào đã rời đi.

Tim Diệp Trầm Tĩnh đập thành thịch, hẳn, không phải muốn hôn trán mình sao, sao lại... Thế nhưng, loại cảm giác này lại không hề thấy không ghét, chỉ là.... Diệp Trầm Tĩnh có chút ngơ ngác lúng túng nhìn hắn.

Diệp Trọng Tiêu giơ bàn tay dịu dàng chạm lên gương mặt xinh xắn nhỏ nhắn trắng trẻo của cậu, cố gắng bỏ qua đôi môi tươi mọng mê người, ôn nhu nói, “Vào nhà đi, ngủ ngon.”

14. Chương 14

Edit: Tiểu Vân

“Ngủ ngon.” Diệp Trầm Tĩnh hồi phục tinh thần, sau khi nhẹ giọng đáp lại hắn, xoay người liền đi vào tiểu khu. thân ảnh thon gầy đơn bạc, có chút vội vàng bỏ trốn.

Diệp Trọng Tiêu lẳng lặng nhìn hướng cậu biến mất một lúc lâu rồi mới khởi động xe về nhà.

Giữa trưa ngày kế tiếp, Diệp Trầm Tĩnh đảm bảo mình nhất định sẽ ăn cơm thật tốt, từ chối cho Diệp Trọng Tiêu vào nhà. Diệp Trọng Tiêu lộ ra vẻ mặt bị tổn thương, nghĩ mình tối hôm qua lỗ mẫn nên đã hù dọa em ấy, âm thầm trách cứ bản thân quá nóng lòng. Rơi vào đường cùng không thể làm gì khác hơn là lái xe đi về.

Kỳ thực, Diệp Trầm Tĩnh không cho hắn vào nhà mình, tuyệt đối không phải là bởi vì hắn hôn cậu, mà là, đêm qua cảm giác buồn nôn lại xuất hiện, ngày hôm nay cũng không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, cậu không muốn cho hắn biết, không thể làm gì khác hơn là đem hắn chặn ở ngoài cửa.

Có lẽ là vì dạ dày không tốt, năm ấy lúc lên mười tuổi, cũng có trải qua một đoạn thời gian bởi vì dạ dày hư tổn mà thường nôn ói, khi đó cậu vẫn nhớ kỹ mình đã từng uống thuốc gì, mua uống một thời gian là ổn rồi. Nếu để cho người đàn ông kia biết được, nhất định sẽ kéo cậu tới bệnh viện lặn qua lặn lại một phen, cậu không thích bệnh viện, nơi đó, quá bi thương quá áp lực.

Tuy rằng rất không muốn ăn, nhưng là vì không để người đàn ông kia lo lắng, vẫn mở cà mèn miễn cưỡng ăn vài miếng, vẫn là những món ăn xinh đẹp như trước, lại ăn không được vài miếng đã phải chạy vào WC nôn hết ra, ói đến toàn thân vô lực. Nghỉ ngơi một lúc, mở bình nước trái cây ra, chua chua ngọt ngọt, uống vài hớp, có chút khí lực, thay đổi quần áo nằm vật xuống giường ngủ thiếp đi.

Diệp Trọng Tiêu vừa thấy sắc mặt của cậu thì liền khẩn trương hỏi, Diệp Trầm Tĩnh chỉ cười nhạt nói không có việc gì, bởi vì có một ít bài tập phải làm, cho nên buổi trưa không có ngủ, mới thành như vậy. Diệp Trọng Tiêu cũng không nghi ngờ, để cậu ngủ trên xe.

Tình trạng này duy trì bốn ngày, sáng sớm ngày thứ năm Diệp Trọng Tiêu lúc đưa cậu đi học đã nói, bởi vì gần đây công ty xảy ra chút chuyện, cần phải xử lý gấp, cho nên hắn sẽ tương đối bận rộn, buổi trưa sẽ không thể đích thân đến đón cậu, hắn sẽ phái người tới trường học đón cậu. Diệp Trầm Tĩnh không có phản ứng gì khác, chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng biểu thị mình biết rồi. Buổi trưa, quả nhiên điều không phải Diệp Trọng Tiêu tới, vẫn là chiếc Roll-Royce Phantom màu đen, nhưng tài xế lại đổi thành người khác.

Như vậy cũng tốt, mấy ngày nay buổi trưa phản ứng kia của cậu đặc biệt lợi hại, hắn không đến, cũng không cần lo lắng sẽ bị hắn phát hiện.

Buổi tối khi có thời gian Diệp Trọng Tiêu vẫn tới đón cậu tan ca như cũ, cho dù xe có cao cấp thoải mái tới đâu đi nữa, thì không khí bên trong cũng không quá tốt, có mấy lần Diệp Trầm Tĩnh ngồi ở bên trong, dạ dày cuộn trào rất nhiều, nhưng vẫn cố gắng kiềm nén, nhịn một chút cũng qua.

Y Lương Hạ vẫn như trước đối xử rất tốt với cậu, như một người anh tri kỷ, ở cùng với cậu ta, Diệp Trầm Tĩnh có thể cảm nhận được loại cảm giác nhẹ nhàng thoải mái thân thiết, không hề phòng bị.

Dạ dày vẫn không khá hơn, cảm giác nôn mửa càng ngày càng nhiều càng mãnh liệt. Đã một tháng, uống những thứ thuốc kia, không chút tác dụng nào. Diệp Trầm Tĩnh mơ hồ nghĩ có cái gì đó không đúng, cậu chỉ nghĩ thoáng qua, rất nhanh cậu lại bình tĩnh tiếp nhận. Vô luận là kiếp trước hay là kiếp này, trên thân thể luôn phát sinh những bệnh lạ vật khiến cậu quen tới không thể quen hơn nữa, cũng tập thành một thói quen, nhịn một chút sẽ qua.

Diệp Trọng Tiêu vẫn bận rộn nhiều việc như cũ, buổi trưa vẫn là tài xế riêng tới đón, buổi tối khi gặp hẳn cũng là về mặt mặt mỗi. Diệp Trầm Tĩnh thấy hẳn mệt đến vậy mà vẫn cố gắng chạy giữa hai bên, trong lòng có chút đau đớn lại có chút cảm động, nghĩ phải nói hẳn không cần đến đón mình, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không có cách nào nói ra khỏi miệng. Cậu cũng có tâm tư, luyến tiếc tình cảm ôn nhu ấm áp hẳn dành cho cậu, muốn mỗi ngày đều nhìn thấy hẳn, cho dù không nói lời nào.

Cho tới nay cậu đều che giấu rất tốt, chỉ là sắc mặt tái nhợt đi, chuyện này cũng rất dễ kiểm soát bao biện, thế nhưng, ngày hôm nay lúc làm việc, Diệp Trầm Tĩnh nhận không được trốn vào trong WC ới thiên hôn địa ám, sắc mặt cậu không tốt nên bị Y Lương Hạ phát hiện. Y Lương Hạ nói phải cùng cậu đi bệnh viện. Nhưng bị cậu cự tuyệt, nói đây không phải là chuyện gì to tát, mấy ngày nữa sẽ tốt. Y Lương Hạ bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là kéo cậu lên xe, giúp cậu xin nghỉ, đưa cậu về nhà nghỉ ngơi. *(thiên hôn địa ám: trời đất tối tăm quay cuồng)*

Diệp Trầm Tĩnh chống đỡ cơ thể yếu ớt về tới nhà, dạ dày vẫn còn có chút khó chịu, nhưng tất cả mọi thứ bên trong đều nôn ra hết, xem chừng cũng sẽ không bị nữa, liền gọi điện thoại cho Diệp Trọng Tiêu, nói cậu đã về nhà, buổi tối không cần đi đón cậu.

Diệp Trọng Tiêu lo lắng hỏi cậu xảy ra chuyện gì, cậu chỉ nói gần đây bài tập tương đối nhiều, buổi trưa không nghỉ ngơi tốt, có chút chóng mặt mà thôi, không có chuyện gì lớn, Diệp Trọng Tiêu cũng không hỏi nữa, chỉ căn dặn cậu phải chú ý thân thể, không nên để quá sức.

Bạch Trần Liễu có mua cho Diệp Trầm Tĩnh một cái điện thoại di động, thế nhưng Diệp Trầm Tĩnh dùng vài ngày rồi đem nó bỏ vào trong ngăn kéo. Cậu không thích loại tiện lợi xinh đẹp này, tuy rằng đã tiếp nhận thế giới này, nhưng tận đáy lòng cậu vẫn hướng tới cuộc sống sinh hoạt và môi trường ở kiếp trước, không khí so với hiện tại trong sạch hơn, cây cũng xanh tươi hơn so với hiện tại. Diệp Trọng Tiêu hỏi số điện thoại của cậu mới phát hiện cậu chỉ dùng số điện thoại bàn, nghĩ cậu hẳn là không có điện thoại di động, nói phải mua cho cậu một cái, nhưng Diệp Trầm Tĩnh nói không nên, cậu không thích máy móc, Diệp Trọng Tiêu đành phải thôi.

Mỗi đêm trước khi ngủ, Diệp Trầm Tĩnh đều sẽ nhận được điện thoại của Diệp Trọng Tiêu, chưa từng có nhiều lời nói, chỉ đơn giản là vài câu quan tâm, sau đó sẽ chúc ngủ ngon. Dần dần, Diệp Trầm Tĩnh đã đem nó thành một loại thuốc an thần, cậu nghĩ, nếu như ngày nào đó không có cuộc điện thoại của hẳn nữa, cậu nhất định sẽ rất khó ngủ, may mà, người đàn ông kia có tính kiên trì rất lớn.

Từ đó Diệp Trọng Tiêu buổi trưa sẽ luôn phải để người khác mang cơm cho cậu, ngược lại đồng hồ sinh học của hẳn luôn rất chuẩn, Diệp Trầm Tĩnh vừa để bữa xuống, điện thoại trong phòng khách sẽ đúng lúc vang lên, không sai một giây.

Lần này lại là lần đầu tiên Diệp Trầm Tĩnh chủ động gọi điện thoại cho hẳn, Diệp Trọng Tiêu lo lắng đồng thời trong lòng cũng rất là vui vẻ.

Sau nửa tháng, mọi chuyện không có chuyển biến tốt đẹp cũng không có xấu hơn. Diệp Trọng Tiêu tỉ mỉ chuẩn bị đồ ăn cho cậu đã có chút tác dụng, tuy rằng nhiều khi cậu ăn xong sẽ ói ra, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể ăn một chút, không đến nỗi gây yếu như trước, chỉ là mỗi ngày tinh thần cũng không quá tốt mà thôi.

“Tĩnh, cậu bị làm sao thế?”

Y Lương Hạ vừa nhìn thấy cậu vội vã chạy vào WC nôn thì biết cơ thể cậu vẫn chưa tốt lên, lần trước ói lợi hại như vậy, hết lần này tới lần khác cậu lại không chịu đi bệnh viện, vội vàng đi theo.

Diệp Trầm Tĩnh không có thời gian trả lời ậu ta, chỉ lo dựa vào bồn rửa mặt nôn mửa, ói tới khi không còn gì để nôn ra nữa mới dừng lại.

“Tĩnh...”

Y Lương Hạ đau lòng lo lắng vỗ nhẹ lưng cậu, mong cậu dễ chịu hơn một chút.

Diệp Trầm Tĩnh sắc mặt trắng bệch, lấy nước súc miệng, khí lực toàn thân đều bị rút đi, trên người mềm nhũn, phải vịn lấy bồn rửa mặt mới có thể đứng vững.

Y Lương Hạ xé giấy vệ sinh giúp cậu lau khô khóe miệng, đỡ cậu để cậu không té ngã.

“Chúng ta đi bệnh viện.”

Lần này không phải là giọng thương lượng, mà là giọng ra lệnh, lần trước đã bỏ qua cho cậu ta một lần, lần này nói cái gì thì cậu cũng phải đem cậu ta đưa đến bệnh viện.

15. Chương 15

Edit: Youngie07 + **Beta:** Tiểu Vân

Diệp Trầm Tĩnh biết bản thân cự tuyệt cậu ta không được, nhưng mà lại không muốn đi, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục im lặng.

“Tôi có quen một bác sĩ rất tốt, rất quan tâm tôi cùng chị tôi. Chúng ta đi tìm anh ấy, không tìm những người khác, được không?” Y Lương Hạ ôn nhu khuyên nhủ.

Thấy ánh mắt lo lắng của cậu ta, Diệp Trầm Tĩnh biết mình không thể lại ngang ngạnh nữa, gật đầu “Ừ” một tiếng.

Y Lương Hạ đỡ cậu đến trong phòng nhân viên ngồi nghỉ, bản thân thì gặp quản lý cùng trường ban xin nghỉ phép, đến cổng tiệm cơm lái xe đi bệnh viện.

Vào trong xe rồi Y Lương Hạ gọi điện thoại cho Dư Quang Nguyên, vừa hay hôm nay vốn là ca trực đêm của Dư Quang Nguyên, anh ta còn đang ở bệnh viện. Diệp Trầm Tĩnh trên người không còn sức lực, đầu cũng choáng váng, chỉ có thể vô lực dựa vào người Lương Hạ.

Dư Quang Nguyên đơn giản làm chút kiểm tra cho cậu, sau đó xem mạch. Lúc bắt mạch sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, nhưng rất nhanh liền trở lại bình thường, mỉm cười với thiếu niên sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh nói, “Không có gì to tát hết, nghỉ ngơi cho tốt một chút, tôi với Lương Hạ đi ra ngoài một lúc.”

Y Lương Hạ nghe Dư Quang Nguyên nói vậy có hơi lo lắng đứng lên. Tĩnh không lẽ có chuyện, Dư đại ca muốn giấu Tĩnh.

Diệp Trầm Tĩnh đương nhiên biết ý tứ của anh, vốn là không muốn bản thân nghe được nội dung họ nói đến. Cậu cũng không lo lắng, bình tĩnh gật đầu đồng ý.

Lương Hạ giúp cậu đắp chăn mỏng xong, nhìn cậu nhắm mắt lại nghỉ ngơi rồi mới theo Dư Quang đi ra ngoài.

Kỳ thật cậu cũng không phải không sợ bản thân bị bệnh nặng. Cậu ngược lại có rất nhiều việc muốn làm, muốn sống sót, bình thản lãnh đạm mà sống hết một đời. Nhưng mà, nếu như ông trời thật sự muốn mình rời đi, vậy thì cũng không có cách nào khác, cho nên cậu chỉ có thể bình tĩnh như vậy.

Lúc mất đi rồi mới thấy quý trọng, có thể nói cậu đã chết qua một lần rồi. Có thể ở thế giới này sống lại trong lòng vốn là rất vui. Cho dù hiểu biết với thế giới này không nhiều, nhưng cậu còn khúc mắc, không thể bỏ đi khát vọng. Cậu muốn sống thật tốt. Cho dù phải chịu đau khổ, cậu cũng có thể chịu được.

Diệp Trầm Tĩnh khép mắt lại lẳng lặng nằm xuống, mặc dù rất áp lực nhưng cậu cũng không thấy buồn ngủ. Trong phòng bệnh chỉ có một mình cậu, rất yên ắng. Cậu bắt đầu nhớ tới người đàn ông đó, nhớ đến anh ta đối xử thật tốt với cậu, đối với cậu ôn nhu hòa nhã, ở trong điện thoại không thấy phiền phức mà lăm lăm dằn dò. Lần này cậu không muốn gọi điện thoại nói cho anh ta biết, không muốn anh ta tới đón mình. Cậu bây giờ mới phát hiện bản thân cũng có lúc xấu xa, muốn khiến cho anh ta lo lắng, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh ta. Mặc dù trong khoảng thời gian này mỗi lần anh ta nhìn đến cậu đều dùng ánh mắt vừa lo lắng vừa đau lòng. Nhưng mà cậu vẫn muốn thấy, muốn thấy bộ dáng anh ta quan tâm trân trọng cậu.

Khoảng mười phút sau Y Lương Hạ theo Dư Quang Nguyên trở về, Diệp Trầm Tĩnh yên lặng nghe tiếng mở cửa xé gió nhân tiện mở mắt.

Y Lương Hạ đi tới cạnh giường, trước hết cho cậu một nụ cười an ủi, ôn nhu nói, “Chúng ta đi làm kiểm tra cơ bản, rất nhanh, vài phút là xong.” Nói xong đỡ cậu dậy.

“Ừ.” Diệp Trầm Tĩnh vẻ mặt bình tĩnh, trái lại đứng dậy xuống giường.

“Không có gì đâu, chỉ là có chút vấn đề nhỏ muốn xác nhận một chút, đừng lo lắng.” Dư Quang Nguyên ánh mắt ôn nhu nhìn cậu.

Như lời Lương Hạ nói rất nhanh liền kiểm tra xong hết. Dư Quang Nguyên chỉ lặng lẽ nói với Lương Hạ ngày mai đưa cậu đến bệnh viện một lần nữa. Quay sang Diệp Trầm Tĩnh, anh ta bảo cậu không được uống thuốc dạ dày nữa, uống nhiều quá cũng không tốt, khi ăn thêm vài món dinh dưỡng nữa là được rồi, không cần uống thuốc nữa.

Diệp Trầm Tĩnh gật đầu đồng ý, tỏ vẻ tự mình biết rồi, sẽ làm theo ý anh ta. Hai người cảm ơn Dư Quang Nguyên xong rồi thì lái xe quay về nhà Diệp Trầm Tĩnh. Vốn Diệp Trầm Tĩnh nói muốn tự mình đi về nhưng mà Lương Hạ nói là lo lắng nếu để cho cậu về một mình, nói nhất định phải đưa người về tận nhà mới yên tâm.

Y Lương Hạ đưa Diệp Trầm Tĩnh đến cửa tiểu khu cũng không có đi đến nhà cậu. Cậu ta nghĩ chắc hẳn trong nhà có người sẽ chăm sóc cậu, hơn nữa trong lòng lại muốn nhanh chóng về nhà, nếu không con bé Di Đình cùng chị cậu lại chờ mình tới khuya mới ngủ mất. Vừa tí mĩ dạn dò Diệp Trầm Tĩnh vừa quay xe chạy về.

“Tiểu Tĩnh, tan ca rồi hả.”

Chú bảo vệ gác cổng vốn là một người rất thân thiện, rất thích thiếu niên mặc dù yên lặng nhưng lại rất điềm tĩnh kia, mỗi lần gặp cậu đều phải thân thiết cùng chào hỏi.

“Dạ vâng, chú Phương.”

Diệp Trầm Tĩnh thản nhiên cười cười dương ánh đèn sắc mặt vẫn rất tái nhợt.

“Tiểu Tĩnh có phải không khỏe không, sắc mặt thoát nhìn không tốt lắm.”

Chú Phương chú ý tới sắc mặt cậu, lo lắng hỏi.

“Dạ dày có chút không tốt, không có việc gì, cảm ơn chú Phương.”

“Cái thẳng nhóc này, bình thường chắc là không thường ăn cơm hả.” Chú Phương như một trưởng bối trách cứ cậu, liền thấy thương xót nói, “Mau về phòng nghỉ ngơi đi, sau này phải ăn cơm thường xuyên, biết không?”

“Dạ.”

Diệp Trầm Tĩnh gật đầu. Tạm biệt ông rồi đi về nhà.

“Xin hỏi Diệp Trầm Tĩnh tan ca rồi sao?”

Diệp Trọng Tiêu như bình thường lái xe đến khách sạn Diệp Trầm Tĩnh làm việc chờ cậu tan ca, nhưng mà hơn mười phút sau vẫn không thấy người đi ra. Trong lòng Diệp Trọng Tiêu càng ngày càng bất an, lần trước cậu đi về trước còn gọi điện thoại báo cho anh, lần này..... Có khi nào xảy ra chuyện?

Diệp Trọng Tiêu mở cửa, xuống xe, vọt vào quán cơm, trực tiếp tìm đến quản lý quán cơm hỏi tình hình Diệp Trầm Tĩnh.

“Anh.....” Quản lý quán cơm có hơi kinh ngạc, cảm thấy được người đàn ông này có chút nhìn quen mắt, nhưng nhất thời nhớ không ra anh ta là ai, “Anh nói tiểu Tĩnh?”

“Phải, Diệp Trầm Tĩnh làm ở đây, bây giờ chắc tan làm rồi, sao không thấy em ấy đâu.”

Diệp Trọng Tiêu giống như nắm được cây cỏ cứu mạng, khẩn trương nhìn quản lý quán cơm.

“Tiểu Tĩnh thân thể cậu ta không thoải mái nên xin phép đi bệnh viện rồi.” Quản lý quán cơm còn đang suy nghĩ xem người đàn ông quen mặt này là ai, theo quán tính trả lời.

“Cái gì? Bệnh viện?” Diệp Trọng tiêu không thể bảo trì phong độ nữa, nắm lấy tay quản lý, ” Xảy ra chuyện gì?”

Tay quản lý bị nắm đến đau nhức, nghiêng răng nói, “Tiên sinh, có thể buông tay ra không, anh nắm làm tay tôi đau quá. Tôi cũng không rõ tình huống lắm, tôi đoán là không có việc gì to tát, có thể bây giờ đã về nhà rồi, anh đi...”

“Cảm ơn.”

Quản lý Hoa Hải chưa nói xong Diệp Trọng Tiêu đã vội chạy ra cổng rồi.

16. Chương 16

Edit: Youngie07 + **Beta:** Tiểu Vân

Giám đốc kinh ngạc nhìn thân ảnh người nọ cứ như vậy biến mất ở cửa quán cơm, cuối cùng cũng nhớ ra người đàn ông này là ai rồi. Trời ạ, hắn không phải người đứng đầu gia tộc họ Diệp lớn nhất thành phố T? Ông cũng chỉ thấy qua hắn ở trên TV với trên báo mà thôi, mỗi lần có mặt công chúng đều là một bộ dáng nghiêm trọng quy tắc, khỏe miệng mỉm cười, cái người mới vừa ở đây thật sự là nam nhân hoàn mỹ Diệp Trọng Tiêu kia ư? Quản lý ngây người liếc nhìn cổ tay ửng đỏ một vòng của mình, lắc đầu, chắc là không

phải đâu, có thể là do bề ngoài giống nhau mà thôi. Tự giải thích một phen rồi mới trở lại tiếp tục công việc.

Diệp Trọng Tiêu một bên khởi động xe một bên lấy điện thoại di động ra bấm số, gọi vài lần cũng không có ai nghe máy. Trong lòng Diệp Trọng Tiêu cảm thấy bất ổn, chưa bao giờ sợ hãi như thế.

Em ấy bây giờ ở đâu, bệnh viện, hay là đang trên đường về nhà?

Nhất định là đang trên đường rồi, nhất định là vậy.

Diệp Trọng Tiêu yên lặng an ủi bản thân, làm chủ gia tộc họ Diệp, hẳn chưa bao giờ thấy bản thân sợ hãi bất an như vậy. Nhưng mà, giờ phút này đây, hẳn chỉ có thể trông mong chính mình không chỉ là tự an ủi bản thân, hẳn hy vọng đây là sự thật, cậu đã trên đường về nhà rồi, như vậy mới có thể chứng minh cậu đã không sao.

Gần đây hẳn chú ý thấy sắc mặt Tĩnh không tốt lắm, mỗi lần hỏi cậu, cậu luôn nói là do học tập căng thẳng, không ngủ được nhiều. Bản thân cũng bị bận rộn đến vầng đầu hoa mắt nên cũng không tiếp tục hỏi nữa. Nếu như Tĩnh có chuyện gì, bản thân nhất định sẽ không tha thứ chính mình.

Diệp Trầm Tĩnh vừa đến gần cửa còn chưa kịp mở cửa đã nghe thấy điện thoại trong phòng vang không ngừng. Cậu biết là ai gọi đến, cũng không vội, mở cửa, thay giày, điện thoại vang xong rồi một hồi, lập tức lại vang lên tiếp.

Diệp Trầm Tĩnh đi qua cầm lấy nghe, còn chưa mở miệng bên kia đã truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Tĩnh, em về đến nhà rồi?” Âm thanh của người nọ có chút run rẩy, không biết là do vui mừng hay là vì quá sợ hãi.

“Ừ.”

Diệp Trầm Tĩnh nhẹ nhàng trả lời, nghe được giọng nói người nọ, sợ hãi trong lòng cùng một mỗi trên người dường như cũng tốt lên rất nhiều.

“Ở nhà chờ anh.”

Giờ phút này hẳn đã không biết muốn nói gì nữa, thăm nghĩ nhanh chóng nhìn thấy cậu.

“Ừm, em muốn gặp anh.”

Tiếng nói thiếu niên cứ bình thản như vậy, nhưng khi Diệp Trọng Tiêu nghe vào trong tai thực sự như

tiếng trời. Em ấy muốn gặp mình, trong ba tháng nay, vẫn đều là bản thân theo đuổi em ấy bám dính theo em ấy, em ấy chưa từng bày tỏ suy nghĩ trong lòng, cho dù là nói chán ghét hẳn. Bây giờ em ấy đột nhiên nói muốn gặp mình, có phải nghĩa là em ấy đã bắt đầu tiếp nhận mình rồi không.

Diệp Trọng Tiêu nhanh chóng tăng tốc, không thể chờ đợi được muốn nhìn thấy thiên hạ sẽ gặp vài phút nữa kia.

“Diệp tiên sinh?”

Chú Phương có chút kinh ngạc địa nhìn nam nhân anh tuấn gương mặt vội vã này. Hắn luôn luôn đến lúc giữa trưa, giờ là buổi tối tại sao hắn lại đến?

“Chào chú hương, tôi đến tìm Tĩnh, có thời gian sẽ nói chuyện với chú sau.”

Không đợi chú Phương phản ứng liền thẳng một mạch đi đến nhà của Diệp Trầm Tĩnh.

Chú Phương mấp máy môi, nhưng người đã chạy đi thật xa rồi, không thể làm gì khác hơn là khép lại miệng, mỉm cười lắc đầu, người trẻ tuổi, chính là vội vàng xao động thế. Vội vàng xao động, nếu người trên thương trường nghe thấy chú Phương dùng hai chữ này mà hình dung giám đốc Diệp thị, bọn họ chắc chắn nói ông là nói tầm bậy, cái người đàn ông luôn bình tĩnh tự tin về mặt mang nét cười ôn nhu đó, sao có thể sẽ vội vàng xao động đây?

“Tĩnh.....”

Diệp Trọng Tiêu không ấn chuông cửa, trực tiếp gõ cửa. Tay mới vừa đụng tới cánh cửa, hắn phát hiện cửa cũng không có khóa, động tác đẩy cửa khiến cửa mở ra. Diệp Trầm Tĩnh yên lặng nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu, thân thể mềm yếu đã bị kéo vào vào ôm lấy trong lòng ngực một người.

“Tĩnh. Em làm anh sợ muốn chết.” Diệp Trọng Tiêu gât gao ôm lấy cậu, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể chắc chắn cậu thật sự không sao, mới có thể xác nhận giờ phút này bản thân thật sự đã ôm cậu vào trong lòng rồi. Tiếng gọi xé gió “Tĩnh” đúng là có hơi run nhè nhẹ.

“Tiêu, em không sao mà.”

Thiếu niên lần đầu tiên chủ động đáp lại hắn, đáp lại cái ôm của hắn. Thanh âm luôn bình bình thản lãnh đậm như vậy, giờ phút này cũng có thêm chút tình cảm mềm mại.

“Tĩnh, em mới vừa gọi anh là gì?”

Diệp Trọng Tiêu thoáng buông tay, nhưng vẫn ôm cậu, nhìn đôi mắt phượng trong suốt sáng ngời kia, có chút không tin được hỏi. Cậu vẫn luôn không muốn gọi tên hắn, vẫn chỉ gọi hắn là Diệp tiên sinh, bây giờ,

cậu cứ nhiên đồng ý gọi tên hấn rồi, lại còn gọi theo cách thân mật như thế.

“Tiêu.”

Thiếu niên sắc mặt có chút tái nhợt, đôi môi nhợt nhạt lãnh đạm sắc khê mở, mi mắt kèm theo vài phần nhu tình.

“Tĩnh...”

Diệp Trọng Tiêu vừa mừng vừa sợ, kích động hôn lên bờ môi mê người đó. Mùi hương quen thuộc của cỏ xanh thơm mát lập tức truyền vào miệng mũi, treu chọc cảm giác toàn thân hấn. Diệp Trọng Tiêu trực tiếp mở hai cánh môi cậu, ép mở hàm răng đóng chặt, lưỡi lẽ nóng bỏng bị hấn cắn nuốt toàn bộ, nhiệt liệt, triền miên.

Diệp Trầm Tĩnh cũng không phản kháng, thuận theo tiếp nhận nụ hôn của hấn, mặc cho hấn làm gì thì làm.

Tối hôm nay cậu không muốn nghĩ gì nhiều, không muốn đi quan tâm cái gì là quan hệ cha con, không muốn suy nghĩ bản thân sau này ra sao. Cậu thầm nghĩ phóng túng bây giờ đây, hưởng thụ sự ôn nhu khát vọng đã lâu.

Đem lời nói thiên hạ trong lòng từ trên xuống dưới ăn mấy lần, cuối cùng cũng nhớ tới đêm nay bản thân tới đây vì cái gì. Đành lưu luyến mà nhả môi, đem chất dịch sóng sánh bên khóe môi cậu bé liếm sạch sẽ mới khê vuốt gương mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt kia, đau lòng hỏi, “Tĩnh, không thoải mái ở đâu?”

“Dạ dày đau, nôn ói, không sao cả.”

Diệp Trầm Tĩnh hồi hợt nói xong, cậu quả thật vốn nghĩ là như vậy. Nhưng, đêm nay ánh mắt của bác sĩ Dư kia cho cậu biết thân thể của chính mình khẳng định vẫn còn có vấn đề khác.

“Sao lại như vậy, chẳng lẽ mấy bữa ăn dinh dưỡng kia là vô ích?”

Chính mình rõ ràng đã thuê chuyên gia dinh dưỡng thiết lập bữa ăn rồi, sao lại có vẻ như một tí tốt lên cũng không có, bây giờ còn xảy ra chuyện này. Trở về phải đem tên chuyên viên dinh dưỡng kia sa thải ngay.

“Không liên quan chuyện đó. Dạ dày em không tốt. Gần đây ăn cơm anh mang đến đã đỡ hơn nhiều.”

Diệp Trầm Tĩnh nắm bàn tay đặt trên mặt mình của hấn nhẹ nhàng dùng gương mặt cọ lên, “Nghỉ dưỡng một thời gian sẽ tốt hơn, Tiêu, em không sao.”

“Sau này nhất định phải ăn cơm thật nhiều, ăn nhiều một chút, được không?” Diệp Trọng Tiêu thở phào nhẹ nhõm, nhân cơ hội ép người nọ cam đoan, nếu không trong lòng lo lắng.

“Được rồi.”

17. Chương 17

Edit: Youngie + **Beta:** Tiểu Vân

Diệp Trầm Tĩnh nghiêm túc nhìn hắn, rất trịnh trọng mà cam đoan.

“Ngoan.”

Diệp Trọng Tiêu dịu dàng hôn nhẹ lên trán cậu. Một người bé nhỏ như vậy, làm cho hắn không nhịn được muốn sủng cậu, thương cậu, đem cậu buộc bên người, thương yêu cậu thật nhiều, cả đời.

“Em mệt rồi, đi tắm rửa rồi lên giường nghỉ ngơi đi. Đêm nay anh ở đây với em, được không?”

Diệp Trọng Tiêu thật sự là không yên lòng về cậu lắm, nhìn cậu chờ đợi.

“Ừm.”

Diệp Trọng Tiêu buông cậu ra, để cho cậu đi tắm rửa, bản thân thì trở lại xe lấy quần áo dự phòng ra. Mỗi lần hắn đi ra ngoài, má Dương đều sẽ giúp hắn chuẩn bị một bộ quần áo để trên xe, phòng ngừa hắn có nhu cầu tắm rửa gấp. Lúc còn chưa gặp Diệp Trầm Tĩnh, mỗi khi bận rộn hắn ngẫu nhiên sẽ qua đêm trong phòng làm việc, thay quần áo mới đã chuẩn bị từ trước.

Má Dương vốn đã là một phụ nữ năm mươi tuổi khỏe mạnh sáng sủa. Bởi vì cha của bà là quản gia nhà họ Diệp, cho nên từ nhỏ bà đã lớn lên ở Diệp gia, năm hắn sinh ra bà chỉ mới hai mươi tuổi, bởi vì là người tỉ mỉ, tính tình sáng sủa, cho nên đã được điều đến cạnh mẹ giúp chăm sóc hắn. Bà giống như là mẹ của hắn vậy. Má Dương nếu nhìn thấy Tĩnh, khẳng định sẽ rất thích. Sẽ có nhiều thêm 1 người thương yêu bảo bối của hắn, đương nhiên, loại yêu thương này bắt buộc là phù hợp tình cảm Tĩnh không phải là loại khác. Nếu như biết ai có ý gì với bảo bối của hắn, hắn nhất định làm cho tên đó sống không bằng chết.

Nói chuyện với chú Phương, lái xe vào trong bãi đỗ, lấy quần áo rồi vào nhà.

Nhân lúc Diệp Trầm Tĩnh chưa tắm xong, Diệp Trọng Tiêu tìm ra một hộp sữa trong tủ lạnh lấy bỏ vào lò vi sóng hâm nóng. Diệp Trầm Tĩnh thay áo ngủ xong, cầm theo khăn lông trên tay, tóc vẫn còn ẩm ướt, có vẻ là muốn lau tóc.

Diệp Trọng Tiêu nhận lấy khăn lông trên tay cậu, giúp cậu qua loa xoa xoa, đem sữa vừa hâm nóng cho cậu uống, lại kéo cậu ngồi vào ghế sa lon, hỏi cậu chỗ để máy sấy, đi lấy rồi giúp cậu sấy tóc.

Máy sấy kêu “Ừ ừ” trên đỉnh đầu, năm ngón tay ấm áp ôn nhu xuyên qua những sợi tóc mềm mại, ngẫu nhiên mạnh tay một chút xoa bóp da đầu. Mới vừa tắm xong, trên người sảng khoái hơn, nhưng bị nước nóng hong đến hơi mơ màng, thân thể vốn mệt mỏi sẵn, dưới sự ôn nhu của năm ngón tay, càng thấy mơ màng buồn ngủ hơn.

Diệp Trọng Tiêu nghiêm túc giúp cậu sấy tóc, tinh tế cảm thụ cảm giác sợi tóc mềm mại lướt qua năm ngón tay.

Hai người cũng không nói gì, bên trong chỉ có tiếng “Ừ ừ” xé gió của máy sấy.

Diệp Trọng Tiêu đem máy sấy tắt đi mới phát hiện Diệp Trầm Tĩnh đã ngủ rồi. Lưng Diệp Trầm Tĩnh thẳng tắp dựa vào ghế sa lon, ngồi rất thẳng, đầu cũng không có cúi xuống, chỉ là hai mắt đã nhắm lại rồi, hô hấp đều đều điềm tĩnh, thật sự đã ngủ rồi.

Diệp Trọng Tiêu sủng nịch cười cười, buông máy sấy, ngồi vào ghế sa lon, một tay ôm đầu Diệp Trầm Tĩnh, một tay ôm thắt lưng cậu, chậm rãi ôm ấp để người kia dựa vào trên người mình, để đầu Diệp Trầm Tĩnh tựa vào vai mình, một tay chuyển lên trên vai, một tay chuyển xuống dưới đùi, dễ dàng đem người ngủ say ôm lên.

Diệp Trầm Tĩnh im lặng nằm trong lòng hắn, không có chút dấu hiệu nào muốn tỉnh lại.

Diệp Trọng Tiêu đi rất chậm, rất nhẹ, ánh mắt cẩn cẩn dực dực (*cẩn thận*), rồi lại vô cùng sủng nịch mà có chút nghiêm túc, tựa như trong lòng đang ôm bảo vật quý hiếm, là cả thời giờ của hắn.

Đi tới bên giường, một đầu gối để ở mép giường, chậm rãi hạ thắt lưng, nhẹ nhàng đem người thả lên trên giường. Thiên hạ đang ngủ say nhẹ giọng than một tiếng, có vẻ không muốn rời đi cái ôm ấm áp, cũng không có tỉnh lại. Diệp Trọng Tiêu kéo chăn qua giúp cậu đắp lên, si ngốc nhìn cậu một hồi mới đi tắm rửa.

Tắm rửa xong đi ra, nhắc góc chăn lên, nhanh tay lẹ chân nằm lên giường, tiếp tục si ngốc nhìn thiên hạ đang ngủ say thật lâu mới cẩn cẩn dực dực đem người kia kéo vào trong lòng, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Diệp Trọng Tiêu luôn luôn dậy sớm, hôm nay tuy có mỹ nhân trong ngực, nhưng mà cũng không thay đổi được đồng hồ sinh học. Buổi sáng sáu giờ đúng liền thức dậy. Buổi sáng chín giờ có một cuộc hội nghị, trước tám giờ rưỡi nhất định phải đến công ty, bây giờ còn có chút thời gian, mặc dù Diệp Trầm Tĩnh bảy giờ rưỡi sẽ đến trường học, nhưng hắn không muốn đánh thức cậu.

Diệp Trọng Tiêu nhẹ nhàng cử động thân thể, để cho chính mình có thể thấy rõ khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của thiên hạ trong lòng.

Nghỉ ngơi cả đêm, trên khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt đã hơi hồng hào, phần phần nộn nộn, thật là mê người. Lông mi thật dài cong cong như một cây quạt nhỏ, cái mũi khéo léo thờ nhẹ nhàng! Di chuyển theo, đôi môi hồng nhạt cong thành một vòng cung tuyệt đẹp. An tĩnh điềm nhiên, nhu thuận nằm ở trong lòng Diệp Trọng Tiêu, khiến người yêu mến hết sức.

Diệp Trọng Tiêu thấy vậy toàn thân khô nóng, miệng khô lưỡi khô, rất muốn chồm tới chạm lên cánh môi hồng nhạt, nhưng mà đúng là vẫn phải nhịn xuống, giờ không phải lúc. Nếu như chính mình bây giờ coi thường làm tới, nhất định sẽ như lần trước dọa sợ cậu, đến lúc đó cậu ngay cả cơm của hắn cũng không ăn, như vậy cố gắng ba tháng qua không phải uổng phí rồi sao. Nay ngược lại đừng lo, quan trọng nhất là, không có bản thân theo dõi thúc dục cậu ăn cơm, thân thể của cậu nhất định sẽ càng yếu ớt. Như thế thì hắn chẳng phải tự làm cho hắn chịu khổ về tính dục ư.

Diệp Trọng Tiêu cứ như vậy lẳng lặng, vẫn không nhúc nhích nhìn cậu thẳng đến khi thời gian không cho phép nữa.

Bây giờ đúng, Diệp Trọng Tiêu mới lưu luyến không rời nhanh tay lẹ chân động dậy thân thể, muốn rời giường mà không đánh thức Diệp Trầm Tĩnh. Nhưng mà hắn mới vừa giật thân thể, thiên hạ trong lòng liền nhẹ giọng than mở ra đôi mắt phượng có chút mê mang.

“Tĩnh rồi.”

Diệp Trọng Tiêu hôn một cái lên trán cậu, ôn nhu nhìn cậu.

“Tiêu?”

Diệp Trầm Tĩnh hiển nhiên vốn là còn chưa có tỉnh táo lại, mang theo mê mang híp hai mắt, có chút mơ hồ nhìn hắn.

“Ngủ tiếp đi, đến giờ anh gọi em.” Diệp Trọng Tiêu nuốt nuốt nước miếng, ngoài miệng nhưng lại nói trái lương tâm, kỳ thật hắn rất muốn đem cậu đặt ở dưới thân, hung hăng hôn bờ môi hồng nhạt kia, gắn chặt hấp thụ hương vị ngọt ngào của cậu.

“Ừm.” Diệp Trầm Tĩnh trừng mắt nhìn, tỉnh hơn một chút, “Hôm nay không đi học.” Tối hôm qua lúc về nhà Lương Hạ dặn qua là muốn chính mình ở nhà chờ cậu ấy.

“Được, em ngủ đi. Đợi lát nữa anh phải đến công ty, bữa sáng anh gọi người đem đến đây.”

Diệp Trọng Tiêu giúp cậu đắp lại chăn.

“Không cần, em ngủ, bữa sáng nhất định sẽ tự làm ăn.”

Diệp Trầm Tĩnh chớp hai tròng mắt nhìn hẩn, mơ mơ màng màng tựa hồ còn chưa tỉnh ngủ.

Thật là nếu để cho bữa sáng đưa tới mà cậu còn đang ngủ, đánh thức cậu sẽ không tốt lắm, cậu gần đây cũng ngủ không tốt, thật vất vả mới có thể ngủ ngon một chút, để cho cậu ngủ đi. “Được rồi. Nhất định phải nhớ ăn đó.” Diệp Trọng Tiêu khom lưng hôn hôn mi mắt cậu, “Anh đi.”

“Uh. Tiêu, tạm biệt.”

“Tĩnh, tạm biệt, giữa trưa hôm nay anh quay lại.”

Trong khoảng thời gian đó bản thân cũng bận rộn, giữa trưa cũng cử người đi tiếp hiệu trưởng, hôm nay vô luận bận thế nào cũng muốn đích thân đến xem cậu.

“Uh.”

Diệp Trọng Tiêu nhìn cậu nhắm mắt lại sau đó mới đi ra ngoài. Trước khi đi quay lại trong phòng nhìn cậu một cái mới lưu luyến ra khỏi nhà.

Ngày thứ hai Lương mang đến cho cậu một tin không ai có thể tưởng tượng nổi, cậu mang thai rồi.

Chuyện trên đời, tám chín phần, vô tình vô ý. Chuyện này, Lương Hạ vốn sẽ không gạt cậu, muốn nói gì cũng không cần sáng sớm đã chạy tới bày trò này với cậu.

18. Chương 18

Edit: Youngie + **Beta:** Tiểu Vân

Cho dù cậu đã cố hết sức giữ vẻ mặt bình tĩnh, cho dù lực tự chủ của cậu có cao đi nữa, chung quy cũng chỉ là một cậu bé mới mười lăm tuổi. Tâm lý khủng hoảng lo âu, cũng không thể để cho người khác biết, cậu không muốn khiến người cậu thương yêu vì cậu mà lo lắng.

Đối với việc đứa bé, cậu không biết nên làm gì với nó, giữ lại, cảm thấy sợ hãi khi sinh xảy ra vấn đề, đến lúc đó bản thân cùng em bé phải chịu khổ. Nhưng mà, phá bỏ, cậu lại không nỡ, không giải thích được tại sao, vừa nghĩ đến việc phải đem một sinh mạng nhỏ đã tồn tại giết hại, trái tim sẽ thấy đau.

Lương Hạ sợ cậu ở nhà một mình không chăm sóc tốt bản thân được, lo lắng để cậu ở một mình nói muốn đem cậu đón về nhà cậu ta ở, có chị cậu ta trong nhà, một mình cũng không có ai trò chuyện, để cho hai người bọn họ có bạn.

Diệp Trầm Tĩnh suy nghĩ một chút thì đồng ý đề nghị của cậu ta. Việc giữ hay không giữ em bé, cậu muốn nghĩ kỹ trước khi quyết định nếu không sau này sẽ hối hận.

Lương Hạ mang Diệp Trầm Tĩnh dẫn về nhà, Y Nặc mới đầu nghe thấy tin tức Diệp Trầm Tĩnh mang thai có chút bất ngờ, nhưng mà rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh tiếp nhận, Di Đình cũng rất thích anh trai này. Y Nặc cùng Lương Hạ đối xử với Diệp Trầm Tĩnh rất tốt, chăm sóc như là người thân trong nhà. Diệp Trầm Tĩnh chính là im lặng một lúc, không có phản ứng gì mãnh liệt, qua mấy ngày nay, cậu dường như đã nghĩ thông suốt gì đó, trên mặt ngẫu nhiên thấy tươi cười, cũng không ói nữa ăn được nhiều hơn, toàn thân có vẻ tốt hơn nhiều. Lương Hạ cùng Y Nặc rất mừng cho cậu.

Ngày đó Diệp Trầm Tĩnh bỏ nhà đi, giữa trưa Diệp Trọng Tiêu mới vừa vào cửa tiểu khu đã được chú Phương kêu lại, nói khoảng chừng 10 giờ sáng Diệp Trầm Tĩnh cầm hành lý theo một người thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi đi rồi, khi đi cậu mang giấy tờ để lại nhờ ông giao cho hắn.

Theo người khác đi? Diệp Trọng Tiêu chú ý tới chú Phương nói như vậy là có ý gì, đầu “Ông ơng” rung động, tối hôm qua em ấy không phải đã bắt đầu tiếp nhận mình rồi sao, em ấy chủ động tới gần mình chủ động gọi tên mình. Hắn tưởng rằng mình đã chậm rãi tới gần nội tâm của Tĩnh rồi. Nhưng mà... em ấy tại sao lại có thể theo đi theo người khác?

Diệp Trọng Tiêu sắc mặt khó coi, lúc trắng lúc xanh.

Chẳng lẽ bản thân cố gắng còn chưa đủ nhiều, còn chưa đủ tốt, hay là chính mình làm sai cái gì, khiến cho em ấy nhẫn tâm như thế bỏ lại chính mình đi mất.

“Diệp tiên sinh, Diệp tiên sinh, cậu không sao chứ?” Chú Phương cẩn cẩn dục dục nhìn nam nhân tâm trạng hoảng loạn trước mặt ông, an ủi nói, “Có lẽ tiểu Tĩnh có việc gì gấp mới có thể vội vàng bỏ đi như vậy, nó không phải để lại tờ giấy cho cậu rồi sao, nói không chừng bên trong có ghi địa chỉ.”

Diệp Trọng Tiêu nghe vậy ánh mắt sáng ngời, gấp gấp mở ra tờ giấy bị vò nhăn nhúm trong tay.

” Tiêu.

Có việc, ở tạm nhà bạn, đừng tìm, đừng lo.

Tĩnh ’

“Diệp tiên sinh, cậu không sao chứ?” Chú Phương cẩn cẩn dục dục gọi một tiếng, trong tờ giấy viết cái gì mà sắc mặt Diệp tiên sinh nhìn khó coi như thế.

Diệp Trọng Tiêu ngẩng đầu nhìn chú Phương cứng ngắc cười nhẹ “Không có gì.” Dem tờ giấy nắm trong lòng bàn tay, “Chú Phương tôi đi trước, tạm biệt.” Không đợi chú Phương trả lời liền vội vàng đi ra cửa.

Đóng sầm cửa xe, Diệp Trọng Tiêu có chút vô lực tựa lưng vào ghế ngồi, vẻ mặt vừa thống khổ vừa bất đắc dĩ.

Đừng lo, đừng tìm.

Tĩnh ơi Tĩnh, em nói ra sao dễ dàng, em bảo anh làm thế nào không nhớ đến em nữa, làm thế nào có thể chịu đựng mà không đi tìm em đây? Tĩnh chính là một người như thế, điềm tĩnh bình yên, nhưng cũng là một người rất có chính kiến, quyết định của cậu rất khó lay chuyển.

Em ấy không biết em ấy như vậy, mình sẽ lo lắng, lo lắng em ấy có ăn cơm chưa, lo lắng dạ dày em ấy có đỡ hơn chưa, lo lắng em ấy có mặc đủ ấm chưa, lo lắng buổi tối em ấy ngủ có tốt không.

Bản thân sao có thể buông thả theo em ấy mà mặc kệ đây?

Bạn?

Chính mình một ngày ba bữa cơm cùng em ấy một chỗ, cho tới bây giờ cũng không thấy em ấy giới thiệu ai, mỗi lần đều là đi một mình trên đường. Vậy người bạn kia có thể nào sẽ có ý đồ xấu với em ấy không?

Nghĩ vậy, Diệp Trọng Tiêu nhin không được càng thêm lo lắng.

Gần đây trường trung học thi cuối kỳ, hôm nay em ấy không đi học, ngày mai lại đến trường học tìm em ấy.

Diệp Trọng Tiêu quyết định chủ ý, lái xe về nhà.

Sáng sớm hôm sau Diệp Trọng Tiêu tới trường trung học Triều Dương chờ, nhưng mà đợi tới tan học cũng không thấy người, đi vào nghe ngóng xong mới biết là Diệp Trầm Tĩnh hôm nay căn bản là không đi học.

Điều này làm Diệp Trọng Tiêu luống cuống, tối ngày hôm đó em ấy chỉ nói vốn là dạ dày không tốt mới đi bệnh viện, em ấy có phải là gạt mình không? Nghĩ đến tối hôm đó em ấy chủ động khác thường, trong lòng liền xác định em ấy bình tĩnh vốn là có việc không muốn để mình biết mới né tránh mình.

Không được, mình nhất định phải tìm được em ấy, nhất định không thể để cho em ấy một mình trốn đi.

Đến trường không thấy người, tối ngày thứ hai Diệp Trọng Tiêu liền đến quán ăn cậu làm thêm từ sớm chờ, cũng không đợi lâu, đi vào liền hỏi, thì ra cậu đã xin nghỉ việc ở đây rồi. Diệp Trọng Tiêu không biết làm sao hình dung tâm tình bản thân giờ phút này. Hắn có thể cảm giác được Diệp Trầm Tĩnh có thích hắn, nếu không với tính cách của em ấy, đã sớm đem mình nhốt ngoài cửa rồi. Nhưng mà, bây giờ em ấy một tiếng không nói bỏ đi rồi, chính mình lại không có làm gì, như vậy thì chỉ có thể là thân thể Tĩnh có vấn đề lớn, không muốn cho mình biết mới có thể trốn đi thế.

Diệp Trọng Tiêu cảm thấy từng đợt khủng hoảng, hẳn Diệp Trọng Tiêu cũng có lúc sợ hãi như vậy. Nhìn một cửa quán ăn một lúc, uể oải vuốt vuốt trán, than nhẹ một tiếng, vung vung cái chìa khóa, chậm rãi khởi động xe.

Diệp Trầm Tĩnh không có đi học nữa, với tình huống hiện giờ của cậu, em bé sẽ sinh vào lúc thi, vẫn là quyết định muốn sinh nó, trước hết nhất định phải bỏ vài thứ. Lấy thành tích của cậu khi kiểm tra đều như nhau, cậu có thể tin tưởng được, tuổi cậu cũng so với bạn học nhỏ hơn hai năm, thêm một năm rồi thi cũng không sao. Cậu sẽ theo Lương Hạ đi, do là tình trạng thân thể cậu bây giờ không thể tự chăm sóc tốt bản thân, mặc khác là đang tránh né Diệp Trọng Tiêu, cậu không biết phải như thế nào đối mặt hẳn. Duyên của hẳn và cậu, có phải hay không là nghiệt duyên, cậu không muốn cứu vãn, cậu biết đứa bé vốn là vô tội, nếu nó đã tồn tại trong bụng mình, đó chính là có duyên với mình, mình ở hai thế giới, bên cạnh cũng chỉ có một người phụ nữ cũng không còn ai khác, bây giờ có đứa bé này, cậu không muốn bỏ nó, cho dù thân thể nó rồi sẽ bị người nghị luận soi mói, nhưng cậu sẽ thương nó, để cho nó phát triển mạnh khỏe trong tình thương của cha.

Diệp Trầm Tĩnh buông quyển sách trên tay, cúi đầu nhìn bụng mình, biết sự tồn tại của nó lúc này một chút cũng không nhìn ra được, một tháng sau nó liền lớn, trong bụng cậu đã có một sinh mạng nhỏ nhắn lớn năm tuần rồi. Chuyện thật thần kỳ, cậu chưa từng nghĩ tới, chính mình cũng có thể sinh ra sinh mạng mới.

Nhìn một hồi, đưa tay để lên, ánh mắt bình tĩnh trở nên nhu hòa, khóe miệng cũng cong ra một vòng cung mềm mại.

“Tĩnh.” Y Lương Hạ nhẹ gọi một tiếng, đẩy cửa ra vừa vặn thấy trong mắt cậu tràn ngập ôn nhu, hiểu ý cười cười, “Nên ăn cơm rồi.”

“Ừ.” Nhìn đồng hồ một chút, đã năm giờ rưỡi rồi, gần đây thường nồm mưa, nhưng tình huống đã tốt hơn nhiều, cũng có thể ăn thêm một chút thức ăn nhạt, chỉ là rất dễ ngủ, chiều hôm nay đọc sách đã ngủ hai lần rồi.

19. Chương 19

Edit: Youngie + **Beta:** Tiểu Vân

Đến chỗ của Lương Hạ được gần một tháng, bản thân cố gắng không suy nghĩ nhiều, thậm chí không thêm nghĩ về người đàn ông kia nữa, tâm trí chỉ tập trung chờ cục cưng trong bụng lớn lên, sinh bé ra, nuôi bé lớn lên thật tốt.

Đứng lên, theo Lương Hạ đi ra ngoài.

Sức khỏe Y Nặc không tốt lắm, nhưng đối xử với cậu như em trai ruột, thương yêu chăm sóc. Với cậu Lương Hạ đối xử rất tốt không cần phải nói rồi, bé Di Đình cũng rất thích cậu, về đến nhà sẽ đi tìm cậu,

mỗi lần đều tò mò dán lỗ vào bụng cậu, bảo là muốn nghe em bé nói chuyện, mỗi lần cũng đem chuyện kì lạ nói với em bé kể cho cậu, con nít nói bậy nói bạ, chung quy cũng có thể làm cho cậu quên chuyện đau buồn.

“Tình ca ca, chú này đẹp trai ghê.”

Bé Di Đình ngồi bên cạnh Trầm Tĩnh, mắt to chớp chớp nhìn người đàn ông trên TV, bàn tay kéo kéo áo Diệp Trầm Tĩnh.

Diệp Trầm Tĩnh thẳng người nhìn TV, trong mắt chứa đầy phức tạp, tựa như không nghe thấy Di Đình nói.

“Anh ơi?” Bé Di Đình thấy cậu không có phản ứng, lại kéo kéo áo cậu.

Bên kia Lương Hạ và Y Nặc chú ý thấy cậu khác thường cũng lo lắng nhìn về phía cậu, “Tình, xảy ra chuyện gì?” Lương Hạ hỏi, “Có phải không thoải mái chỗ nào không?”

“Không sao.” Diệp Trầm Tĩnh thản nhiên cười cười, quay đầu nhìn Di Đình, “Xin lỗi Di Đình, là do anh không tốt, không tập trung nghe Di Đình nói chuyện.”

“Không sao hết Tình ca ca.” Bé Di Đình cười đến lộ hai lúm đồng tiền trên cái má nhỏ, tiếng cười nắc nẻ có chút ản ỉu cậu.

Lại ngẩng đầu nhìn, chương trình phỏng vấn trên TV đã hết rồi. Diệp Trầm Tĩnh cười nó xin lỗi ba người, bảo mình có chút mệt chúc họ ngủ ngon rồi về phòng nghỉ ngơi.

Nằm trên giường, một chút cố ý muốn quên lại quên việc cố ý không thêm nghĩ nữa lúc này cũng giữ không được, tự nhiên mà đến.

Người đàn ông anh tuần ôn hòa kia gầy đi, ánh mắt cũng có chút mờ mịt, ôn nhu thân thiện giữa mi mắt hình như cũng ít hơn, là do chính mình thì phải. Khổ não cười, đều là mình không tốt, làm cho hắn biến thành cái dạng này. Một người đàn ông tốt như thế... Hắn rồi sẽ quên mình thôi, theo thời gian trôi qua.

Lấy năng lực của hắn, muốn tìm mình hắn là chuyện rất dễ dàng. Nhưng mà, một tháng rồi, hắn cũng không xuất hiện, thì ra trong tim hắn mình cũng không phải rất quan trọng. Như vậy không phải rất tốt sao? Như vậy sẽ không sợ hắn tìm đến, không cần lo lắng phải như thế nào đối mặt hắn rồi. Nhưng, vì sao, trái tim vẫn thấy đau đớn?

Lúc này, Diệp Trọng Tiêu tựa vào ghế làm việc, kẹp điều thuốc, nhả từng vòng khói.

Kỳ thật muốn tìm cậu là chuyện dễ dàng, nhưng mà hắn cũng không đi tìm. Bởi vì hắn sợ, sợ lúc gặp lại cậu đang ở trong phòng bệnh lạnh như băng tràn ngập mùi thuốc khử trùng, hắn sợ nhìn thấy người mình

yêu hấp hối nằm trên giường bệnh, hần sợ, hần sợ đối mặt điều này, hần sợ mất đi cậu. Cho nên hần tình nguyện không đi tìm, nghĩ là không đi chứng thật chuyện này, cậu sẽ không có việc gì, sẽ sống rất tốt, khỏe mạnh vui vẻ. Cho nên hần tình nguyện chịu đựng nỗi khổ tương tự, cố gắng trấn áp suy nghĩ xúc động muốn gặp cậu.

Từ khi cậu ra đi không từ biệt, hần liền hình thành thói quen này, mỗi ngày dùng việc hút thuốc lá để dè ẹp bàng hoàng cùng xúc động trong lòng.

Bệnh tình Y Nặc đột nhiên trở nặng, phải nhanh chóng giải phẫu. Lương Hạ thôi việc, định sau đó một người từ biệt dẫn theo Y Nặc cùng nhau đến bệnh viện ở, chờ giải phẫu.

Hơn một tháng này, giám đốc Diệp thị hết sức khác thường, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn ôn hòa trước kia, không thể nói là cực kì, bây giờ, cho dù không phải rất kinh khủng, nhưng cái sự ôn hòa kia cũng không còn, vẻ mặt thản nhiên như không có gì. Nhưng mà, như vậy cũng làm cho mọi người thấy không quen, sợ không muốn tới gần vì sẽ chọc tới hần. Cho nên mỗi người trong Diệp thị đều cảm thấy bất an.

“Chắc chắc, sao mà mới một tháng không gặp, chủ gia tộc của chúng ta sao lại trở nên tiêu tụy như thế rồi.” Mạc Diệp Vân đặt mông ngồi lên ghế đối diện Diệp Trọng Tiêu, chớp đôi mắt hoa đào yêu mị, “Có phải là nhớ tôi đến tiêu tụy không dạ?”

Diệp Trọng Tiêu liếc cậu ta một cái, mặc kệ cậu ta, một bộ dáng tổn thương đau đớn.

“Ha ha, ông cũng có ngày hôm nay ư.” Mạc Diệp Vân vốn tưởng rằng sẽ không có cơ hội thấy chuyện như vậy để cười nhạo hần, cuối cùng sau vài ngày có thể ném được tâm nguyện rồi.

Diệp Trọng Tiêu lần này ngay cả liếc cũng không thèm liếc cậu ta một cái, chỉ là nhìn chăm chú vào hồ sơ trên bàn, ánh mắt lơ đãng, sắc mặt tiêu tụy, hần xem trang hồ sơ kia khoảng 10 phút rồi, tâm tình căn bản là không ở đó.

Mạc Diệp Vân có chút chịu không nổi, mặc dù mới cười nhạo hần, nhưng mà bạn tốt thành cái dạng này, cậu ta cũng biết tình huống có chút nghiêm trọng rồi, liền thu lại ánh mắt không đứng đắn.

“Này, rốt cuộc xảy ra việc quan trọng gì mà cậu giải quyết không được, nói ra có lẽ tôi có cách đó.” Mạc Diệp Vân nghiêm túc nhìn hần.

Diệp Trọng Tiêu cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, mày nhăn lại nhìn cậu ta, ngữ khí rất vô lực, “Cậu giúp được tôi hả.”

“Nhìn cậu suy sụp thành cái dạng này đi.” Mạc Diệp Vân thật sự là không quen nhìn hình dạng hần chán chường, “Cậu không nói ra tại sao thì sao tôi giúp cậu, nói đi, tôi giúp cậu nghĩ cách.”

Diệp Trọng Tiêu suy nghĩ một hồi, cuối cùng đồng ý nói, “Cậu còn nhớ rõ tôi với cậu về người kia, Diệp

Trầm Tĩnh, dạ dày em ấy không tốt.”

Dạ dày không tốt? Mạc Diệp Vân không hiểu nhú mày, cậu ta phát hiện từ khi Diệp Trọng Tiêu gặp cậu nhóc tên Diệp Trầm Tĩnh kia, vẻ mặt luôn trấn định của chủ đại gia tộc khi nói chuyện cũng trở nên không hề liên quan gì rồi.

“Một tháng trước em ấy đột nhiên nói dạ dày không tốt, đi bệnh viện rồi thái độ với tôi liền thay đổi, trở nên rất thân thiết. Nhưng mà, đến giữa trưa lúc tôi đi tìm em ấy đã đi, nói là có việc đến nhà bạn ở. Cậu nói coi có việc gì mà phải tới nhà bạn ở.” Diệp Trọng Tiêu khép mi, trong mắt có chút bối rối, “Tôi, tôi lo lắng em ấy bị bệnh, không muốn tôi biết nên bỏ đi.”

Hắn thật sự sợ hãi, chưa từng sợ như vậy bao giờ.

“Cho dù cậu ta thật sự bối vì nguyên nhân thân thể mà bỏ cậu đi, cậu bây giờ ở đây ý tứ hàm xúc mà lo lắng đoán thì được gì?” Mạc Diệp Vân tiếp tục nói, “Nếu như không bỏ xuống được, thì đi tìm cậu ta đi.” Tìm một người đối với hắn mà nói chắc chắn rất dễ, đặc biệt thiếu niên kia bên người không có ai, cậu ta có thể trốn được đâu chứ.

“Cậu không hiểu....” Diệp Trọng Tiêu lộ ra vẻ đau đớn, “Tôi sợ, sợ suy đoán của mình là thật.”

“Bởi vì sợ một người mình đoán như thế là thật cậu liền không đi tìm người ta?” Mạc Diệp Vân có chút nhin không được rồi, thật muốn cầm một cây gậy nện vô đầu hắn, “Cái này chỉ là tự cậu đoán mà thôi, không nhất định là thật, cậu từ lúc nào trở nên nhát gan vậy rồi? Nếu như bởi vì việc này mà vĩnh viễn bỏ lỡ cậu ta, đợi khi cậu hối hận đã không còn kịp rồi.”

Ánh mắt Diệp Trọng Tiêu thay đổi, quay đầu lại, chăm chú tự nghĩ lời Mạc Diệp Vân nói.

Mạc Diệp Vân cũng không nói nữa, để cho chính hắn tự hiểu rõ.

Một lúc lâu sau, Diệp Trọng Tiêu cuối cùng ngẩng đầu, trong mắt cũng có tinh thần hơn, “Tôi muốn tìm em ấy, nói không chừng em ấy rời đi là bởi vì có nguyên nhân khác, có lẽ vốn là hiểu lầm.” Đúng vậy, bản thân sao vậy lại trở nên nhu nhược như thế rồi? Cho dù Tĩnh thật sự bị bệnh nặng, chính mình cũng có thể chăm sóc bên cạnh em ấy, sao có thể để cho em ấy một mình đối mặt thống khổ chứ

20. Chương 20

Edit: Youngie + **Beta:** Tiểu Vân

Mạc Diệp Vân nhìn hắn lộ ra nụ cười tươi.

Chưa cần tới một ngày, những gì có liên quan tới Diệp Trầm Tĩnh từ nhỏ đến lớn, tin tức về cha mẹ cậu cũng tra ra hoàn toàn, bây giờ đều đang bày ra trước mặt Diệp Trọng Tiêu.

Diệp Trọng Tiêu hít một hơi thật sâu, cầm lấy tư liệu trên bàn, chậm rãi lật ra xem. Càng nhìn sắc mặt hắn lại càng tối đi, đặc biệt khi nhìn đến ảnh chụp của mẹ Diệp Trầm Tĩnh và chỗ ba của cậu là ba chữ “Diệp Trọng Tiêu”, vẻ mặt lại càng đen. Từng chút từng chút, chậm rãi đem tất cả tư liệu mà hắn cũng biết xem lại một lần, lúc khép lại tư liệu, sắc mặt mặc dù vẫn còn có điểm đen, nhưng ánh mắt lại là bộ dáng thờ phào nhẹ nhõm, ôn nhu trong khóe mắt cũng khôi phục lại không ít.

Thật sự là một đứa ngốc, không lẽ là vì nguyên nhân đó mà bỏ đi? Chờ đến khi gặp lại em ấy rồi, nhất định phải trừng phạt thật nặng cái tên nhóc tự cho là thông minh này.

Diệp Trọng Tiêu cười to, lấy chìa khóa xe trên bàn, nhanh như gió phóng ra ngoài.

Lái xe đến địa chỉ nhà Y Lương Hạ theo như trong tài liệu. Chỗ này cũng chỉ là một khu dân cư bình thường, bất quá theo như Diệp Trọng Tiêu thì khác biệt chính là, nơi này là khu dân cư cũ, đi dạo trên phố cũng rất có chút cảm nhận về lịch sử.

Vốn định trực tiếp đến nhà Y Lương Hạ, nhưng mà nghĩ lại, hắn thay đổi chủ ý, quyết định ở trong xe chờ vài ngày, dùng biểu hiện thành ý của mình. Hắn muốn biết Tĩnh có phải cũng nhớ mình hay không, hắn muốn cậu chủ động nói với hắn. Mặc dù theo như tính cách của Tĩnh thì có chút khó khăn.

Ngày đầu tiên bởi vì vốn dĩ đã là buổi tối, chỉ có thể nhìn ánh đèn lộ ra ở cửa sổ trên lầu. Diệp Trọng Tiêu ngồi trong chiếc Rolls-Royce Phantom, lẳng lặng nhìn về ánh đèn đó, hi vọng đó là phòng mà Tĩnh ở, như vậy lúc cậu nhìn xuống từ cửa sổ đi thì có thể cảm giác được ánh mắt của hắn.

Đêm nay không có thu hoạch gì. Trừ việc thấy thiếu niên tên Y Lương Hạ đi ra đi vào, cũng không có thấy được người mình muốn. Chờ trên cho đèn trên lầu tắt đi, vừa ngóng nhìn, Diệp Trọng Tiêu mới quay xe trở về. Sau vài ngày tới, mỗi ngày hắn đều tìm cách dành thời gian tới dưới lầu nhìn chăm chú một lúc lâu. Có hai ba lần thấy được Diệp Trầm Tĩnh cùng một người phụ nữ ra ngoài đến công viên gần đó tản bộ, hắn cũng xuống xe đi theo. Người phụ nữ kia thân thể có vẻ không tốt lắm, sắc mặt so với Diệp Trầm Tĩnh còn tái hơn, nhưng cô ta rất quan tâm Tĩnh. Sắc mặt Tĩnh rõ ràng so với lúc rời đi thì tốt hơn nhiều, ý thức được điểm này, trong lòng Diệp Trọng Tiêu trong có chút cảm xúc không biết nói sao, vừa vui vừa buồn. Chẳng lẽ lại nói là bên cạnh mình em ấy chỉ có đau khổ, mới có thể khiến em ấy tiều tụy như vậy.

Người phụ nữ hình như chú ý tới ánh mắt Diệp Trọng Tiêu, kéo tay áo Diệp Trầm Tĩnh, ý bảo cậu nhìn bên kia. Diệp Trầm Tĩnh đã sớm cảm giác được ánh mắt quen thuộc của người nọ rồi, nhưng cậu vẫn cho là chính mình suy nghĩ quá nhiều. Tầm mắt thuận theo Y Nặc nhìn lại, quả nhiên thấy được người đàn ông đã một tháng không gặp mặt. Vẫn như cũ mà ôn nhu nhìn mình, sự quyến luyến bùng cháy trong mắt vẫn như lúc ban đầu.

Diệp Trầm Tĩnh lặng đi một chút, lập tức lạnh nhạt cười, nhẹ nhàng gật đầu, xem như chào hỏi, không đến gần, sau đó cậu liền dời đi ánh mắt.

Diệp Trọng Tiêu rất vui là cậu cũng không có làm bộ không nhận ra hắn mà coi hắn như không khí, nhưng đồng thời lại cảm thấy có chút đau khổ, cậu lại chỉ gật đầu coi hắn như người quen, cứ như vậy lừa gạt tất cả. Mặc dù đối với phản ứng của cậu không hài lòng lắm, tuy nhiên, hắn hiểu được chuyện quan trọng cần làm giờ là gì.

Diệp Trầm Tĩnh nhìn Lương Hạ thu dọn hết đồ đạc, xem ra tình huống này có vẻ không muốn cho cậu theo. Cậu cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn.

“Lương Hạ, cậu bé bé Di Đình, tôi giúp cậu lấy đồ.”

Nhẹ nhàng nhắc nhở tới mấy bộ quần áo mới cùng đồ vệ sinh cá nhân với Lương Hạ nói.

“Được.” Lương Hạ ôm bé về, xoay người nói với Diệp Trầm Tĩnh, “Tĩnh, hay là cậu ở nhà đợi đi, không khí trong bệnh viện không tốt đâu. “

“Không sao. Ở nhà chờ cũng không nói chuyện với ai. Coi như đi ra ngoài một chút thôi.” Thiếu niên mặc quần áo mùa đông rộng thùng thình, nhìn không ra là người đã mang thai năm tháng.

“Được rồi.” Cậu kiên trì khiến cho Lương Hạ không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, có Thành Sinh ở đây, hẳn là không có vấn đề gì đâu.

Đoàn người ra khỏi nhà, xuất phát đi bệnh viện.

“Tĩnh.”

Mọi người vừa bước ra khỏi nhà, nam nhân đợi mấy ngày nay trước cửa nhà Lương Hạ đã xuống xe, ánh mắt lấp lánh nhìn Diệp Trầm Tĩnh. Nam nhân khoảng ba mươi tuổi, một thân mặc tây trang màu đen, cao ráo anh tuấn, hình dáng khuôn mặt rõ ràng, không phải doanh nhân thành đạt thì cũng là người có trí tuệ, lại còn hết sức mừng rỡ cùng thân thiện.

“Diệp tiên sinh.”

Diệp Trầm Tĩnh tựa hồ không có chút kinh ngạc, ngừng lại nhìn về phía hắn, vẻ mặt bình tĩnh.

Nghe thấy thiếu niên gọi mình là Diệp tiên sinh, nam nhân có chút khổ sở cười cười, rất nhanh liền mang theo nụ cười ôn nhu đến gần Diệp Trầm Tĩnh, “Tĩnh, chúng ta có thể nói chuyện không?”

Diệp Trầm Tĩnh không chút chần chờ nói, “Hôm nay em không có thời gian.” Quay đầu nhìn một chút về bốn người đang nhìn mình, “Phải dẫn chị Y Nặc đi bệnh viện.”

Nam nhân trầm ngâm rồi một hồi, nói, “Như vậy, lần sau chúng ta tới nói chuyện. Anh chở mọi người đi cho, cũng không cần kêu hai chiếc xe nữa.”

Diệp Trầm Tĩnh không lên tiếng, quay đầu nhìn về phía Lương Hạ. Lương Hạ hơi do dự liền nói với nam nhân kia, “Vậy thì làm phiền Diệp tiên sinh rồi.”

Lương Hạ ôm theo Di Đình cùng Diệp Trầm Tĩnh ngồi lên chiếc xe kia của người nam nhân, Dư Thành Sinh cùng Y Nặc đón một chiếc taxi.

Trên đường Lương Hạ thấy sắc mặt Diệp Trầm Tĩnh rất bình tĩnh, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời lại có chút nghi ngờ, chẳng lẽ mình đoán sai, đứa bé trong bụng Tĩnh không phải của nam nhân này.

Người nam nhân họ tên là Diệp Trọng Tiêu, vừa nghe tên này Lương Hạ liền cảm giác quen quen, suy nghĩ một chút cuối cùng nhớ ra hẳn là ai rồi. Đó là chủ Diệp thị đại gia tộc Diệp Trọng Tiêu, tập đoàn Diệp thị của hắn so với pháo hoa nổ còn lớn hơn. Mặc dù vốn là đại gia tộc, nhưng mà danh dự Diệp Trọng Tiêu rất tốt, chưa từng có bê tha, vợ mất hai năm, cho tới bây giờ cũng không lấy ai, nghe đồn vợ chồng bọn họ rất ân ái, trong nhà có một đứa con mình, tóm lại đây là một nam nhân hoàn mỹ, có tiền, có danh tiếng, có nhan sắc, phẩm chất vô cùng tốt, là người chồng người cha mà ai cũng hâm mộ.

Lúc đến bệnh viện Diệp Trọng Tiêu cũng theo vào, chỉ là ở bên cạnh chờ, ngẫu nhiên giúp chút việc, chuyển hành lý, đa số thời gian đều là nhìn chăm chú theo Diệp Trầm Tĩnh thủy chung vẫn là vẻ mặt bình tĩnh. Lương Hạ cũng chưa nói gì. Dư Quang Nguyên đã giúp cậu ta sắp xếp mọi thứ, cậu ta chỉ cần đem hành lý dỡ ra, vào ở là được.

Lăn qua lăn lại trời cũng nhanh sáng, Lương Hạ nhìn Y Nặc ăn cơm trưa xong, giúp chị nằm xuống nghỉ ngơi rồi mới kéo theo Diệp Trầm Tĩnh và Dư Thành Sinh rời khỏi phòng bệnh, muốn đi tìm chỗ ăn cơm trưa.

“Tĩnh, em có khỏe không? Sắc mặt sao kém vậy?” Diệp Trọng Tiêu nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của thiếu niên, lo lắng hỏi.

Lương Hạ cũng chú ý tới sắc mặt Diệp Trầm Tĩnh, cậu nói với Diệp Trầm Tĩnh, “Tĩnh, cậu đi về trước đi, trong nhà còn chút cháo thịt, cậu hâm lại rồi ăn. Tối đêm nay không về, cậu đừng quên ăn cơm chiều, không thể xem sách quá muộn, nghỉ ngơi sớm chút, biết không?”

Lương Hạ lâu lâu lẩm bẩm nói, hoàn toàn không giống tí gì với thanh niên mười chín tuổi, cứ như người mẹ già vậy.

—

21. Chương 21

Edit: Tiểu Vân

“Ừ.” Diệp Trầm Tĩnh yên lặng nghe, cũng không cảm thấy cậu ta phiền, “Tôi sẽ tự chăm sóc tốt cho mình.”

“Cậu ở nhà một mình tôi lo lắng.” Lương Hạ nhìn gương mặt luôn luôn hiền hòa của cậu, “Tĩnh, trong khoảng thời gian này để Diệp tiên sinh chăm sóc cậu đi, được không?”

Diệp Trầm Tĩnh nhìn thoáng qua cái nhìn thâm tình của người đàn ông kia dành cho mình, do dự một chút, gật đầu, “Được.”

“Diệp tiên sinh, Tĩnh đành phải làm phiền anh.” Lương Hạ biết người đàn ông này rất đáng tin cậy, từ trong ánh mắt hắn nhìn Diệp Trầm Tĩnh cũng có thể thấy được thâm tình mà hắn dành cho Diệp Trầm Tĩnh, đem Tĩnh giao cho hắn chăm sóc sẽ không có vấn đề gì.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho em ấy.” Diệp Trọng Tiêu nhìn Lương Hạ cảm kích cười cười, trịnh trọng hứa hẹn.

Đối với việc hai người nói chuyện với nhau trông như là đang bàn về chung thân đại sự của con gái mình thì Diệp Trầm Tĩnh cũng không có phát biểu ý kiến gì, chỉ là lắng lắng nghe, thuận theo bàn tay to đang nắm tay mình của Diệp Trọng Tiêu đi khỏi bệnh viện. Cậu không muốn để Lương Hạ vì mình mà lo lắng, cậu ta đã đủ mệt mỏi rồi.

Hai người tay nắm tay đi ra khỏi bệnh viện, đi tới bên cạnh xe, Diệp Trọng Tiêu mở cửa xe đưa cậu ngồi vào rồi mới đi vòng qua bên kia ngồi xuống.

Trên xe, hai người đều không nói gì. Diệp Trầm Tĩnh thì không có cái gì để nói mà Diệp Trọng Tiêu thì chưa nghĩ ra cái gì để nói.

Khi đến cửa nhà, Diệp Trọng Tiêu dừng xe xong, Diệp Trầm Tĩnh mới mở miệng nói chuyện, “Cảm ơn, Diệp tiên sinh.” Nói xong mở cửa xe xuống phía dưới.

Diệp Trọng Tiêu nhú nhú mày, đối với từ “Diệp tiên sinh” này rất bất mãn. Xuống xe, đi theo cậu.

“Diệp tiên sinh, đưa đến nơi đây là được, em tự đi vào được.” Diệp Trầm Tĩnh bỗng nhiên dừng bước lại nhìn hắn, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Tĩnh.” Diệp Trọng Tiêu cũng không chịu nổi nữa, kéo tay của cậu lại, “Em hãy nghe anh nói.” Hắn không thể đợi thêm nữa, hắn muốn đem mọi hiểu lầm giải thích rõ, hắn muốn mỗi ngày đều được ở bên cạnh cậu.

“Diệp tiên sinh...” Diệp Trầm Tĩnh không thể giẫy khỏi nắm tay của hắn, giọng nói có chút bất đắc dĩ, “Anh nói đi.”

“Chúng ta đi vào trong đã, bên ngoài rất lạnh.” Diệp Trọng Tiêu chà xát bàn tay nhỏ bé lạnh như băng trong tay mình, rất là đau lòng.

“Ừm.” Xoay người tiếp tục đi vào nhà.

Mở rộng cửa đi vào phòng khách Diệp Trầm Tĩnh an vị ngồi trên ghế sa lon, chờ Diệp Trọng Tiêu nói, tuy rằng không đi xa bao nhiêu, nhưng đi cả buổi trưa cũng khiến cậu mệt mỏi. Muốn mau được lên giường nghỉ ngơi, mấy ngày gần đây buồn ngủ mãi.

Diệp Trọng Tiêu dìu cậu ngồi xong, nhìn quanh cả căn phòng một lần, mở hệ thống sưởi lên, tìm được nhà bếp đi vào trong chỉ chốc lát sau lúc đi ra trong tay đã cầm một ly sữa tươi nóng hổi bốc khói nghi ngút.

“Uống một ly trước đi.” Đem ly sữa đưa cho Diệp Trầm Tĩnh.

Diệp Trầm Tĩnh nhìn hắn một cái, tiếp nhận cái ly, uống từ từ. Uống được nửa ly cơ thể đã ấm áp hơn liền để ly xuống nhìn Diệp Trọng Tiêu ở đối diện, “Diệp tiên sinh, mời nói.”

Diệp Trọng Tiêu đứng lên đi tới ngồi vào bên cạnh cậu, vươn tay kéo người bên cạnh vào trong lòng, cầm đặt trên bờ vai gầy yếu của cậu, đau lòng khẽ gọi một tiếng, “Tĩnh.”

Bị kéo vào cái ôm ấm áp quen thuộc trong khát vọng, Diệp Trầm Tĩnh cứng đờ cơ thể.

Cảm nhận được người trong lòng cơ thể cứng nhắc, Diệp Trọng Tiêu càng thêm đau lòng, trầm ngâm một hồi, cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cậu, xoay đầu cậu hướng mặt quay về phía mình, nhìn đôi mắt phượng trong suốt kia, trịnh trọng mở miệng, “Anh không phải là ba của em.”

“Anh.....” Diệp Trầm Tĩnh thân thể càng thêm cứng nhắc. Hắn, hắn sao có thể biết? Hắn không phải là ba của Diệp Trầm Tĩnh, như vậy trên hộ khẩu vị trí ghi tên người ba điền ba chữ “Diệp Trọng Tiêu” kia là ai, nếu như không phải là hắn, như vậy Bạch Trần Liễu đặt tấm ảnh của người đàn ông đó trong phòng ngủ để làm gì? Lê nào, trên đời này lại có người trùng tên trùng họ hơn nữa lớn lên còn giống nhau như đúc? Diệp Trầm Tĩnh nghi hoặc, hoài nghi nhìn hắn, mong muốn hắn có thể giải thích hợp lý.

“Anh không phải ba của em.” Diệp Trọng Tiêu nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của cậu nhấn mạnh một lần nữa, tựa lưng vào ghế sa lon, đem về mặt nghi ngờ của thiên hạ ôm vào trong lòng, ừ, hình như mập hơn một chút rồi, trong lòng cũng được an ủi chút ít, xem ra Y Lương Hạ kia thực sự đem Tĩnh xem như em trai chăm sóc rất tốt, sau này phải cảm ơn cậu ta thật tốt mới được.

Diệp Trầm Tĩnh cũng không giẫy dụa, thuận theo vùi vào trong ngực của hắn, mắt phượng trong suốt nhìn hắn, tựa hồ như đang thúc giục hắn nói tiếp. Bọn họ không phải là quan hệ cha con cậu đương nhiên vui

vẻ,... ít nhất ..., không cần lo lắng đứa bé trong bụng bởi vì ba mẹ có quan hệ cận huyết mà mang dị tật.

Diệp Trọng Tiêu ôn nhu cười cười, càng ôm cậu chặt hơn, để đầu của cậu tựa vào hõm vai mình, một tay ôm trọn vòng eo nhỏ nhắn cùng lớp quần áo mùa đông dày ấm, khẽ mở miệng, “Việc này phải bắt đầu từ mẹ của em Bạch Trần Liễu...”

Năm đó Diệp Trọng Tiêu và mẹ ruột của Diệp Trầm Tĩnh là Bạch Trần Liễu quả thật có là người yêu của nhau, nhưng muốn nói bọn họ là người yêu còn không bằng nói bọn họ là bạn bè còn chính xác hơn. Hai người khoác lên một lớp áo tình nhân hư ảo, bọn họ ở bên nhau một năm, lại chỉ từng nắm tay qua, ngay cả ôm cũng không có, nhưng hai người đều không có nói ra dị nghị, nghĩ quan hệ như vậy cũng không có sao, cũng lười tính toán.

Mãi cho tới một lần ngoài ý muốn, Diệp Trọng Tiêu cũng không biết tình huống cụ thể ra làm sao, lúc đó Bạch Trần Liễu một tháng cũng không có liên lạc cùng Diệp Trọng Tiêu, Diệp Trọng Tiêu cũng không để ý nhiều, hai người bọn họ vốn cũng không phải là đôi nam nữ cuồng nhiệt yêu đương gì, một tháng không liên hệ cũng là bình thường. Vào lúc Bạch Trần Liễu xuất hiện lần nữa ở trước mặt hắn, Bạch Trần Liễu nói với Diệp Trọng Tiêu rằng cô đã mang thai, mong hắn có thể giúp cô, cô muốn đem đứa bé sinh ra.

Diệp Trọng Tiêu cái gì cũng chưa từng hỏi, không chút do dự đáp ứng, hơn nữa còn hứa hẹn sẽ cho đứa bé một danh phận, Diệp Trọng Tiêu cùng cô làm giấy kết hôn, hai người cũng không có cử hành hôn lễ, chủ yếu là Bạch Trần Liễu trong lòng hổ thẹn, dù sao cô cũng không có lý do gì để một người đàn ông độc thân như vậy giúp cô. Bởi vì cô ích kỷ, chỉ nghĩ tới đứa trẻ gần ra đời của mình, phải để người bạn trai trên danh nghĩa của mình gánh trách nhiệm này.

Bạch Trần Liễu nói với Diệp Trọng Tiêu, chờ sau khi đứa bé được sinh ra khoảng năm tháng bọn họ sẽ ly hôn, mục đích chủ yếu của cô chỉ là để đứa bé có một hộ khẩu, cô là một cô gái độc thân, không kết hôn, ba mẹ bên kia cũng không có ai có thể nhờ vả, cô không muốn để đứa bé trở thành người không có ba.

22. Chương 22

Edit: Tiểu Vân

Bạch Trần Liễu nói với Diệp Trọng Tiêu, chờ sau khi đứa bé được sinh ra khoảng năm tháng bọn họ sẽ ly hôn, mục đích chủ yếu của cô chỉ là để đứa bé có một hộ khẩu, cô là một cô gái độc thân, không kết hôn, ba mẹ bên kia cũng không có ai có thể nhờ vả, cô không muốn để đứa bé trở thành người không có ba.

Đứa bé sinh ra được năm tháng thì họ làm thủ tục ly hôn, vốn Bạch Trần Liễu không muốn lấy tiền của Diệp Trọng Tiêu, thế nhưng Diệp Trọng Tiêu nói một thân con gái như cô mang theo một đứa trẻ mới sinh, làm sao có thể sống, cô không suy nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho đứa bé, cũng không thể để đứa bé ở đầu đường xó chợ đói bụng. Bạch Trần Liễu biết mình nếu còn kiên trì nữa thì sẽ hại đứa bé, liền lấy một khoản tiền, cảm ơn Diệp Trọng Tiêu sau đó liền đi.

Về sau hai người cũng không có liên hệ.

Tất thấy đều là lên lút tiến hành, tuy rằng lúc đó Diệp Trọng Tiêu cũng thuộc gia tộc Diệp thị, nhưng, quyết định của hắn không có ai quan tâm tới, cho nên hết thấy đều tiến hành rất thuận lợi, cũng không một ai biết.

Bạch Trần Liễu cũng là một cô gái kiên cường, mang theo đứa con rất nhanh thì ổn định lại, tìm được công việc, cùng đứa trẻ cơm áo gạo tiền không phải lo nữa, một thân một mình đem đứa trẻ nuôi lớn đến năm mười lăm tuổi. Sau đó ngoài ý muốn thì bỏ mình, để lại cho Diệp Trầm Tĩnh một khoản tiền không lớn không nhỏ, cũng đủ để Diệp Trầm Tĩnh áo cơm không lo đến khi học xong đại học.

Trên hộ khẩu của Diệp Trầm Tĩnh vị trí của người ba luôn viết tên Diệp Trọng Tiêu, mà trong phòng của Bạch Trần Liễu chỉ để duy nhất một tấm hình, dùng khung ảnh đơn giản đứng một tấm ảnh chụp một thanh niên trẻ tuổi anh tuấn, là Diệp Trọng Tiêu năm đó.

Diệp Trầm Tĩnh vẫn cho là mẹ mình rất yêu ba, không có được thì cũng không bao giờ tái giá, luôn đặt ảnh chụp của người đó trong phòng. Bây giờ nghĩ lại, với tính cách của Bạch Trần Liễu sẽ không yêu một người một thời gian dài như vậy mà còn chọn việc rời khỏi người đó, tấm ảnh kia hơn phân nửa là Bạch Trần Liễu dùng để cảm ơn Diệp Trọng Tiêu năm đó giữ tay cứu giúp cô nên lấy làm kỉ niệm mà thôi. Diệp Trầm Tĩnh biết mẹ của mình, có đôi khi làm việc, không thể dùng suy nghĩ bình thường mà hiểu được.

“Mọi chuyện chính là như vậy, Tĩnh, em tin không?” Diệp Trọng Tiêu nói xong thì hỏi ý kiến thiên hạ đang nằm trong lòng. Diệp Trầm Tĩnh vẫn không nhúc nhích, cũng không đáp lời hắn.

Diệp Trọng Tiêu có chút nóng nảy, tưởng em ấy không tin lời mình, “Nếu như em không tin, chúng ta có thể đi xét nghiệm DNA.” Diệp Trọng Tiêu muốn nâng cậu dậy lại bị cậu cự tuyệt, nhưng lại vui mặt lên vai hắn.

Thật ra, cậu không phải là không tin, cậu biết hắn sẽ không lừa gạt mình. Chỉ là nhất thời có chút xuất thần, nghĩ đến người phụ nữ luôn tìm mọi cách yêu thương mình, trong lòng có chút xúc động có chút chua xót khổ sở, nên nhất thời không muốn nói chuyện mà thôi. Thấy hắn sốt ruột, liền phục hồi tinh thần lại, hai tay ôm lấy hông hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi lạnh áp lên hõm vai ấm áp cọt cọt, chậm rãi mở miệng, “Em tin.”

“Thật tốt quá, Tĩnh.” Diệp Trọng Tiêu có chút kích động, âm thanh cũng có chút run rẩy, mọi hiểu lầm cũ đã được giải quyết, như vậy em ấy sẽ theo mình về chứ, hay là, mình nên dọn luôn tới đây nhỉ. Diệp Trọng Tiêu muốn nhìn mặt cậu, nhìn đôi mắt phượng xinh đẹp kia, nên lại muốn nâng cậu dậy, rồi lại bị cậu cự tuyệt, “Tĩnh...” Diệp Trọng Tiêu nghi ngờ khẽ gọi, Tĩnh còn có khúc mắc gì sao?

“Tiêu.” Diệp Trầm Tĩnh âm thanh vẫn bình tĩnh như cũ, khi nói chuyện cánh môi ẩm ướt khẽ chạm vào vùng cổ của Diệp Trọng Tiêu, “Anh có thích con cái không?”

“Con?” Diệp Trọng Tiêu có chút nghi hoặc, tại sao đột nhiên lại nói đến vấn đề này, tưởng em ấy từ nhỏ vì thiếu tình thương của cha nên mới hỏi vậy, cũng chịu cười cười, khẽ hôn lên vành tai của em ấy, “Thích,

nhưng không thích Tĩnh làm con của anh, anh muốn em là người quan trọng nhất, người yêu của anh.” Diệp Trọng Tiêu nhân tiện biểu lộ.

Diệp Trầm Tĩnh lặng yên, Diệp Trọng Tiêu cũng không nói thêm, chỉ lẳng lẳng ôm cậu.

Một lúc lâu sau, Diệp Trầm Tĩnh lại khẽ mở miệng, “Tiêu thích con của em không?”

“Cái gì?” Diệp Trọng Tiêu giật mình, không để ý việc cậu cự tuyệt kiên quyết nâng đầu cậu lên, khấn trương nghiêm túc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của cậu, “Em mới vừa nói cái gì?” Con của em ấy, em ấy lấy đâu ra đứa con? Sẽ không phải là em ấy cùng cô gái nào sinh ra đó chứ? Không, em ấy mới mười lăm thôi mà. Nhưng, mình mới mười lăm tuổi cũng cho em ấy... Diệp Trọng Tiêu càng nghĩ càng rối.

Biết hẩn hiểu lầm, Diệp Trầm Tĩnh cười nhẹ, kéo bàn tay đang đặt trên mặt mình xuống đặt lên bụng, hơn năm tháng, vừa mới nhô lên không lâu, vì cậu mặc quần áo rộng dày của mùa đông nên nhìn có chút không rõ. Diệp Trọng Tiêu nghi hoặc nhìn cậu, không biết cậu có ý gì.

“Tĩnh?” Diệp Trọng Tiêu nghi ngờ kêu.

“Đứa bé.” Diệp Trầm Tĩnh nói xong cúi đầu nhìn cái bụng được bàn tay đặt lên, ánh mắt dịu dàng.

“Đứa bé?” Diệp Trọng Tiêu ngơ ngác lặp lại lời của cậu, một hồi lâu sau mới ý thức tới động tác cùng lời của cậu thì hiểu ra rồi vừa mừng vừa sợ lại không thể tin được nhìn cậu, âm thanh có chút run rẩy, “Tĩnh, em, em là nói, ở đây...” Diệp Trọng Tiêu cúi đầu nhìn thoáng qua bụng của cậu, lại ngẩng đầu trừng mắt nhìn cậu, “Có con của chúng ta?!”

Diệp Trầm Tĩnh gật đầu, cười nhẹ.

“Thực sự.” Không phải câu hỏi mà là một câu khẳng định, Tĩnh không có lý do gì lừa hẩn, Diệp Trọng Tiêu rất là kích động, tay run run vén góc áo khoác của Diệp Trầm Tĩnh lên, tay đặt lên bụng cậu. Cảm nhận được, thì ra vùng bụng bằng phẳng đã bắt đầu nhô lên, sờ lên cảm giác rất là chân thật, đây là con của hẩn và Tĩnh, tay của Diệp Trọng Tiêu run rẩy lợi hại hơn, kích động nhìn Diệp Trầm Tĩnh, “Tĩnh, anh sờ thấy, anh sờ thấy bảo bảo.” Tay chỉ đặt hờ lên vùng bụng, rất sợ làm đau Tĩnh và đứa bé.

“Ừ.” Diệp Trầm Tĩnh nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, cười khê, ánh mắt không còn hờ hững nữa mà rất dịu dàng.

“Tĩnh, bảo bối, anh yêu em.” Diệp Trọng Tiêu thâm tình nỉ non, cũng không nhịn được nữa hôn lên đôi môi nhợt nhạt, nhiệt tình mà ôn nhu. Tuy rằng đàn ông mang thai khiến người khác rất khó tin được, nhưng, đối phương lại là người mà hẩn trao tất cả tình cảm chân thành, là bảo bối của Diệp Trọng Tiêu hẩn, hẩn cao hứng còn không kịp nữa là, làm sao có thời gian mà truy tìm nguyên nhân.

Loại cảm giác này, tràn ngập, rất hạnh phúc; thứ mùi này, hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái mỏng manh, lại lộ ra sức mê hoặc quyến rũ vô tận. Diệp Trọng Tiêu nhẹ nhàng liếm láp khắp mọi ngõ ngách trong vòm

miệng kia, ôm lấy đầu lưỡi trơn trượt dịu dàng ngậm hút, thưởng thức vị ngọt độc nhất vô nhị của người kia.

“Ừ.....” Diệp Trầm Tĩnh vốn có chút mệt mỏi, bị hân hôn như vậy, càng thêm hoa mắt, mắt phượng phủ một màng sương mù, toàn thân vô lực.

Chỉ là một nụ hôn đơn giản, hạ thân đã kích động. Nghĩ đến tình trạng thân thể bây giờ của Tĩnh, hân vừa mới cương lên đã phải tự kiềm chế, bản thân có thể háo sắc đến vậy sao? Diệp Trọng Tiêu rời khỏi khoang miệng của cậu, mút cánh môi mỏng thêm một chút nữa mới chấm dứt nụ hôn này.

“Tĩnh.....” Diệp Trọng Tiêu thở dốc chưa bình tĩnh được, trán chạm lên trán cậu.

Diệp Trầm Tĩnh chớp chớp mắt, thở dốc vẫn chưa dừng lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đã phủ một tầng ửng hồng, chứng minh cậu vừa rồi cũng có chút động tình, nhưng, lúc này, cậu lại nói một câu không hợp không khí, “Buồn ngủ.” Gần đây thỉnh thoảng cũng nôn ói, nhưng so với trước thì khá hơn nhiều, chỉ là hay ngủ nhiều hơn thôi.

“A.....” Diệp Trọng Tiêu sững sốt một chút, lập tức bối rối, cuối cùng nhớ tới Y Lương Hạ nói Diệp Trầm Tĩnh về nhớ bảo cậu ăn trưa, tự trách bản thân vội vã giải thích mà khiến hai bảo bối đều đói bụng.”Ngồi ở đây một chút trước đi, anh giúp em hâm nóng cháo, ăn trưa xong thì ngủ tiếp.”

“Ừ.”

Diệp Trọng Tiêu đầu tiên là mở hệ thống sưởi ấm cho căn phòng của Diệp Trầm Tĩnh rồi mới tới nhà bếp hâm cháo thịt, một bên hâm nóng cháo một bên đứng cười ngu, trong đầu chưa thanh tỉnh lắm, chỉ có một ý nghĩ thật cao hứng, phải chăm sóc thật tốt cho hai bảo bối.

Múc cháo vào chén rồi bưng ra phòng khách, kéo ghế ngồi trước mặt Diệp Trầm Tĩnh, trên mặt vẫn còn vẻ cười khúc khích, nếu như bị người quen biết hân thấy dáng vẻ này của hân, khẳng định sẽ tưởng hân bị đập đầu, không, hình như là ngu mới đúng? Khuấy nhẹ thìa trong chén cháo nóng vẫn còn bốc khói, múc một thìa nhỏ đưa lên miệng thổi thổi, nghĩ có thể ăn được rồi thì cẩn thận đưa tới miệng Diệp Trầm Tĩnh, “Tĩnh, mở miệng nào, A.” Miệng Diệp Trầm Tĩnh chưa mở nhưng miệng hân thì há rất to.

23. Chương 23: Chương Kết

Edit: Tiểu Vân

Diệp Trầm Tĩnh chớp đôi mắt phượng nhìn hân, thì ra người đàn ông trầm ổn thận trọng ôn nhu này cũng sẽ có lúc đáng yêu đến vậy, cười rúc rích, thấy cậu cười, Diệp Trọng Tiêu biết bộ dạng vừa rồi của mình nhất định rất là ngu,

Mặt hơi nóng lên, nhưng, hẳn rất nguyện ý vì cậu làm những việc ngu ngốc như vậy, rất thỏa mãn.

Diệp Trầm Tĩnh há miệng ngậm thìa cháo nuốt xuống. Trong khoảng thời gian này Diệp Trọng Tiêu không nói gì cả, hai người chỉ dùng ánh mắt và hành động để trao đổi, lặng yên, rất ấm áp, rất thỏa mãn.

Ăn cho tới khi xong hết thì căn phòng cũng đã thổi bay khí lạnh, Diệp Trọng Tiêu đem Diệp Trầm Tĩnh đặt lên trên giường, giúp cậu cởi áo khoác ngoài và áo len, để cậu nằm xong thì đắp chăn bông ấm áp lên.

Nhẹ nhàng vén mái tóc đen bóng trên trán cậu, vừa khẽ hạ xuống vừa hôn, “Ngủ đi, anh ở chỗ này với em.”

Diệp Trầm Tĩnh vươn tay khỏi chăn kéo tay hắn, chớp chớp đôi mắt có chút mệt mỏi, “Tiêu, cùng nhau.” Thoạt nhìn bộ dáng như là thiếu ngủ, nhất định là vì mấy chuyện của mình mà ngủ không ngon.

Diệp Trọng Tiêu cười dịu dàng, Tĩnh cũng quan tâm tới mình, một tháng nay mình cũng không có ngủ đủ, có thể cùng bảo bối ngủ trưa, cầu còn không được nữa là. Giữa mùa đông giá rét Diệp Trọng Tiêu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi và khoác áo vét, cũng không có cảm giác lạnh, cởi áo vét bên ngoài ra, bất chấp việc chiếc áo sơ mi cao cấp đắt tiền có thể bị nhăn, leo lên giường đem người trên giường cẩn thận kéo vào trong lòng, thiên hạ ở trong ngực của hắn cọ cọ tìm một chỗ thoải mái làm ổ ngủ.

“Ngủ đi.” Diệp Trọng Tiêu nhẹ nhàng hôn lên mí mắt đang run khẽ, ôn nhu nói.

Diệp Trầm Tĩnh lẩm bẩm “Ừ” một tiếng, nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau đã phát ra tiếng hít thở đều đều, đang ngủ.

Diệp Trọng Tiêu vẫn nằm không nhúc nhích, không buồn ngủ, chỉ tham lam nhìn ngắm và ôm thiên hạ đang thần nhiên yên bình ngủ, nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

Bốn giờ chiều Diệp Trầm Tĩnh mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, Diệp Trọng Tiêu căn bản là không có ngủ, vừa thấy cậu tỉnh lại đã dịu dàng cưng chiều hôn một cái lên trán cậu, ôn nhu nói, “Tĩnh.”

“Ừ.” Diệp Trầm Tĩnh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh dậy, ở trong lòng ngực ấm áp cọ cọ, chớp chớp đôi mắt phượng còn đang mơ màng, “Tiêu?”

“Ừ.” Dáng vẻ của em ấy thật là đáng yêu, Diệp Trọng Tiêu rất muốn hung hăng hôn cậu, nhưng, vẫn nhịn được, chỉ hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cưng chiều nhìn cậu.

Diệp Trầm Tĩnh không có muốn ăn uống gì, Diệp Trọng Tiêu lại hâm cháo nóng cho cậu ăn một chút.

“Tiêu, không đi làm?” Diệp Trầm Tĩnh buông chén, no rồi.

“Ngày hôm nay không đi, ở với em.” Diệp Trọng Tiêu cầm chén đi vào nhà bếp rửa, quay lại phòng khách đem cậu kéo lại, “Theo anh trở về?”

“Ừ.” Diệp Trầm Tĩnh không chút do dự đáp.

“Quay về Diệp gia.”

“Được.”

Diệp Trọng Tiêu đến bệnh viện nói với Lương Hạ là hẳn muốn đưa Diệp Trầm Tĩnh trở về, Lương Hạ rất vui mừng vì cuối cùng bọn họ cũng ở cùng nhau, đương nhiên không có ý kiến, có hẳn chăm sóc cho Diệp Trầm Tĩnh cậu cũng an tâm.

Đồ đạc của Diệp Trầm Tĩnh không nhiều lắm, đơn giản đóng gói một chút là có thể xuất phát.

Mạc Diệp Vân cuối cùng cũng được gặp người thiếu niên khiến Diệp đại gia thần hồn điên đảo (*chết mê chết mệt*), khi biết thiếu niên kia đang mang thai, cậu ta đã kinh ngạc quan sát Diệp Trầm Tĩnh từ trên xuống dưới trái trái phải phải một trận, vốn cậu ta còn muốn lao tới sờ sờ, muốn tìm hiểu cậu bé có chỗ nào khác thường, đáng tiếc Diệp Trọng Tiêu ở một bên nhìn chăm chăm cậu, chỉ cần tay cậu hơi hơi có khuynh hướng tới gần Diệp Trầm Tĩnh, Diệp Trọng Tiêu sẽ dùng ánh mắt giết người nhìn cậu.

Sau cùng có chút ử rử phát hiện, chỉ là một thiếu niên bình thường lớn lên có chút xinh đẹp mà thôi, cùng người bình thường không có gì khác nhau. Cậu còn tưởng, Diệp Trầm Tĩnh có thể là một song tính nhân chứ, có cơ hội nhất định phải làm kiểm tra cho cậu bé, xác định suy đoán của mình.

Mạc Diệp Vân lại cảm thấy Diệp Trọng Tiêu quả thực là một tên cầm thú, ngay cả một cậu bé mới lớn cũng không tha, lại còn làm cho người ta mang thai, thật đúng là có bản lĩnh. Hại cậu hồi xưa còn lo hẳn bị bắt lực hay lãnh cảm này nọ, thì ra là giỏi che giấu cái bản chất cầm thú.

end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-minh>